

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) Author(s):	sammendragne og oversatte, med Bemærkninger, af Adam Oehlenschläger.
Titel Title:	<u>Eventyr af forskellige Digtere</u>
Bindbetegnelse Volume Statement:	Vol. 1
Udgivet år og sted Publication time and place:	Kjøbenhavn : Gyldendal, 1816
Fysiske størrelse Physical extent:	2 bd.

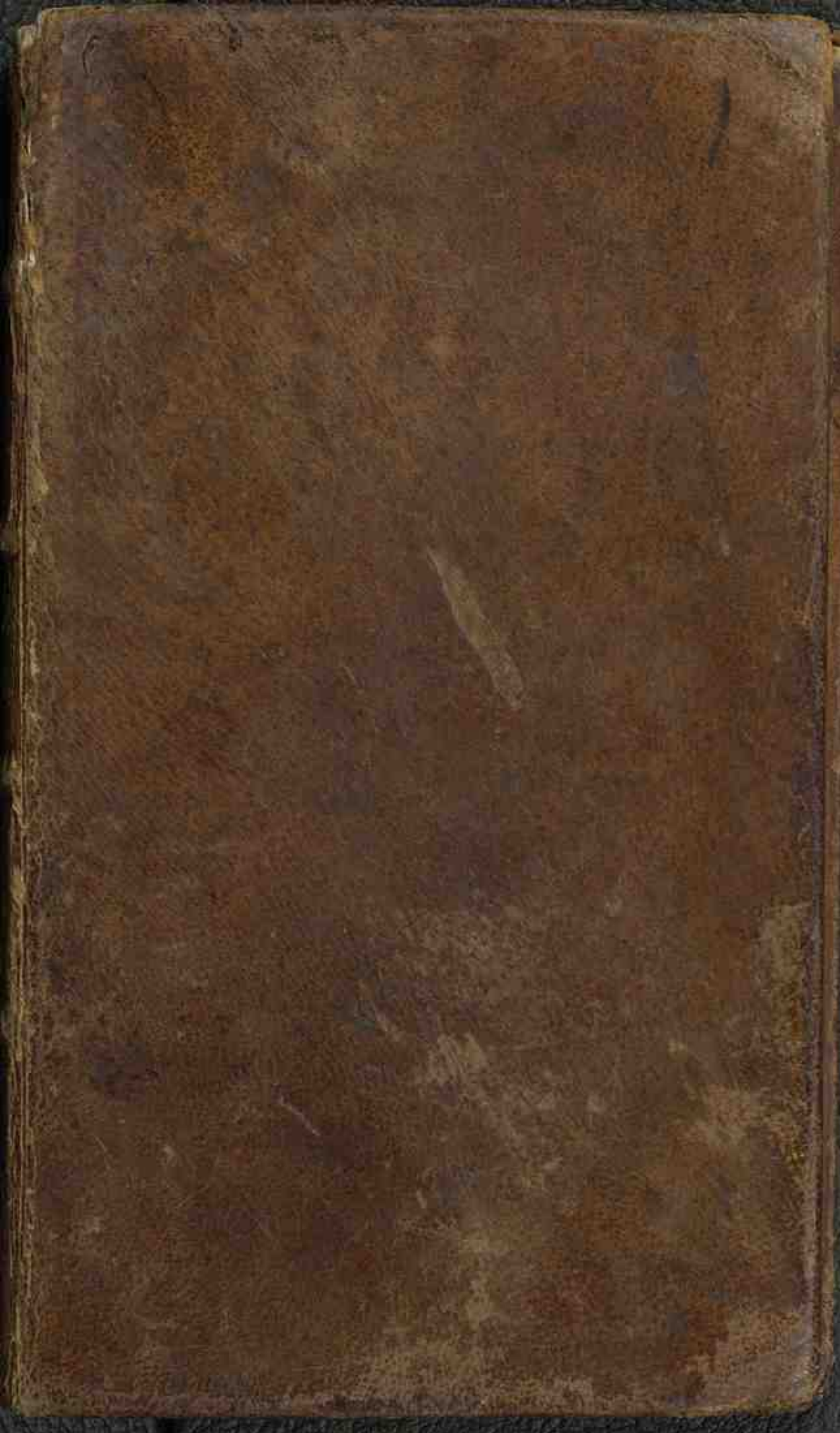
DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

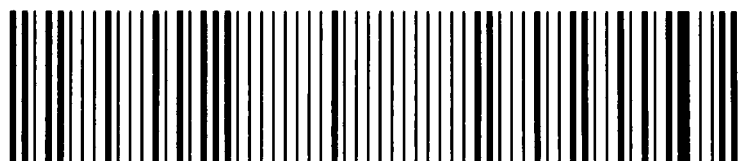
The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Fra 1788

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1.-2.S 57 8°

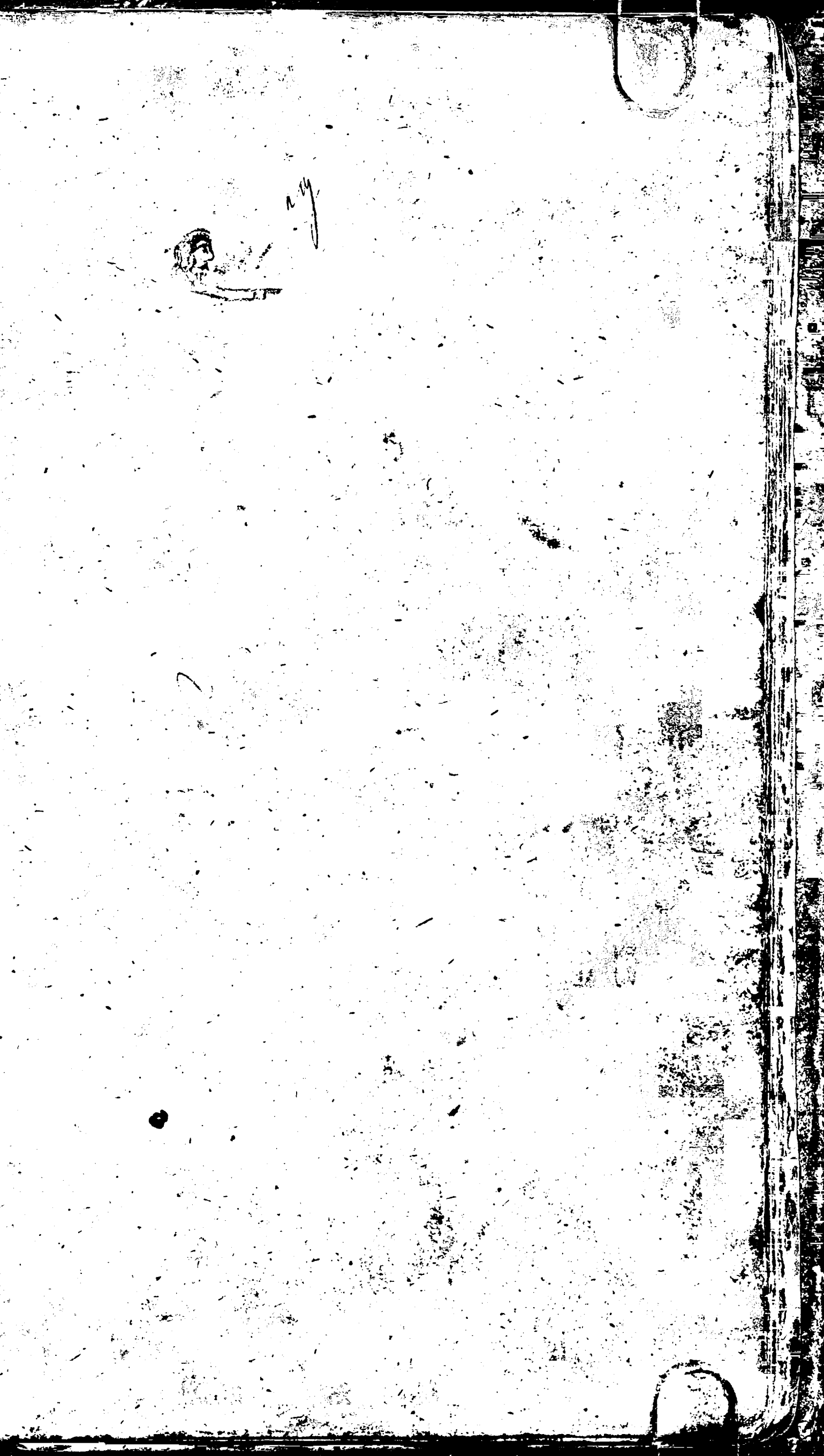

1 1 57 0 8 00819 7

+Ref

Kong. Bibliotek København

G v e n t y r

af

forskjellige Digtere;

sammendragne og oversatte,

med Bemærkninger,

af

Adam Dehlenschläger.

Første Deel.

Kjøbenhavn 1816.

Trykt paa den Gyldenbalke Boghandlings Forlag
hos C. Græbe.

57, 24, 8°

1710

1710

1710

1710

1710

1710

1710

1710

F o r t a l e.

Jeg meddeler her mine Læsere endeel oversatte Eventyr, hvis Originaler meget adspredte, og, paa Faae nær, meget vidtløftigere, findes i større Værker. Da jeg nu har beslittet mig paa at udsøge nogle af de Bedste, haaber jeg, Samlingen i flere Henseender vil være velkommen.

Mine Tanker om ethvert af disse Eventyr, har jeg sagt i Indholdsregisteret; men dette ræsonnerte Catalog ønsker jeg, man ikke vil læse, før man har læst Fortællingerne. Derimod finder jeg en Fortale nødvendig, med Hensyn til den eventyrlige Digtarts Forklaring i Almindelighed. Mange Læsere elske slige Forestillinger, uden endnu at have tydeliggjort sig deres Forhold til Forstanden og Virkeligheden. Dem ville nogle æsthetiske Betragtninger ikke være uvelkomne.

Ethvert Menneske, hvis Hierte er aabent for det Skønne, henrykkes af den overnaturlige Poesie, længe før han er istand til at forkla-

re sig denne Nydelse. Først naar han kommer i Strid med den kolde Sophist, ængster Utydeligheden ham. Sin forvirrer ham ved sine Skingrunde, for det Urimelige i slige Opfindelser; og han maa finde sig i, at de udskældes for Overtroe eller Børnestræger.

De ere ingen af Delene. Enhver menneskelig Evne har sin særdeles Virkning, som ikke frembringes uden ved den. Forstanden forstaaer. Den sammensætter sine Begreber; disse findes ikke udenfor i Naturen, men kun i Tanken; de ere altsaa kun Midler til at erkjende Gienstandene med uden for os.

Phantasien forestiller sig ikke Objekterne, for at indsee deres Aarsager og Bestanddele, men for at føle deres Sammensætning og Væsen. Her virker ikke Mennesket paa Gienstanden ved Abstractionen; Gienstanden virker ved Synets eller Hørelsens ædle Sandser paa ham. Ligesom nu Forstanden kan sammensætte sine Begreber, saa kan Indbildningskraften sammensætte sine Forestillinger. Disse sammensatte Forestillinger ere da, ligesom Begreberne, kun til i den menneskelige Hjerne; men de bidrage, ligesom hine, til at bringe det enkelte Menneske i Forbindelse med den hele Natur.

Fornuften samler de adspredte Tanker til Hovedtanker, (Ideer) for at faae en Overskuelig-

hed der letter Erkiendelsesevnen, med Hensyn til Sandheden. Phantasiien sammendrager de smaa adspredte Billeder til store fuldendte Billeder (Idealer) forsaaledes at hæve til en Overfluelighed, der letter Indbildningskraften, og rører paa en stærkere Maade vor Skønhedsfølelse.

Skønhed bestaaer i Gjenstandenes og Handlingernes fuldkomne Skikkelse eller Ytring, at de vise sig saaledes som de efter deres Natur bør, uden Forvirring, Umodenhed eller Halvhed. Vi kalde alt det skønt, som er fuldkomment i sit Slags.

Det er kun Phantasiien som formaaer at fatte Skønhed. Naar dens Forestilling rører og begejstrer os, kalde vi det Hjertets Følelse. I det øiebliklige Liv henriver oftest Skønheden og dens Modsetning Hæsligheden lidenskabeligt til Kiærlighed eller Afstkye. Det ere disse vigtige menneskelige Lidenskaber, som kun Digtetkunsten formaaer at lindre, ved at forbinde Billederne deraf med Fornuften, ved at gjøre den personlige Hæftighed til en roligere Betragtning; saa at vi vel føle det Lidenskabelige, men uden at miste Aandens Frihed og Fornuftens Brug.

Skønhed (med Hensyn til Skikkelsen) viser sig enten i en Forbindelse af Aand og Legem, eller som blot Form i Naturen, et Udtryk af den Eviges Aand og Væsen, der virker paa Vort.

Alt hvad der er skønt, virker altsaa ved Forbindelse af det Aandelige med det Sandfelige.

Ogsaa den skønne Handling bestaaer i en Forbindelse af den moraliske Villie, og den physiske Evne.

Det Skønne i den menneskelige Natur naar Villien forbinder sig med. Handlingen falde vi Godt; det modsatte Slet eller Ondt. Villien og Bevæggrunden giver Mennesket tilkiende ved Tanken, og Tanken ved Ordet.

De dannende Kunster udtrykke Tanken ved Legemet; Poesien gaaer den modsatte Vej, og udtrykker det Legemlige ved Tanken.

Da nu Tankens Middeler Ordet, og da de menneskelige Lidenstaber, Handlinger og Charakterer yttre sig ved Ord, indsee vi let, at slige Skildringer maae blive Digterens Hovedsag; siden hans Bærktøi netop er Ordet. Han kan ikke male som Maleren, ikke lade sit Sprog klinge som Musikeren; ved at fordybe sig altfor meget i abstrakte Ideer vilde det enkelte Billed, der er nødvendigt for at røre Phantasien og Følelsen, forsvinde. Men ved at tegne menneskelige Handlinger og Lidenstaber kan han bringe sin Kunst i Forbindelse med Malerkunsten, Musikken og Philosophien, og derved endnu frembringe middelbare Virkninger.

Men er nu Menneskets Aand den fornemste Gienstand for Digteren saavel som for Mennesket selv,

og er den især det, som hans Kunst bedst formaaer at fremstille; saa see vi, at jo mere han er istand til at menneskeliggiøre sig det Ikkemenneskelige, desmere udvider han Gienstanden for sin Kunst. Og da Mennesket selv er Naturens Skjønneste, saa forskjøner og forædler han ogsaa hine Forestillinger ved at menneskeliggiøre dem.

Herved opstaaer de allegoriske, mythologiske Forestillinger. Det er ved dem, vi menneskeliggiøre os Naturen, for saameget stærkere at føle dens Skønheder, i det vi sammenligne dens Charakter og Virkninger, med Charakteren og Virkningerne i vor egen Aand.

I de meest forskellige Naturer findes Ligheden. Det er dem der bringe Eenhed og Sammenhæng i Mangfoldigheden. Ved at opdage disse opstaaer Lignelsen, som henrykker ved det Frændskab hvori vi føle det Bekjendte staaer til det Fremmede. Det er kiære Ansigtstræk i de meest forskellige Physiognomier, som vidne om, at Alt er af samme Skabers Haand og af een Familie.

Man sammenligner f. Ex. det Wandelige med det Wandelige; det vilde ingen Sammenligning være; men det Wandelige med Naturen. Eller omvendt. Saaledes Pigens Kinder med Roser; Vredens Hestighed med Stormen, Sorgen med Mørket, Haabet med Morgenrøden o. s. v.

Har man først Lignelsen, saa falder man let paa at fremstille den uden sin Forklaring. Det Skionne undgaaer Vidtløftighed og unødvendig Hielp. Har Lignelsen selv talt poetisk tydeligt, behøver den ingen philosophisk Forklaring. Saaledes opstaaer Fabelen; Begyndelsen til al Mythologie.

Disse mythologiske Forestillinger bringe os ikke blot til at føle Naturen mere levende, men de give ogsaa Anledning til at skildre utalige Menneskeforhold skionnere, end det ellers vilde være muligt.

Thi al Handling og Lidenstak af Mennesket forudsætter et Forhold til en Anden, end sig selv. Men nu er denne Anden ofte i Virkeligheden ingen enkelt Person. Hvormeget bestemmes Mennesket ikke ved Tilfælde, Omstændigheder, Samvittighedens Paamindelse, Eftertanke, Begeistring, Ahnelser, Drømme, Indbildninger? Istedet for nu at sætte ham i et monotont, monologisk og philosophisk Forhold til disse, gøres den døde Omgivning ved de mythologiske Forestillinger levende poetisk; Reflexionen bliver Samtale, Gemytsbevægelsen, Handling, — Tilstanden eller Omstændighederne personificeres som Aander, som Alfer, der sige os alt hvad Fornuften eller Frygten eller Modet kunde sige, men kun mere levende, mere skiont, mere individuelt. Saaledes faaer da

Digteren Leilighed til at skildre Mennesket fra flere Sider, og i originalere og frapantere Situationer, end det vilde være poetisk muligt paa den blot naturlige Maade. Det er det Overnaturlige selv, som giver Midler i Hænde, til ret træffende at skildre den sande Natur.

For at disse Forestillinger skulle være frionne, maaede illudere, det vil sige: vorde sandsynlige. De maae ikke modstride Fornuftens Ideer. Fornuften selv maa billige deres Tilværelse i Forestillingen, og tilstaae dem, at de ikke savnede Wiisdom i Planen, hvis man var istand til at udføre dem i Virkeligheden. Men Naturens Indskrænkning kan ikke være nogen Grund til at forkaste Phantasien's Rigdom. Og da Phantasien selv er en Naturevne, saa kunne vi ogsaa sige, at disse Forestillinger have Realitet, nemlig i Menneskets Forestillingsevne. Finde vi dem ikke andensteds, saa skulle de efter Skaberens Wiisdom heller ikke være der. Men finde vi dem i Phantasien, saa skulle de efter Skaberens Wiisdom være der, siden han har givet os dem. Vi bør altsaa forædle, dyrke og uddanne vor Phantasie som enhver anden Siæleevne. At underkue dens naturlige Tilbøielighed, der skænker os alle ædlere Glæder i Livet, vilde være den høieste Daarlighed, ja et partielt Selvmord.

Langt fra, som Sværmeren, at opløse den kraftige Forening af Aand og Legem hvoraf Livet bestaaer, for i Egoismens Luftmaskiner at svingle og dreie sig om i ubestemte, kolde Taa-ger — sammendrage Digterne meget mere Taa-gerne til betydningsfulde Skikkelser; give Aanderne Legem, og Legemerne atter Aand; saa at hele Naturen bliver Kiød af vort Kiød, og Siæl som sympathiserer med vor Siæl.

Den Illusion som opstaaer herved er ligesaa langt fra skadelig Dvertro, som Tragødiens Virkninger, Frygt og Medlidenhed, er det, fra Selvlivets Sorger og Smerter; og som Comødiens, Latter og Spot over Daarligheder, er det, fra den Uregelse og Kiedsommelighed de forarsage os i det daglige Liv. Vi ere os de vilkaarlige Forestillinger bevidst, men dette forhindrer ikke de skønne Virkninger deraf.

So længer visse mythologiske Forestillinger have bestiaeftiget Digterne, og jo flere Autoriteter Historien nævner, der have agtet disse Forestillinger, jo mere agtes de af den store Hob. Den græske Mythologie har længe havt Borgerret i Poesien; endelig lykkedes det ogsaa den Nordiske. Hvorfor da ikke Middelaalderens Folketetro og Eventyr, der indeholde langt rigere Stof, end den nordiske Mythologie, og som staae os langt nærmere, end den græske? Men just fordi de staae os nærmere, og virker stær-

kere paa vor Følelse, just derfor skulle vi ikke bruge dem? — En egen Grund! — Det var ligesom man vilde sige til en Billedhugger: Tag ikke den Steen til dit Værk, thi det er den beqvemmeste. — Men det forleder til Dvertro, til Tro paa Spøgerie! I denne Anledning være det mig tilladt at udskrive nogle Tanker af Lessing:

„Vi troe ikke mere paa Spøgelse — siger han — altsaa? Altsaa er det aldeles ikke tilladt at bringe Spøgelse og Aabenbaringer paa Skuepladsen? Følgelig er denne det Skræffeliges og Pathetiskes Kilde udtørret for os? Nei, dette Tab var for stort for Poesien. Og har man ikke Exempler paa at Geniet, trods vor Philosophie, har vidst at frygteliggjøre Ideer, der ellers forekom den kolde Fornuft latterlige? Forudsætningen maa vel altsaa være falsk. „Vi troe ikke paa Spøgelse meer!“ Hvem siger det? Eller rettere talt, hvad vil det sige? Vil det sige saameget som: Vi ere endelig ved vore Indsigter komne saa vidt, at vi kunne bevise Umuligheden deraf? Visse uomstødelige Sandheder, som modstride Troen paa Spøgelse, ere blevne saa almindelig bekiendte, ere nu saa indlysende selv for menig Mand, at alt hvad strider derimod maa forekomme ham latterligt og smagløst? Det kan det ikke sige. Vi troe ikke meer paa Spøgelse, kan altsaa

kun sige saameget: I denne Sag, om hvilken der omtrent lader sig sige ligesaa meget for, som imod, som ikke er afgjort og aldrig kan vorde afgjort, har den nærværende herskende Tænkemaade givet Grundene, som erklære sig derimod, Fortrinnet. Nogle faae have denne Tænkemaade; Mange synes at have den; disse skraale og give Tonen. Den store Hob tier og forholder sig ligegyldig; tænker snart saa, snart saa; hører ved høi lys Dag med Fornøielse paa, at man spotter Spøgelsesne, og gyser om Natten, naar man fortæller dem derom. — Men ikke at troe Spøgelsesne paa denne Maade, kan aldeles ingen Grund være for den dramatiske Digter til at holde sig fra deres Brug. Sædekornet til at troe derpaa, ligger i os alle. Det kommer kun an paa hans Kunst, at faae dette Sædekorn til at spire. Staaer det i hans Magt, saa kan vi i det almindelige Liv troe hvad vi ville, paa Skuepladsen maae vi troe hvad han vil."

Saalænge altsaa Grændsen mellem det Virkelige og Indbildte ikke er trukket paa det bestemteste, saalænge har ogsaa Digteren Ret til at bevæge sig i disse Regioner, uden Frygt for at vises tilbage til blot Allegorie; naar han vinker Begeistring, og naar denne Begeistring forbinder sig med vore ædleste Følelser.

Hvad det nu angaaer, at det kunde være skadeligt at bringe Overtro igien blant menig

Mand, saa svarer jeg derpaa: Ikke al Overtro er skadelig. Det er kun den, som modstrider Religionens og Sædelærens Lærdomme. Den Overtro, som bidrager til at bestyrke disse er endogsaa gavnlig. Thi hvis menig Mand ikke indseer det Wilkaarlige i den moralske Allegorie, saa føler han maastee saa meget stærkere den moralske Virkning. Hvad skadelig Overtro skulde det for Exempel udbrede, at fremstille en Fabel om en Forbryderste, der ikke fandt No i sin Grav, for en ung Pige af hendes Slægt, ved huld Uskyldighed forsonede hendes Synd, og rørte den evige Retfærdighed til Barmhiertighed?

Gid menig Mand havde mange slige Ideer. At bringe ham til at frygte det Onde er vist ingen skadelig Frygt; at bestyrke ham i sine Forestillinger om den evige Retfærd, om Uskyldighedens himmelske Virkning og Forsoningen, er vist ingen skadelig Forestilling.

Men jeg gientager: I alt hvad Digteren skildrer, være sig allegorisk eller ei, maa det menneskelige Hierte og Menneskets Charakter spille Hovedrollen. Og det, vil man see, steer i disse Oversættelser saavel som i mine egne Eventyr. Thi uden dette bliver enhver saadan Digtning foldt Fantasterie, en Feberdrøm uden Sammenhæng, og fortiener virkelig den foragtelige Benævnelse: Giøgleværk. Om den end er nok saa overstrøget med Versifikationens Firnis, nok saa

udstofferet med Bitingenes forgyldte Kamme — Billedet bliver dog mat, og vidner om en Fuffter. Det er ikke Riolen i Poesien der gjør Manden; og en godhiertig profaisk Fortælling har tidt mere Værd, end opskruede skulstige Sange, hvor blot Elegans er Hovedsagen.

Forbinde sig derimod flige Digtninger i Trostab og Genfold med Naturen, saa see vi tydeligt at de besidde een Skønhed, een Rigdom meer, end det blot naturlige Digt; nemlig Phantasiens Selvskabning: Fabelen, der existerer kun der, og altsaa saameget mere maa agtes der. Thi det vilde være ligesaa daarligt, at forkaste Phantasiens Frembringelser i et Digt, fordi de kun blomstre i Digterens Hierne, som det vilde være at forkaste Tokaier-vinen, fordi der kun er et eeneste lille Wiinbjerg, der frembringer dens herlige Druer.

I n d h o l d.

Den stumme Kiærlighed.

Af Musæus. Hans „Volksmärchen ansees med Ret i Tyskland for noget af det Bedste, Literaturen ejer i dette Slags. Musæus forbinder en frugtbar Indbildningskraft med et sieldent elskværdigt Lune, med sund Philosophie; og man erkjender i alle hans Eventyr den modne Humorist med det varmeste Hierte. Kun kunde han vel beskyldes for nogen Vidtløftighed og for en Slags studentisk Spas, der imellem forstyrrer Eventyrets naive Tone. Dengang Musæus skrev sine Folkesagn var endnu slige Digtningers Værd og Betydning ikke paaskjønnet. Man holdt dog altid det Overnaturlige meer eller mindre for Urimelighed; af de Franske og af Wieland var man vant til at see slige Emner behandlede med comisk Ironie; som et blot Behjæl for Bittighed eller Satire. Derfra skriver sig vel endnu dette Uved-

kommende i Musæus's Fortællinger. Men denne varme mandige Digter var een af de Første som følte at de ædle Folkesagn fortiente Høiagtelse, og at deres Billeder gave de skønneste Motiver for Begeistring og Følelse, og ikke blot for lunkent Plaisanterie. Han har selv bedst viist, hvad der kunde virkes dermed. Det Overnaturlige brugte han med Oeconomie; han er meget original; og med sit muntre Lune, der breder sig over det Tragiskhemmelighedsfulde, som Solskinnet over en gammel mosbegroet Gravsteen, hæver han ofte Siælen og rører Hiertet. Hvor yndigt er ikke den stille Kiærlighed her skildret mellem de Elskende? Frands's Overgang fra Lapserie til Orden og Dygtighed, i det hans Hierte forbedres af en ædel Lidenskab. De første rolige Skildringer afbrydes med god Effekt af de tvende morsomme Eventyr paa Reisen. Overgangen fra det Sædvanlige til det Forunderlige skeer naturligt uden at forstyrre Tonen og Eenheden af det Hele. Episoden om Barberen vækker Medlidenhed og Gysen uagtet sit lystige Foredrag. Og hvor skøn er ikke Scenen paa Weserbroen? Kunde den ængstlige Forventning, den urolige Svæven mellem Haab og Frygt, skønnere allegoriseres? Charaktererne ere alle tegnede med Mesterhaand: Frands i sin Overgang fra Gadestryger til elskværdig Yngling; den sødelige blide Meta, Birgitte som Moder og Svigermoder;

Ridder Brokhorsts brutale Godmodighed, det tragtkomiske Barbeerspøgelse, og den herlige gamle Suvallid.

I Originalen er denne Fortælling dobbelt saa stor. Jeg har bortskaaet det Eeneste der ikke var efter min Smag: det Vidtløftige og det Plaisante; og overlader til Sammentigneren at bedømme, om Fortællingen har tabt eller vundet derved.

Den blonde Ekbert. Pag. 58.

Af Ludvig Tieck. Denne genialste Digter har udmærket sig i sine Bærker paa to Maader: ved at satirisere over det Upoetiske i sin Tidsalder, og ved med kraftig Haand at fremdrage Middelalderens Poesie af Mørket. Han besidder Bittighed og Phantastie i høi Grad, og har i sær i sin Sternbalds Wanderungen ogsaa viist, at han ikke mangler dyb Følelse. Det Eeneste man vel med Billighed kan bebreide ham er en vis Eensidighed. For det meeste seer han kun det Gode i den forbigangne, og det Glette i den nærværende Tid, hvilket undertiden giver hans Skildringer en Skævhed, som svækker deres Skønheder. Ofte driver ogsaa den altfor store Riækhed, hvormed han spotter alle Vedtægter, ham til at forvilde sig. Han er bedst i sine dramatiske Satirer og i sine Even:yr. I sine al-

vorlige Skuespil, saa meget Skønt de end indehælder, blander han vel meget Tilfældigt og Vidtløftigt, og den Forkiærlighed han har for den catholske Religion og for det spanske Drama, bringer ham undertiden til at være mystisk istedet for naturlig, og lyrisk istedet for dramatisk. Hans Stiil i Eventyret er meget skøn. Her lægger han for det meeste Bind paa at giøre stærk Effekt med det Rædselsfulde, og det lykkes ham. Det Diævelske spiller derfor gierne Hovedrollen, og hvad der er det Værste, seirer næsten altid. Dog kommer dette ikke af personligt Hypochondrie; Digteren udtreder sig meget mere sund og naiv; men af et Hang til at lege med de barokkeste Forestillinger. Dette er ogsaa Tilfældet i dette Eventyr, hvoraf han aldeles er Opfinder, og med hvis Udfald man ikke kan være tilfreds. Derimod viser Foredraget, Naturskildringerne, Berthas stille Ophold hos Heren i Hytten, og det Besynderlige i Situationen, den sande originale Digter.

Rübezahl og Gieldsbrevet. Pag. 88
og 106.

Ogsaa af Musæus. Han har skrevet fem Legender om Rübezahl, hvoraf jeg her har uddraget de to, som forekom mig smukkeste, og forbundet dem med Indledningen. Man lærer i den Første at kiende Biergaanden fra den barokfrygtelige, i den Sidste fra den elskværdigere Side. Hvad der er sagt i An-

ledning af den stumme Kiærlighed, gielder ogsaa her. Fablerne ere interessante og Charaktererne fortreffeligt udførte, saavel den frygtelige Råbezahls, som den ærlige Veits. En mere skøn og rørende Skildring end den, hvor han med sin Kone og sine smaae pyntede Børn fører ud i Skoven, for at betale sin Gield, gives der neppe. Dette hulde Billed opløser Dissonanzen af den foregaaende Henrettelsesscene i mild Harmonie.

Enebærtræet, og Fiskeren og hans Kone. Pag. 118 og 132.

Disse to Fortællinger ere virkelige Folkeeventyr, skrevne paa Plattysk af den afdøde Maler Runges i Hamburg, og findes i Haus- und Kindermärchen, udgivne af Brødrene Grimm. Skiondt det danske Sprog nærmer sig mere det Plattyske i Udtalen end det Høitydske, har det dog ikke været muligt i Oversættelsen at give disse Fortællinger saa aldeles naiv en Colorit, som de eje i Originalen. Selv det skrevne Plattyske staaer tilbage for den mundtlige Meddelelse. Jeg har hørt disse Eventyr af Runges egen Mund, foredraget med al mulig Følelse og Begeistring. Den der kun seer en barnagtig Phantasi i disse Sagn, uden Smag, er at beklage. Dersom vi med Rette beundre det Poetiske i den græske Oldtid, som, endnu uden Kunst, blot ledet af en stærk, sund Følelse sang det Høieste, paa

en nationalrørende Maade, saa maae vi ogsaa beundre disse Fortællinger, hvori de stærkeste Motiver der bevæge Menneskene, de vildeste Lidenskaber og blideste Følelser ere iflødte Barmhagedens Dragt. Den Frugtsommeliges phantastiske Grublen og Ahnelser, faderlig, søsterlig Kiærlighed, stedmoderligt Had, Ukyldighedens Seier og Lastens Fortviivelse, ere i Enebærtræet herligt skildrede. Vi ahne strax at en overnaturlig Magt vil redde den stakkels lille Dreng; og skjøndt Faderens Maaltid bringer os til at gysse, saa ligger der selv i dette Træk en høi dristig Idee, frembragt af inderlig Følelse, som den lunkne Vengsteligbed, der kun bygger sin Smag paa udenadlærte Floskler, vist vil korse sig over, men som den naturlige sunde Læser ikke blot undskylder, men beundrer. Det er Riid af Faderens Riid og Blod af hans Blod, der i Mellemrummet af Fortryllestiden gaaer til Den igien, hvorfra det kom. Faderen ahner denne Forbindelse, det glæder ham — trøster ham for Savnet, og vækker Haab om en bedre Fremtid. Høist rørende er den lille Piges Forhold til hendes Broder. Hendes bedste Stads, hendes Silketørklæde tager hun af sin Kommode og helliger hans Been. Derpaa stiger Drengens udydelige Siæl som en Fugl af Flammen, under Moderens kiære Træ, hvor hun, med ham under Hiertet, tilbragte saa mangen eenslig Time. Meget skjønt ledes vi ved den barokke

Munterhed i Scenen med Guldsmeden, Skomageren og Møllersvendene, fra at tænke paa Katastrophen, indtil den selv pludselig viser sig. Den ærbare Middelalderens Borger begaves med en smuk Guldkjæde, saaledes som vi ofte see ærværdige Dyrigheds personer malede af en Holbein, eller en Cranach. Den lille Pige faaer det, smaae Piger allerhelst ville have: et Par nye røde Skoe. Det gyselige Slag giengieldes paa Stedmoderen — og Ulykken og Alfsummets affyelige Tilværelse er nu, som om det havde været en Drøm, og Familien sætter sig rolig tilbords. Dette Eventyr er ligesaa pathetisk som romantisk, ligesaa rørende som naivt, og er vist noget af det Bedste, som Folkepoesie har frembragt til nogen Tid og i noget Land. Fiskeren og hans Kone fremstiller ikke en saa henrivende Forbindelse af det Græsselige med det Yndigtværende, men det har, uagtet sin burleske Tone, noget mere Grandios. Ja man kunde vel sige, at det Burleske deri var Virkningen af et stolt Lune hos Forfatteren, der ligesom dermed vilde vise, at den kolde umættelige Vergierrigheds og den godmødige eftergivende Svagheds Forhold til hinanden, der frembringer Jordens største Ulykker, ikke trænge til nogen prægtig Indklædning, for at vise sig i sit rette Lys. Hertil kommer endnu, at hin lumpre Vergierrighed, der grunder sig paa Gudsbespottelse og

fold Egoisme, og ikke et Haar bedre end Pengegier-
 righeden, kan skildres med al den Foragt, som dens
 Uffelhed fortjener. Overgangen fra den grændseløse
 Forfængelighed til Ugudeligheden er aldeles grundet
 paa Jagttagelse af Naturen, og gjør her en stor
 Virkning. Den hele skønne Fabel fremstiller et tro
 Billed af den ephemeriske Rolle, som enhver umættelig
 Vergierrig spiller i Historien, og som dog altid let-
 sindigen glemmes, fra den ene Tidsalder til den anden.

Om den skiaalne Toskilling. N. 141.

Denne lille Fabel er ligesaa original og røren-
 de, som fort. Den findes ogsaa i Grimms Haus- und
 Kindermärchen; en Samling der indeholder, foruden
 disse anførte, adskillige gode Fabler, mellem meget
 af mindre Værd, der kun fortjener poesihistorisk Op-
 mærksomhed.

Undine. Pag. 143.

Af Friedrich de la Motte Fouqué, og
 efter Alles Dom denne genialste Digers bedste
 Eventyr. Hvilken yndig Skabning er ikke Undine?
 Hvor rørende er den Idee at en ung skøn Havfrue,
 ved menneskelig Omgang og Kiærlighed, faaer en
 Siæl. Alt i Naturen lever og bevæger sig, men vi
 tillægge kun det en Siæl, der formaaer fornuftigt og
 tydeligt at yttre sig for os. Hvo har ikke tit følt
 sig rørt, ved at betragte den ærlige fælsomme Pudel i

Hans brune Dine, naar han kjerligt stirrede paa sin Herre? Og naar han nu døde af Troskab paa Husbondens Grav, opstod da ikke den Tanke lettelig, at menneskelig Omgang og Kjerlighed havde oppustet den lille aandelige Funke i den dyriske Natur, til en større Flamme? Og beskæmmer denne Troskab ikke tidt Menneskets? — En saadan skøn Digtning vækker utallige Forestillinger. Saaledes giver den hulde Undine os ogsaa et Billed af den uskyldige Pige, der skændt opdaget i en hovmodig Familie og fordærvet Kreds, ledet af sin dunkle Følelse for Naturen og det Gode, søger et simplere, blidere Selskab, og modnes der til Fuldkommenhed. Ligesom der ofte i en god Slægt findes et Udskud, saaledes frembringes der ofte, ved god Pleie, en ædel Frugt af et slet Træ. Og dette er Undine. Hvilket Billed først af det yndige vilde Barn, siden af den trofaste, kjerlige Qvinde. I hvilken skøn Modsetning staaer hun med den rene Charakter, som hun har erhvervet ved sin Villie til det Gode, til den kolde forsængelige Bertalda. Og naar hun, som et Redskab i Skiæbnens Haand, grusomt maa straffe sin Elskede med Døden, skeer det; saa sødt og herligt, at vi misunde den Ulykkelige sin Død, og føle den meest rørende Medlidenhed med hans Morderiske. Det er ikke hvad der skeer i Verden, men hvordan det skeer, der give Handlingerne deres Cha-

rakteer og Bærd. I Exempler at vise de store Mod-
 sætninger hvori ofte Motivet staaer til Handlingen, kan
 kun Digteren; og hvor herligt har Fouqué ikke
 gjort dette her? Opholdet paa Landtungen, Gigg-
 leriet i Skoven, Modsætningen af Vandets Aander
 og Jordens Alfer, Reisen paa Donaustrømmen,
 Springvandets Standsning og Løsladelse paa Bor-
 gen, og endelig Døds-scenerne, ere digtede med sandt
 Genie, og vidne om ligesaa skabende en Indbild-
 ningskraft, som Charaktererne vidne om Kundskab til
 det menneskelige Hjerte. Det Eneste jeg har troet
 at finde i denne Fortælling, som kunde taale For-
 andring, er nogen Bidtøftighed. Denne Oversæt-
 telse er forkortet til meer end det Halve af Origi-
 nalen, og jeg troer ikke man vil kunne bevise at
 den derved har tabt noget Ejendommeligt. Dens senti-
 mentale sværmeriske Tone giver en smuk Modsætning
 til det muntre Lunefulde, som findes hos Musæus;
 ligesom en melankolsk dunkel Cypres, ved Siden af
 en frodig vild Rosenbusk i sin bedste Flor.

Det stille Folk. Pag. 210.

Findes i „Neue Volksmärchen der Deutschen“
 hvis Forfatter eller — som man siger — Forfatterin-
 de, er mig ubekendt. Hvis et Fruentimmer har
 skrevet disse Fortællinger giver det dem vist nok en
 Mærkværdighed mere, thi de yttre hyppige Beviis

paa sandt Digtergenie. Tonen hos Musæus er her lykkelig beholdt; det er ikke Affectation, det er Mand's Lighed og Slægtskab, der vedligeholder denne Tone. Man finder ikke i disse Eventyr saameget Plaisanterie, som hos Musæus, de have ragtet det sunde Lune noget mere Alvorligt, selv noget mere Uerbødigt for det Forunderlige, derintod er Coloriteten ikke nær saa kraftig og stærk; de indeholde langt flere Vidtløftigheder, og forbinde ofte forvirret og tvungent forskellige Folkesagn. Før at forbinde den skønne Begyndelse af denne Fortælling med sin Slutning, uden at meddele den vidtløftige Midte, der er langt større end hele Eventyret her i Oversættelsen, var jeg nødt til at gjøre nogle Smaaforandringer, og at give Begivenheden en anden Retning mod Slutningen. Selv i Slutningen har jeg forandret noget, med Hensyn til Personernes Skiebne; alt hvad derimod angaaer det stille Folk selv, er beholdt. Det forekom mig at gjøre en bedre Virkning, hvis denne Fortælling fik et lykkeligt, end et ulykkeligt Udfald. I Originalen dør Helene, og overleves af den flette Moder; her seer det omvendt. — Hvad nu dette Eventyr selv angaaer, saaledes som det er udtaget og rensat for alle Uvedkommenheder, da maae det uden tvivl tillægges megen Værd. Hvilken skøn Allegorie af de huuslige Penater, der hævne sig, naar vi forlade deres Al-

terarne. Menneſket er vel ſkabt til at bevæge ſig fra eet Sted til et andet; men ſkeer det altfor ſtærkt, og kæmper han altfor voldsomt mod det rodfæſtende vegetabile Princip i ſin Natur, ſaa hæver det ſig. Dyret ſom man bringer i et aldeles fremmed Klima, taaler det ikke, men dør; Menneſket gjør det mindre, men dog ofte meget meer, end man lægger Mærke til. Italien var i Middelalderen Tydſklands Grav; ikke blot ved Braddøden i Krigen; men ved Straadsøden af den forandrede Levemaade. Men holder ogsaa Legemet det ud, Siælen faaer ved en ſaadan Forandring for det meeſte et Knæk. Man bliver, ſom Tydſken kalder det, hverken Fiſk eller Kiød; hverken nordlig eller ſydlig. Man giver Slip paa hvad man havde, uden at faae hvad man attraaer. Jeg taler naturligviis ikke her om enkelte Undtagelſer. Saaledes fødes der undertiden ſydlig Naturer i Norden, og omvendt. Saaledes kan ogsaa Embedsførelſe eller ſand Kunſtnerbeſtjæftigelſe lidt efter lidt omclimatiſere de fremmede Naturer. Det er iſær paa den forføngelige orkeſløſe Flakken det hæver ſig, ſom her paa Fru Beate von Meerfeld. Den forſkiellige Colorit af Italien og Tydſkland er med ſaae Træk i denne Fortælling vel ſkildret. Den Jagttagelſe: at Leſſerie der bilder ſig ind at være Skjønhedsfølelſe, foragter og overſeer enfoldig Uſkyld, er meget vel

indflødt. Hvo var opdraget i en gammel Bygning, med Fortidens Mindesmærker, og følte ikke en hellig Urefrygt for dens Svælvinger og Kroge; fandt det ikke frækt, og syndigt at udlette disse Erindringer af kaad Nyfægenhed? At den Aand, der stille svæver over vort Hiem, bidrager til at danne Menneskets Hierte, skænker ham Fred og Røe, naar han overlader sig til den, og hævner sig paa Sindet med ængstelig Uro, naar det altfor flygtigt og vildt overlader sig til fremmede Indtryk, er vist. Det gaaer Mennesket i det fremmede Land, som Pebersvenden, han er uden Familie. Han har det morsomt i sin Ungdom paa sin Alderdoms Bekostning; han maa lade sine Dine tiltrykke af fremmed Haand, ingen barnlig Taare flyder ved hans Grav, og han lever ikke efter Døden i sin Slægt. Af denne forsmaaede huuslige Genius, der frygteligt hævner sig i al sin Stilhed, giver da dette Eventyr et skönt og rørende Billed.

Galgemanden. Pag. 246.

Denne originale Fortælling er ogsaa af Fouqué. Mythen om at forskrive eller overgive sig til Dævelen er meget betydningsfuld i Middelalderens Fabeldigtning; og det er ubegribeligt hvorledes man har kunnet kalde en saa moralsk og philosophisk Allegorie, barbarisk, ja vel endogsaa dum. Dens Be-

tydning er isinefaldende, Mennesket bedøver sig selv for en Tid, og begaaer Misgierninger for at nyde jordiske Lyster; ved Enden af Maalet, paa Gravens Bredde vaagner den slumrende Samvittighed, angriber ham, som et fælt Uhyre med de frygteligste Kløer, sønderlider hans elendige Hjerte, som ikke følte, knuser det usle Hoved, som ikke tænkte, og styrter Synderen i Tilintetgjørelsens Afgrund. — De fleste Fabler i den græske Mythologie have Hentydning til Naturens Virkninger, der menneskeliggøres. Herved opstaaer de skønneste Former for Billedhuggerkunst og Malerie. Disse Kunster have især uddannet hine Ideer; og derved faaer de græske Billeder en sandelig Ynde for Synet, som Middeltalderens Fabler ikke kunne sammenligne sig med. Men i Poesien, hvis Hovedsag er at udtrykke Lidenskaber og Handlinger, spille de græske Guder en underordnet Rolle. Den største Digter, selv en Homer, kan dog kun male skønne Former middelbart ved Ord. De Guder, som personificere enkelte Lidenskaber *Ares* (Krigslysten) *Aphrodite* (Kiærligheden) *Hermes* (det bevægelige meddelende Princip) ere derfor mere skikkede til at tage Deel i de menneskelige Handlinger, end de blotte Naturguder, der sidde gravitetisk stille paa Olymp, som Tilskuere. Nu have græske Digtere ved smukke Opfindelser vel vidst at give disse Allegorier Liv og Bevægelighed; men det er skeet

ved at forlade Allegorien; ved at betragte Guderne som andre Personer, ved at opfinde Hændelser, der kun staae i en fjernt Forbindelse med hine Væsners mythiske Betydning. Herved vinder da vistnok Digtekonsten; men vi see det er kun skeet ved at fjerne sig fra Mythologien. Middelalderens Fabellære, der forbinder sig med Bibelen, er i og for sig selv mere poetisk. Dens Forestillinger individualisere ikke blot Naturen og Handlingernes Aarsager i Siælen, men endogsaa Virkningerne: Troen paa Udødelighed, Fristelserne, den gode og onde Samvittighed. Dette kommer deraf, at skøndt den græske Mythologie er et større Kunstværk, end Middelalderens Folketroe i sin Naahed, saa hviler dog denne paa en bedre Grund, nemlig paa Christendommen, der har mere Hensyn til de menneskelige Handlingers end til Naturens Skønheder. Den er derfor mere passende for Poesien, i hvis Magt det staaer umiddelbart at skildre Handling og Lidenkab, men kun middelbart at male sandelig Skønhed, hvilket er for den plastiske Kunst. Det Moralske Skønne og Moralske Hæslige, vil sige: det Gode og det Onde, er da fornemmelig Gienstandene for Poesiens Kunst; altsaa maa den Fabellære, der især personificerer disse Virkninger ogsaa være det. Det kommer da kun an paa at udvikle dem med Smag, og forbinde dem med genialt Opfindelse, for at de med fuld Ret skulle træde op i Poesiens sande Rige; og det

er skeet saavel i denne, som i de foregaaende Fortællinger. Man seer da tydeligt at det er en stor Feil, en Smagløshed, der kom af Mangel paa Dømmekraft og Følelse, naar man i slige Digtninge forlanger det Psy-chiske skønne opofret for den sandfælske skønne Form. Hvad der skal vække Rædsel og Afsky, maa ikke være malet med tillokkende Farver. Det Skønne bestaaer her just i den Rædsel og Afsky de vække for det Onde. Deres Idealisation opnaaes altsaa ikke ved at de oversfirnisses med en forgiængelig Eggehvite, men i den Kraft og Betydning, der ligger i deres Tegninger. Derfor maae de tre Hæxer, der danser paa Heden i Macbeth være rynkede og afskyelige; det vilde være høist uskiønt hvis de vare skønne; thi de ere et Billed af Heltens hæslige Lidenskaber: Forføngeligheden, Uafnemmeligheden og Lumskheden. Den saakaldte galante Smag, der bilder sig ind at være gratis, fordi den glindser med det Udvortes, er da ikke andet end taabeligt Bladguld, der i Enfoldighed bryster sig, fordi det glimrer meer, end Poesiens ægte skyggeblandte Farver. Det er som om et broget Paaskelam i Nürnbergerboden vilde bræge stolt, over at det var deiligere end et Billed af Rembrandt, eller et Landskab af Ruisdahl. I Fortællingen om Galgemanden har Fouque ikke givet os et Exempel af den ryggesløse Misdæder, der gaaer til Grunde uden Redning; men af den svage Synder, der saalænge mindes af Samvittigheden, indtil den redder

ham. Ideen om at Faren stiger, ligesom Galgemanden bliver bedre Klob, er ypperlig. Alt som den Gierrige faaer flere Penge og har Alting lettere, nærmer han sig meer og meer sit Endeligt; og i det Djeblik han har alt hvad der koster Penge for intet, ophører ogsaa Nydelsen — og Graven sluger ham. Det munstre Lune hvormed det Tragiske blander sig i denne Fortælling, giver den en egen Colorit. Dog er det Lunefulde det Herskende, og vi see forud i Fortællerens Kiælmiske Mine, at der vil skee Barmhiertighed med Stymperen. Naagtet vi snart mærke at Richard bestandig skal have sin Galgemand tilbage, har Digteren dog med megen Kunst vidst at overraske os hver Gang, ved den egne Maade, det skeer paa. Og Knuden løses kært og tilfredsstillende, saa vanskelig Opgaven er. Den allerede Fordømte narrer Satan for en Siæl; men for at vi ikke skal have Medlidenhed med ham er der sørget: Han gjør det ikke for at redde Richard, men for at faae flere Haandpenge af sin diavelske Hverver.

Belents Saga. Pag. 287.

For dog at ende denne Deel med et fædrelandsk Eventyr, tilsviede jeg dette, der vidtløftigere har været aftrykt i det Skandinaviske Selskabs Skrifter. Jeg troede det vilde more Læserne, at see det samme Emne som min Vaulunder behandlet af en gammel islandsk

SagaFrøver. Fortællingerne ligne kun hinanden for saavidt, som det ældgamle Sagn har givet Anledning til begge. Da jeg digtede Baulunde kiendte jeg ikke dette Eventyr, der er en Episode i Vilkinasaga, men kun Baulundarqvida i Edda. Dette er ogsaa yderst forskjelligt fra mit. Af Allegorien, der spiller Hovedrollen i Baulundurs Eventyr, om de tre Edelstene, findes naturligviis intet her, da det er min Opfindelse. Dette Eventyrs fornemste Fortieneste er uidentviol dets Tone og Foredrag, som giver os et Billed af Omgangslivet og Tænkemaaden i den nordiske Oldtid, og dens Agtelse for Smeddekunsten, som en nødvendig Betingelse for Krigen. Belents Seillads i Træbullen og den Maade han kløver Amilias paa, som et Æble, der hænger sammen efter at det er overfåaret, vidner om poetisk Fantasie; mere stærkt kunde ikke et Tryllesværd's Tyndhed og Skarphed udtrykkes. Over Grumheden er intet Slør kastet, den fremstilles med Misbilligelse fra Forfatterens Side, i sit gyselige Lys, som den i de hedenske Tider ofte viste sig. Forresten udtrykker det Hele Kraft og Naivitet.

Den stumme Rærlighed.

Der var engang en riig Ræbmand, ved Navn Melchior af Bremen, der altid fræg sig om Skæget med et haanligt Smil, naar der blev prædiket om den rige Mand i Evangeliet, fordi han, i Sammenligning med sig selv, ikke agtede hin for meer end en Kræmmer. Han havde saamange Penge, at han lod Gulvet i sin Episesal indlægge med luter blanke Dalere. Endskøndt nu denne Hoffærdighed meget blev regnet ham til Last af hans Fiender, som et Praleri, saa var det dog mere skeet af List, end af Bram; thi den kloge Bremer mærkede nok, at hans Misundere og Dadlere vilde ved deres Anmærkninger og Dadel udbrede Nygtet om hans Rigdom, og derved forstærke hans Credit; hvilket ogsaa var Tilfældet.

Melchior af Bremen døde engang pludselig, efter at have drukket for hurtig i et Pølsegilde; uden at faae Tid til at beskikke sit Huus, og efterlod al sin Formue til en Søn, i den blomstrende Ungdoms Alder, der just var bleven gammel nok, for at være myndig over sin Arv. Frands var en herlig Dreng, og havde af Naturen de bedste Anlæg. Hans Legem var regelmæssig bygt, dertil sundt og kraftigt; hans Aand var munter og jovialisk; som om røget Orefis og gammel Franskvind havde havt Indflydelse paa hans Frembringelse. Paa hans Kinder blomstrede Sundhed, og ud af de brune Dine skinnede Tilfredshed og lystigt Ungdomsmod. Han lignede en marvfuld Plante, der kun behøver Vand, og en maver Jordbund, for at trives; men som i al for feed Grund skyder vilde Skud, uden Frugt og Nydelse. Det faderlige Efterladenskab blev, som saa ofte er Tilfældet, Sønnens Fordærv. Neppe havde han havt Fornøielsen at være Eier af en stor Formue, og at kunne rutte med den efter eget Lykke; før han søgte at skaffe sig den af Halsen, som en trykkende Byrde; spillede den rige Mand i Evangeliet i bogstavelig Forstand, og levede hver-Dag herlig og i Glæde.

Der forløbe nogle Aar, inden den dårlige Odeland mærkede Ebben i sin Pung; men pludselig standsede dette Bellevnets Kilde, og de Tønder

Guld, han havde arvet efter sin Fader, vare udtappede til Bærmien. Frands forlangte een Dag en stor Sum, men Kassereren var ei istand til at honorere sin Herres Ordre, og lod den gaae tilbage med Protest. Nu bleve Mæglere, Magerkarle og Berelerere satte i Bevægelse. Imod høie Renter fløde i kort Tid atter store Summer i de ledige Kasser. Gulvet med Dalerne gjorde ved denne Leilighed stor Virkning. Det hjalp for en Tid; men hemmelig udbredte sig det Rygte i Byen, at Sølvgulvet i Spisesalen var brudt op i største Stilhed, og at der i dets Sted var lagt Fliser. Sagen blev strax undersøgt af Creditorerne, og havde sin Rigtighed. Skøndt man nu ikke kunde nægte, at det brogede Mamormosaik tog sig ulige bedre ud i en Spisesal, end de glatte Dalerne, saa agtede Creditorerne dog Eiermandens Smag saa lidet, at de ufortøvet fordrede deres Penge; og da de ikke fik dem, solgte de det hele Huus med Tilbehør: Pakhuse, Have, Marker, og Møbler.

Frands var, medens alt dette varede, tilmode som en beruset Dranker, der just vaagner af sin Huus, og ikke ret kan gjøre sig Rede for, hvad der er hændet ham. Han levede paa forulykkede Forøderes Viis; skammede sig ei, og græmmede sig ei. Til Lykke havde han bierget nogle Reliquier af gamle

Familiestykker fra Skibbrudet, der endnu en tidlang kunde sikke ham for trykkende Mangel.

Han flyttede nu hen i en affides Gade, i hvilken Solen aldrig skinnede hele Aaret igiennem, undtagen de længste Dage, naar den hævede sig lidet over det høie Tag. Her havde han alt hvad han behøvede i sine nærværende Omstændigheder. Værtens tarvelige Risken fritog ham for Hunger, Dvnen beskyrmede for Kulde, Taget for Regn, de fire Vægge for Vind; kun for den piinlige Riedsommelighed vidste han hverken Raad eller Tilflugt. Snylteriæsterne vare forsvundne med hans Velstand; af sine forrige Venner havde han ingen mere. Frands vidste ikke at more sig med andet, end med at stemme sin Luth, klimpre paa den, og med at see ud af Vinduet, hvordan Veiret var; hvilket det indskrænkede Num ikke engang tillod ham at bemærke. Men snart fik hans Jagtgjælslyst en anden Næring, som paa eensgang udfyldte den ledige Plads, i hans Hoved og Hierte.

I den snevre Gade, lige overfor hans Vindue, levede en ærbar Matrone, der, i Haab om bedre Tider, nærede sig ved den lange Traad, som hun og en overmaade deilig Datter spandt af Treen. De traf den daglig saa langt, at de let med den havde kunnet omringe hele Staden Bremen, med Bold og Forstæder. De tvende Spinderker vare egentlig ikke fødte til Rokken; de vare af gode Folt, og

levede tilforn i Velstand. Den skønne Metas Fader havde havt et Skib paa Søen, som han selv aarlig fragtede og foer til Antwerpen med; men en stærk Storm begrov Skibet paa Havets Dyb med Mand og Muus og en riig Ladning. Da var Meta endnu i sine Børneaar. Moderen, en forstandig stille Kone, bar sin Huusbonds og sin Formues Tab med viis Standhaftighed; afflog af ædel Stolthed, uagtet sin Armod, al Understøttelse; og nærrede sig af sine Hænders Glid. Da hendes Datter vorte til opdrog hun hende til den samme Beskæftigelse; Saaledes kom de saa vidt, at de uagtet deres trange Kaar kunde lægge nogle Penge op, som hun siden anvendte til en lille Hørhandel.

Imidlertid mente den vakre Kone dog ikke altid at blive i denne Tilstand; hun haabede igien at komme i en behagelig Forfatning, og i sit Livs Høst endnu at nyde en venlig Efterslet. Dette Haab grundede hun ikke paa tomme Drømme. Hun saae sin Datter blomstre som en Foraarsrose; dertil var hun dydig og sædelig, og begavet med saamegen Mand og Hierte, at hun var Moderens Djefteen, denne sparede tit Brødet fra sin egen Mund, for at give hende en anstændig Opdragelse. Moder Birgitte satte sit Haab til en velhavende Svigersøn, der skulde føre hende fra det snevre Strædes baby-

loniske Fængenskab, i Overflødighedens Land, hvort
der flyder Melk og Hønning.

En Dag, da Nabo Frands saae ud af Vinduet
efter Beiret, blev han den deilige Meta vaer, som
kom fra Kirken med sin Moder, hvor hun aldrig
forsømte daglig at høre Messen. I sin Lykkes Tid
havde den letsindige Udhaler ingen Dine havt for
det smukke Rign; de finere Følelser slumrede endnu
i hans Bryst, og alle hans Livsaander vare ligesom
omtaagede af den evige Forlystelsesruus. Nu havde
Overgivenhedens uophørlige Storm lagt sig, og un-
der det store Havblik, virkede det mindste Vindpust
paa Siælens speilklare Flade. Han blev fortryllet
ved Synet af den yndigste qvindlige Skikkelse, som
nogensinde var foresvævet ham. Nu fortrød han
førstegang ret af Hjertet sin ubesindige Odselhed. Han
forestilte sig, hvor lykkelig han kunde giort den elsk-
værdige Meta med sin Formue. Men hans Bopæl
i det snevre Stræde blev ham nu fiærere end Raad-
huset paa det fornemste Torv, og han kom den hele
Dag ikke fra Vinduet, for at faae Leilighed til at
see den deilige Nige; og naar han saae hende, følte
han sig betaget af den sødeste Henrykkelse.

Til Ulykke mærkede den aarvaagne Moder ham
snart. Hun mærkede snart hvad han førte i sit Skiold;
og da en udsvævende Odeland kun stod i slet Credit
hos hende, saa opbragte denne daglige Gaben hende

faa meget, at hun bedækkede Vinduerne med en Slørsky. Naar Meta gik i Messe hængte hun hende et Regnklæde over Ansigtet, og skyndte sig at komme med hende omkring Hjørnet af Gaden.

Frands stod just ikke i Ny for at eie den fortrinligste Skarpsindighed, men Kiærlighed vækker alle Siælekræfterne. Han leiede det største Speil, han kunde overkomme, og hang det saaledes op i sin Stue, at han i det kunde see, alt hvad der foregik i Gienboestens Bærelse. Da man flere Dage i Nad intet mærkede til Lureren, saa aabnede sig lidt efter lidt Gardinerne igien, og det store Speil modtog undertiden den herlige Piges Billede, og gav det, til stor Glæde for sin Ejermand, trolig tilbage. Jo mere Kiærligheden slog Rod i hans Hierte, jo stærkere blev det Ønske hos ham at aabenbare den skønne Meta sin Lidenskab, og at udforske hendes Sindelag. I den Tid gives der ikke saamegen Leilighed for unge Folk til at see og tale med hinanden som nu. Smidlertid gik dog Tingene deres sædvanlige Gang. Barnedaab, Bryllupsgilder og Liigbegiængelser gave, fornemmelig i Rigsstæderne Leilighed nok til Elskovshandler. Men en fattig Stymper blev aldrig bedet til Fadder, eller til Bryllup. Den Gienvei, at vinde sin Skønne ved hendes Kammerpige var ogsaa spærret, thi hun havde ingen.

Alt hvad han endnu kunde, var i følsomme Timer at gribe sit Instrument, og ikke blot at lade det blive ved Stemningen, men at udlokke rørende Toner deraf; og snart forvandlede Kiærligheden den musikalske Fuser til en behagelig Virtuos. Alt i Gaden blev snart lutter Dre, naar han slog sine Strænge. Mødrene tyssede paa deres Børn, Fædrene holdt Dje med de larmende Drengene i Døren, og han havde den Fornøielse at opdage i Speilet, hvorledes Meta aabnede Vinduet med sine Alabaster Hænder, naar han prælugerede. Var hun tilstæde, saa klang hans Phantasie i en liflig Allegro; var hun borte, saa væltede et tungsindigt Andante sig over de sukkende Strænge.

Meta var ingen tungnem Lærling, og hun forstod snart det udtryksfulde Sprog. Hun gjorde Forsøg, og mærkede hvorledes hun var Herre over Luthspillerens Toner. Hendes qvindlige Forfængelighed fandt sig smigret derved; det begyndte at røre hendes Hierte, og hun fik isinde at give et symbolisk Gien svar. Hun yttrede Lyst til at have Urtepotter i Vinduet, og Moderen vilde ikke nægte hende denne uskyldige Fornøielse.

Nu havde Meta altid en Marsag til at opholde sig der, for at pleie sine Blomster, vande dem, beskyærme dem for Vinden, binde dem op, og bemærke deres Væxt. Med usigelig Henrykkelse ud-

lagde den lykkelige Elsker dette til sin Fordeel.
 Og med Rette. Meta tog ham i Forsvar, naar Mo-
 deren ved Bordet talde om ham og kaldte ham en
 Spradebasse og en Odeland; dog med Forsigtighed,
 som om det kun var for at underholde Sämtalen.
 Imidlertid havde Frands den største Godhed for
 Moderen, og tænke paa hvorledes han uagtet sine
 maadelige Kaar kunde hjælpe hendes. Rigtig nok
 gjaldt dette meest Datteren. Han havde hørt at
 Meta gierne vilde have en ny Kiøle, men det var der
 ikke Raad til. Over Hørhandelen havde han ogsaa
 hørt Moderen klage, at der paa de sidste Tider in-
 tet var at vinde ved den, fordi Hørren var saa
 dyr. Nu solgte Frands et Par af sin Moders
 Drenringe, som han endnu havde, gif til en gam-
 mel Kone, og fik hende til at bringe Metas Mo-
 der nogle Lispund Hør, for godt Kjøb. Dette hja'p.
 Handelen blev atter fordeelagtig; og alle Helgenes
 Dag gif Meta i Kirke med en deilig ny Kiøle,
 som satte hendes Ekisnhed i et endnu stærkere Lys.
 Men snart opdagede en Hændelse denne Hemmelig-
 hed. Birgitte trakterede engang den gamle Kone
 til Taksigelse for den fordeelagtige Handel hun havde
 skaffet hende, med en sød Risengrød og en Pøgl
 Spansspiin. Nu gav der ene Ord det andet, og
 det varede ikke længe, før den quindelige Tausheds
 skrøbelige Seigl blev brudt. Meta blegtede og for-

Strækkedes ligesaa meget over denne Opdagelse, som hun vilde glædet sig over den, hvis Moderen ikke havde været tilstæde. Riolen blev uagtet alle den yndige Piges Taarer sendt til Marsskandiseren, og de derfor indløste Penge, tilligemed hvad der var vundet ved Hørhandelen sendt med Posten, som en gammel Giæld, med Udskrift: Til Hr. Frands Melchiorson i Bremen. Frands fattede endnu ingen Mistanke, men ansaae det for et Tilgodehavende fra hans Faders Tid, som Himlen havde forundt ham, i hans flette Omstændigheder.

Men snart forandrede hans Udsigter aldeles. Speilet viiste ham intet; Gardinerne vare igien trukne for. I Førstningen troede han, at de maaskee havde stor Væske; — men kort derpaa opdagede han til sin Skræk, at Bærelserne lige over for var øde og tomme, og den kiære Gienboeske flyttet. Ved at lægge det ene sammen med det andet indsaae nu Frands at Moder Birgitte maatte være kommen efter hans Hemmelighed. Det blev ham ikke vanskeligt at udspeide hendes ny Bopæl; men han var dog for beskeden til at forsøge dem, og nøiedes med at møde Meta paa Gaden, i Høderne, og i Kirken.

Meta var i den Alder, hvor Moder Natur og Moder Birgitte bestandig modsagde hinanden med deres gode Lærdom og Underviisning. Dette bragte hende til at holde Ligerægten; hun beholdt sin Sædelighed

og Dyd, men hendes Hierte blev dog aabent for ethvert smit Indtryk. Da nu Frands var den første Yngling, som havde vaakt disse slumrende Følelser, saa følte hun en vis Tilbøielighed for ham, som enhver anden Pige vilde kaldet Kiærlighed. Derfor gik hende Afskeden fra det snevre Stræde meget nær, derfor stod der tit en Taare i hendes skønne Nie; derfor takkede hun den speidende Frands saa venligt paa Gaden, naar han hilste hende, og blev rød til op over Ørerne. Begge de Elskende havde endnu aldrig talt et Ord sammen, men de forstode hinanden saa fuldkommen, som om de havde havt den fortroligste Samtale, og svore hinanden hemmelig i Hiertet evig Trofskab!

Lige over for Virgittes ny Bopæl, boede en velhavende Brygger, som Spottefuglene, fordi han stod sig meget godt, kaldte Humlekongen. Han var en ung flink Enkemand, og Sørgeaaret var just til Ende, saa at han, uden at overtræde Velanstændigheden, kunde tænke paa en ny Medhielp i sit Værtskab. Han havde lovet den hellige Christoffer et Alterlys, saa langt som en Humlestang, og saa tykt som en Arm, naar han vilde skaffe ham en god Egtefælle igien. Næppe havde han seet den ranke Meta, før han drømte, at den hellige Christoffer saac ind ad Sovekammervinduet, i andet Stokværk, og manede ham om at opfylde sit Løfte. Næste Morgen pyntede han sig som en Naadsherre og gik paa Frieri. Han havde intet

musikalsk Talent, og i Kierlighedens hemmelige
 Symbolik var han en Idiot, men han havde en stor
 Bræggergaard, en stor Sum Penge paa Rente, et
 Skib paa Vesterstrømmen, og et Hollænderie uden for
 Byen. Med alle disse Unbefalinger havde han endog-
 saa uden den hellige Christoffers Bistand kunnet vente
 sig et lykkeligt Udfald, især hos en Brud uden Med-
 gift. Han slog strax paa den rette Stræng, efter god
 gammel Skik, sagde han Moderen sin christelige Hensigt;
 og for et Syns Skyld forlangte den glade Moder otte
 Dages Tid til at betænke sig i. Neppe havde han vendt
 hende Ryggen, saa blev Teen og Tot, Garnvinde og
 Hegler, uden Hensyn til deres lange trøe Tieneste, kastede
 paa Pulterkammeret. Meta faldt i Forundring, da hun
 kom fra Kirken, og fandt alting saa forandret. Men
 Moder Birgitte tog meget fejl i sin Formodning om
 hvad Virkning dette Tilbud vilde gjøre paa hendes
 Datter. Den skønne Meta rødmede ikke som en
 Rose, men blegnede som en Lillie, og sank afmæg-
 tig i Moderens Arme. Meta var ei at overtale.
 Striden mellem Moder og Datter varede i nogle Da-
 ge; Terminen til at give bestemt Svar nærmede sig.
 Det gigantiske Vordlys bemalt med mange skønne Blom-
 ster brændte allerede for den hellige Christoffer; men
 han havde intet udrettet. Hemmelig Kummer nagede
 Metas Hierte, hun havde paalagt sig en stræng Faste
 og i tre Dage hverken nydt Vaadt eller Tørt. Om

Matten havde hün ingen Svøn i sine Dine. Saa meget som det kostede Moderen, maatte hun derfor tilsidst give efter for sit elskede Barn, hvis hun ikke vilde miste hende. Da Frieren kom fik han mod al Formodning et — vel meget artig — men bestemt Afslag, der smagte ham ligesom Malurtviin med Sukker. Imidlertid fandt han sig snart deri, som om det havde været en Handel med Malt der var mislykket.

Rokken blev nu taget ud af Pulsterkammeret igien, og alting gik sin sædvanlige Gang; og Meta blomstrede atter. Moderen derimod tog sig det meget nær; især den Dag da Humlekongen holdt sit Bryllup med en anden smuk Pige. Da Bryllups-toget begyndte til Kirken, og Stadsmusikanterne trommede og blæste paa Skalmie, sukede hun, som den Dag, da Hiobsposten om hendes Mand's Skibbrud var bragt hende for Dre. Meta derimod saae Brudepragten med største Ligegyldighed. Selv de herlige Smykker, Edelstenene i Myrtekrandsen, og de ni Rader Perler om Brudens Hals, rørte hende ikke.

Om Aftenen efter at Moderen længe havde talt om den forsinaede og bortstødte Lykke, blev hun saaledes ved: Barn! Din Planet spaaer Dig intet godt. Du er født i April. Lad os see hvad der staaer i Calenderen: „En Pige født i denne Maa-

ned faaer et huldsaligt og venligt Ansigt og rankt Liv men en letsindig Tænkemaade; kan godt lide Mandfolk; maa tage sin Jomfrutrands i Agt, og ikke forspilde sin Lykke, naar der kommer en venlig Frier." — Af Moder, sagde Meta; bryd Jer ikke om hvad Planeten siger; mit Hjerte siger mig, at jeg skal elske og ære den, som jeg faaer til Mand, og finder jeg ikke ham, eller søger han ikke mig, saa vil jeg med freidigt Mod nære mig ved mine Hænders Arbeid, og staae Eder bi og pleie Eder i Eders Alderdom.

Frands var ude af sig selv af Glæde, da han hørte at Meta havde givet Humlekongen Kurven; og han begyndte at haabe. Nu blev hans ungdommelige Ubesindighed ham et Knivsting i hans Hjerte; men Kiærligheden lod ikke sit Værk ufuldendt; den frembragte en helbredende Giæring i hans Siæl, og der opstod Begiærlighed hos ham, efter at anvende sine Kræfter og sin Driftighed, for atter at høve sig af sit Jntet. Han besluttede nu at gjøre en Reise til de Steder, hvor hans Fader havde havt gammel Giæld, for at prøve om han i det mindste ikke kunde sanke enkelte Ar der i sin Pose, hvor Høsten var mislykket. Med hvad han fik ind, vilde han begynde en lille Handel. Hans Indbilening viste ham allerede Skibe i Søen, befragtet med hans Eiendom. Det sidste gyldne Æg i hans Arve-Nede,

hans Faders Timeæg *) folgte han og købte sig derfor en Ridehest, der skulde føre ham ud i den vide Verden under Navn af Bremer-Risbmand.

Alt hvad der nu stod tilbage var at meddele Meta Marsagen til sin Bortreise, at hun ikke skulde holde ham for en Troløs; og den opfinderiske Kiørlighed gav ham det lykkelige Indfald, at lade det ske offentlig fra Prædikestolen, i det han bestilte sig en Forbøn for en ung Rejsende om et lykkeligt Udfald i hans Forretninger; hvilken skulde vare saa længe, til han tillige kunde betale for Taksigelsen.

Da han mødte Meta sidstegang havde han klædt sig i sin Reisedragt, og hilste hende betydningsfuldt, og med mindre Forsigtighed end han pleiede; hvilket da tildrog hende adskillige Gloser af hendes Moder. Fra den Tid af blev Frands ikke mere seet i Bremen; og de skønneste Dine i hans Fødebye søgte ham ofte forgæves. Tit hørte Meta Forbønnen oplæse; i Begyndelsen agtede hun i sin inderlige Bedrøvelse ikke derpaa; men da hendes Sind var bleven noget roligere, lagde hun det ene sammen med det andet; hun forstod sin Eisser, og undlod ikke, hver Gang Bønnen læstes, ret inderligt at anbefale den unge Rejsende til sin Skytsengel. Med disse gode Ønsker fortsatte Frands

*) Do ældste Sommeuhre kaldtes Timeæg, efter den Æg-Form, man gav dem.

fin Reise til Brabant, for i Antwerpen at inddrive nogle betydelige Summer. Paa en Tid, da enhver Grundherre, hos hvem man ikke havde løst Leidebrev, troede sig berettiget til at plyndre den Reisende og fæste ham i sit Fangetaarn, var en Reise fra Bremen til Antwerpen farligere, end nu fra Bremen til Kamtschatka. Smidlertid lykkedes det dog den eensomme Rytter, uden at der mødte ham meer end et eeneste Eventyr.

Dybt i det øde Westphalen reed han en heed Dag til det mørknedes uden at naae et Herberg. Imod Aften trak det op til Torden, og en heftig Pladsregn giennemvædede ham til Skiorten. Dette var meget ubehageligt for den forkiælede Frands, som fra sin tidligste Ungdom havde været vant til alle Bequemmeligheder. Til sin Trøst opdagede han, da Kveiret var gaaet over, et Lys noget borte; og snart ravede han hen til en ringe Bøndehytte, som kun saae ud til lidet Godt. Huset lignede meer en Stald end en Menneskebolig; og den uvenlige Vært nægtede ham Vand og Ild, liig den der var erklæret i Rigets Vand; thi hin var just i Begreb med at vælte sig hen paa Straaet til sine Oxer, og han var for døven til atter, for den Fremmedes Skyld, at gjøre Ild paa Skorstenen. Frands blev utaalmodig, men det anfægtede Bønden kun lidet; han blæste med største Koldsindighed sit Lys ud, uden at tage mere Hensyn til

Den Fremmede; thi han var aldeles uvidende i Gæstfrihedens Love. Men da Vandringsmanden ved Døren ikke ophørte at forurolige ham med sine Anmodninger og Klager, saa søgte han tilsidst at blive ham qvit, paa en skikkelig Maade, og sagde: Landsmand! naarenstid J vil have god Levemaade, saa finder J ikke her, hvad J søger. Men riid hist hen paa venstre Haand, giennem Krattet; der bag ved ligger den strænge og mandhaftige Ridder Eberhard Brokhorst's Borg. Han herbergerer enhver Landstryger, ligesom Hospitaliteterne en Pillegrim til den hellige Grav. Kun har han den Galskab i Hovedet, der plager ham imellem, at han aldrig lader nogen fare, uden at prygle ham dygtig af først. Dersom J derfor ikke bryder Jer om at faae en banket Ervie, saa kan J aldrig finde bedre Mand end han.

Frands betænkte sig noget, og var raadvild, hvad han skulde gjøre; endelig besluttede han at prøve dette Eventyr. Kan det ikke være mig det samme, tænkte han, om jeg faaer Nyggen brunt og blaa paa noget elendigt Straahalm, eller hos Ridder Brokhorst? Denne Bevægelse vil maaskee endogsaa forekomme Feberen, jeg har faaet i Kroppen, og som udentvivl vil ryste mig dygtigt, hvis jeg beholder de vaade Klæder paa. — Han gav sin Hest

Sporerne, og kom snart til Slotsporten, der var i gammel gothisk Stiil, bankede temmelig lydeligt paa Jerngitteret, og et ligesaa lydeligt: hvem der? tone- de ham imøde.

Den gamle Borgs Eiermand havde i sin Ungdom tient i Keiserens Hær, som dygtig Strids- mand, under den vakke Georg af Fronsberg, og ført et Banner mod Venetianerne. Siden den Tid havde han levet i Nolighed paa sine Godser, hvor han for at afbøde forrige Synder, udøvede mange Vel- gjerninger; bospiste de Hungrige, lædskede de Tørstige, gav Pillegrimmene Ly, og pryglede dem ud af Huset som han havde herbergeret. Thi han var en raa vild Krigs- mand, der ikke kunde vænne sig fra det martialske Væ- sen, skjønt han mange Aar havde levet i Fred og Nolighed. Den Nykomne, der havde belavet sig paa, for god Beværtnings Skyld, at underkaste sig Husets Skik, ventede ikke længe, før Hængelaasene og Slaaerne raslede ved Porten. De hvinende Port- fløie aabnede sig, som om de med deres Sammer- skrig vilde advare den indtrædende Fremmede, eller sukke af Medlidenhed over ham. Den ene kolde Gy- sen løb ned af Ryggen efter den anden paa den bange Nytter, da han reed ind ad Porten; imid- lertid blev han vel modtaget; nogle Tienere ilede hid at hielpe ham af Sadeln, bestiaftigede sig med at snøre Badsækken af, trække Gangeren i Stal-

den, og føre Nyttieren ind til deres Herre i et vel oplyst Værelse.

Den kæmpestore Mand's krigeriske Udseende, da han kom sin Gæst imøde, forbunden med et eftertryffeligt Haandtag, havde nær bragt Frands til at skrige i vilden Sky; især da Ridderen tillige bød ham velkommen, med en Stemme, som om Frands havde været døv. Forresten var det en Mand i sine bedste Aar, fuld af Gld og Kraft. Alt dette satte den frygtsumme Vandrer i saadan Tilstand, at han skælvede over sit hele Legeme. Hvad fattes Jer, Ungersvend? spurgte Ridderen med en Tordenstemme; hvorfor ryster I som et Espeløv, og blegner, som om Døden just ville tage fat paa Jer? — Frands tog Mod til sig; og da han tænkte at hans Skuldre dog nu eensgang maatte betale Gildet, saa gif hans Coujoneri over til en Slags fortvivlet Fripostighed. Herre, svarede han, ligefrem, I seer at Pladsregnen har giennemblødt mig saa stærkt, som om jeg var svømmet over Beseeren. Gjør Anstalter til at jeg kan skifte Tørt paa, og for at have noget at begynde med, lad en varm Kande velkrydret Gammelsøl bære frem, som kan fordrive min Febergysen, saa vil jeg være vel tilfreds. Vel! gien svarede Ridderen, forlang hvad I behøver, og vær her, som I var hjemme.

Frands lod sig opvarte som en Bassa, og da han vidste hvad der ventede ham, saa vilde han ogsaa fortjene det. Han drillede og gjorde Nar af Tjeneren som opvartede ham; det kommer alt paa een Regning, tænkte han. Den Ernie er for en Istervom! bring mig Een, som passer mig. Den Toffel brænder som Gld paa min Liigtorn, slaa den over Læsten! Den Krave er saa stiv som et Bræt, og snører mig som en Strikke, skaf mig een som er blødere, uden Stivelse.

Barten yttrede saa liden Misfornøielse over alle disse bremensiske Frimodigheder, at han meget mere drev Tjenerne til hurtig at udrette hvad der var befalet dem; og kaldte dem Uller, som ikke forstod at varte en Gæst rigtig op. Da Bordet var dækket, satte Gæsten og Barten sig, og lode dem det varme Ol smage godt. Kort derpaa spurgte denne, om hin intet ønskede til Eftermad! Han svarede: Lad bringe herop hvad I har, at vi kan see, om Eders Kjøkken er vel forsynet eller ikke. Strax kom Kjøkken og besatte Bordet med et Maaltid, som ingen Greve skulde skamme sig ved. Frands tog for sig af Retterne, og ventede ikke til han blev spurgt. Da han var mæt, sagde han: Jeg seer at Eders Kjøkken er upaaflageligt, dersom det staaer sig ligesaa godt med Kielderen, saa maa jeg rose Eders Huusholdning. Ridderen vinkede ad Kiel-

Derstveden; denne fyldte strax Velkomstbægeret med den sædvanlige Bordviin, og kredensede for sin Herre, der udtømte det tilbunds paa Gæstens Velgaaende.

Derpaa gjorde Gæsten Junkeren ærlig Fyldest, hvilken sagde: Kiære, hvad siger I om Vinen? Jeg siger, svarede Frands, at den er slet, dersom den er det bedste Nummer, I har i Eders Kielder, og at den er god, hvis den er det fletteste. I er en Kiender, mærker jeg, sagde Ridderen; Svend, gaa hen, tap os af Moderfædet. Viinskienken bragte et Kruus til at smage paa, og da Frands havde forsøgt det, sagde han: Det er ægte Rhinskviin, ved den ville vi lade det heroe.

Ridderen befoel man skulde bringe en stor Hanskekrukke op, og gjorde sig lystig med sin Gæst, begyndte at tale om sine Krigstog, hvordan han var gaaet mod Venetianerne, havde giennembrudt deres Boguborg, og slagtet de velcke Skarer som Faar. Under denne Fortælling kom han i saadan Tver, at han sablede Bægere og Kander ned, svang Forskiærkniven som en Landse, og rykkede sin Spisekammerat saa nær ind paa Livet, at denne begyndte at frygte for Næse og Øren.

Det var alt sildigt ud paa Matten, alligevel var Ridderen endnu ganske aarvaagen; han syntes ret at være i sit Element, naar han talde om Krigstog mod Venetianerne. Det Livlige i hans For-

tælling tog til med hvert Bæger han drak, og Frands frygtede at dette vilde blive Indledningen til det Nederlag, hvor han nu selv skulde spille den vigtigste Rolle. For at erfare om han maatte tilbringe Natten her, eller uden for Slottet, forlangte han et fuldt Bæger endnu til Godnat! Nu meente han vilde man først nøde ham til at tømme Kanden, og naar han ikke gjorde Fyldest, bruge dette som et Paaskud til at mishandle ham og jage ham bort. Imod Formodning blev hans Dnske strax opfyldt. Ridderen afbrød pludselig sin Fortælling, og sagde: Alting har sin Tid, i Morgen meer. Tilgiv Herr Ridder, sagde Frands; i Morgen naar Soel staacr op, er jeg alt over Bierg og Dal; jeg har en lang Wei til Brabant, og kan ikke opholde mig her. Tillad mig derfor at sige Eder nu Farvel; at ikke min Afsked skal forstyrre Eders Morgenroe. Gjør som I lyster, vedblev Ridderen; men reise bort skal I ikke, før jeg er af Dynerne; jeg maa dog byde Eder en Vid Brød og en Snaps Danziger til Frokost, følge Eder til Porten, og tage Afsked med Eder efter gammel Skik.

Frands behøvede ingen Fortolkning af disse Ord. Saa gierne han havde skænket Husets Herre denne Høflighed, saa lidet lod hin til at ville vige, fra det eengang indførte Ritual. Han befalede Tienerne at fløde den Fremmede af, og følge ham tilsængs.

Frands befandt sig meget vel, og paa velstoppede Bolstre nød han en saa kostelig Nøe, at han før Sønnen overvældede ham, tilstod sig selv, en saa herlig Beværtning kunde vel være nogle taalelige Stokkeprygl værd. Snart fyldte fortryllende Drømme hans Phantasie. Den deilige Meta stod for ham, vandrede med ham i en Rosenhauge; og han vilde drømt saaledes til den lyse Middag, hvis ikke Ridderens stærke Stemme, og Klirret af hans Sporer havde vakt Frands. Hiin holdt allerede ved Dagens Frembrud Ridsken- og Kielderrevision; befalede at man skulde tilberede en god Frokost, at enhver Tiener skulde være paa sin Post, og færdig at klæde den Fremmede paa, naar han vaagnede.

Det kostede den lykkelige Drømmer megen Overvindelse at rive sig løs fra den sikke gæstfrie Seng. Han væltede sig fra den ene til den anden Side; dog, den strænge Junkers skingrende Stemme beflemte hans Hierte, og eengang maatte han jo dog bide i det sure Æble. Altsaa reiste han sig fra Bolsterne, og i samme Djeblik var en heel Snees Hænder i Bevægelse, for at tiene ham. Ridderen bragte ham ind i Spisefalen, til et lille veldækket Bord; men da det nu var saa nær Afskeden, havde den Rejsende ingen Madlyst. Værten opmuntrede ham: Hvorfor tager I ikke noget paa Eders Tallerken? Nyd noget for den flomme Taage! Herr Ridder, sagde

Frands, min Mave er endnu fuld af Eder's Aften's mad; men mine Lommer ere tomme; dem vil jeg derfor fylde for den tilkommende Hungers Skyld. Han røddede nu ganske artigt op, og belæssede sig med det Lækkerste og Bedste, af alt hvad transportabelt var, saa at hans Lommer struttede ud igien. Da han saae at hans Ganger var vel striglet og sadlet, drak han et Glas Danziger til Valet, i den Mening at det vilde være Løsenet for Berten, til at tage ham ved Bingebenet, og udøve sin Gaardsret.

Men til hans Forundring trykte denne hans Haand ligesaa trofast, som ved Modtagelsen, øuskte ham Lykke paa Reisen, og Fløidsrene gik op. Han forsømte nu ikke at give sin Hest Sporerne, og Hop hop var han ude af Porten, uden at der krumtes et Haar paa hans Hoved.

Nu faldt der ham en tung Steen fra Hiertet, da han befandt sig i fuldkommen Frihed, og mærkede at han var kommen derfra med heelt Skind. Han kunde ikke vide hvorfor Berten havde krediteret ham Regningen, som efter hans Overslag ikke endda maatte beløbe sig til saa lidet, og nu skænkede han den gæstfrie Mand, hvis senestærke Haand og Arm han havde frygtet, sin hele Kierlighed. Men desuden følte han endnu en stor Længsel efter at vide Nar-sagen til det falske Nygte. Derfor vendte han flux med sin Hest og travede tilbage. Midderen stod endnu i

Porten, med sine Tienere og gjorde Anmærknin-
ger over Gangerens Herkomst, og Bygning, og
om dens haarde Trav, som et Bidrag til Hestevi-
denskaben, hvilken var hans Yndlingsstudium. Han
meente den Fremmede havde glemt noget af sine
Reisesager, og fastede allerede et vredt Die paa Tie-
nerne, over deres formeente Skjodesløshed. Hvad
fattes Jer, Ungersvend? raakte ham den Kommende
imgde, siden I vender om, da I dog vilde videre dra-
ge? Af endnu et Ord strænge Herr Ridder, svare-
de Nykkeren. Et ondt Nygte, som skænder Eders
gode Navn, siger, at I kun pleier enhver Fremmed
godt, som besøger Eder, for ved Skilsmissen at lade
ham føle Eders stærke Næver. Dette Sagn har
jeg troet, og intet sparet, for at gjøre mig betalt i
Forveien; jeg tænkte ved mig selv: Junkeren vil
intet skænke dig, saa skal du heller intet skænke
ham. Nu lader I mig fare med Fred, uden Brøst
og Antastelse; det undrer mig! Kiære, sig mig
derfor, er hint Nygte aldeles uden Grund? eller
kan jeg kalde den dumme Gladder reent ud en Løgn?
Ridderen svarede: Nygtet har aldeles ikke løiet Eder
noget for. Der gaaer aldrig Nøg af en Brand,
uden der er Ild deri; jeg skal sige Eder, hvorledes
Sagen hænger sammen. Jeg huser enhver Frem-
med, som banker paa min Port, og deler min Bid
Brød med ham, af christelig Barmhertighed. Nu

er jeg en ligefrem tydsk Mand, af gammel Tugt og Sæd; taler reent ud fra Leveren, og forlanger at ogsaa min Gæst skal være hiertelig og tillidsfuld; nyde med mig hvad jeg har, og sige reent ud hvad han behøver. Men see om de gjøre? Der er nu et Slags Folk, som gjør mig Fortræd med alle mulige Fagter, drille mig, og gjøre Nar af mig, med at neie og bukke sig, sætte deres Ord paa Skruer, holde lange Taler uden Salt og Kierne; troe at smigre mig med søde Ord, og tee sig under Maaltidet ligesom Qvindfolk ved Barnedaabøgilder. Siger jeg: Spiis! Saa nippe de med lange Reverenzer, et Been af Tallerkenen, som jeg ikke vilde byde min Hund. Siger jeg: Drik engang! Saa væde de knap Læberne med det fulde Bæger, som om de forsmaaede Guds Gaver; lade dem længe nøde til enhver Ting; det er Under at de ikke lade dem nøde til at gaae til Stols. Naar nu det piinagtige Pak gjør mig det for broget, og jeg tilsidst ikke veed hvad jeg skal tage mig for med dem; saa bliver jeg endelig vred, og bruger min Gaardsret; tager Tossen i Haartotten, vasker hans Ryg, og kaster ham paa Dør. See det er Skik og Brug hos mig; og saaledes behandler jeg hver Gæst, som gjør mig Overlæst. — Men en Mand af Eders Slags, er mig stedse velkommen; I siger reent ud hvad I mener, efter Bremernes Maaade. See I kun ganske rolig

ind til mig igien, naar Eders Bei falder her forbi.
Og dermed Gud befalet!

Frands travede nu modigt til Antwerpen, og ønskede sig overalt saa god en Modtagelse, som hos Ridder Eberhard Brokhorst. Men desværre — skiondt hans Creditorer efter deres Bankerotter alle vare blevne rige Folk, vilde dog ingen vide noget af den gamle Gield. Enten havde de affunden dem med Een pro Cent, eller der stod intet derom i deres infallible Bøger, eller de havde Regning igien. Inden tre Dage sad Frands i Slutteriet, hvor han skulde blive til al hans Faders Gield var beta't. Frands var bragt til Fortvivlelse. — Han saae sig Haabet berøvet nogentid at besidde sin elskede Meta, og besluttede at hungre sig selv ihjel. Dog vandt Naturen atter Seier over hans Forsæt. I Grunden var det heller ikke de haardhiertede Antwerpers Mening at presse Penge af ham; de vilde kun ingen betale; og efter tre Maaneders Forløb blev han igien sat paa fri Fod, med den Betingelse, at han inden fireogtyve Timer skulde forlade Antwerpens Grund, og aldrig vove sig did oftere. — Modløs og tankefuld gik han ud af Porten. Han hilste ingen Vandrer, spurgte efter intet Herberge, endelig vaagnede han og fandt sig paa Beien til sit Hiem. Han stod stille, og overveiede sin Skiæbne. Han forestilte sig alt at være kommen tilbage til sin Fødeby, fattig som han

var, forfulgt af Gadedrengene. Hans Beslutning var taget; som Matros vilde han reise til den nye Verden, erhverve sig Rigdomme der, og vende tilbage til sin længselsfulde Meta.

Saaledes var han vandret til den nederlandske Grændse, og kom ved Solens Nedgang til en lille Rixstæd kaldet Mummelsberg, som siden i Trediveaarskrigen reent er bleven ødelagt. En Karavane tydske Vognmænd havde allerede aldeles optaget Pladsen, saa at Barten, der ikke gjorde sig store og neppe gode Tanker om hans bedrøvelige Miner, viiste ham til næste By. Uagtet hans Træthed maatte han atter tage Bylten paa Nakken, og slæbe sig videre.

I det han fortvivlet gik bort, og mumlede nogle Forbandelser mellem Tønderne, over Bertens Haardhiertighed, syntes denne at føle nogen Medlidenhed med den Fremmedes Tilstand, og raabte i Døren: Hør engang, Ungersvend, hvad jeg vilde sige Eder: hvis I ønsker at blive her, saa kan jeg maaskee dog skaffe Jer Plads. Her oppe i Slottet er der ledige Bærelser nok, hvis det ikke bliver Eder for eensomt der, og jeg har Nøglerne. Frands modtog Tilbudet med Glæde, roste det som en Barmhiertigheds Gierning, bad kun om et Tag over Hovedet, og om lidt Aftensmad, hvad enten det saa var i et Slot, eller i en Bondehytte. Men Barten var en forsagen Skielm; det freperede ham at Frands havde

munlet Skieldzord imod ham, og derfor vilde han lade en Plageaand hævne sig, som drev sit Spil paa det gamle Slot, og som alt for mange Aar siden havde fordrevet Jædvaaerne derfra.

Slottet laae nær ved Byen paa en brat Klippe, ligeoverfor Værtshuset, saa at dette kun skiltes fra hin ved Landeveien, og ved en lille Forellebæk. Formedelst sin skønne Beliggenhed blev det endnu altid holdt i skikkelig Stand; var ogsaa forsynet med alskens Huusgeraad, og tjente Eiermanden til Jagtslot. Denne holdt ofte sit Middagstaffel der, men saasnart Stierne funkede paa Himlen, drog han bort med sit Følge, for at undgaae Spøgelsens Fornærmelser; thi ved høi lys Dag lod det sig ikke mærke med noget. Saa ubehageligt som det nu var Eieren at hans Slot, saameget gif ham tilspilde, ved det natlige Utyske, saa fordeelagtigt var igien Spøgelsset ham, med Hensyn til Sikkerheden for Lyve. Greven havde aldrig kunnet finde en trofastere og aarvaagnere Vægter paa sit Slot, end Nattespøgelsset, som holdt de forvovneste Døverbander i Vrefrygt. Derfor vidste han intet bedre Sted at giemme sine Kostbarheder paa, end paa det gamle Biergslot.

Solen var gaaet ned; den mørke Nat brød frem, da Frands med en Lygte i sin Haand stod for Slotsporten, ledsaget af Verten, der bragte Lov

netsmidler i en Kurv, tilligemed en Flaske Viin, hvilken, som han sagde, ikke skulde komme med paa Regning. Ogsaa havde han taget et Par Lysstager og to Voklys med. Thi i hele Slottet var hverken Lys eller Stager, fordi man aldrig blev der længe end til Tusmørket kom. Underveis betragtede Frands den knagende, tungbelæstede Kurv og Voklysene, som han ikke meente at behøve, men som han dog tænkte han skulde betale. Hvad skal jeg med al den Overflødighed, sagde han, som til et Gæstebud? Lysen i Løgten er mig nok, for at kunne see, til jeg strækker mig paa mit Leie. Jeg vil ikke dølgge Jer, sagde Berten, at der har udbredt sig et Rygte om at det spøger paa Slottet. Men det skal I ikke bryde Jer om. Vi ere Eder nær nok, om der skulde hændes Eder noget Unaturligt; jeg skal strax være ved Haanden med mine Folk og hde Jer Bistand. Nede i mit Huus bliver der ikke roligt den hele Nat. Jeg har nu boet her i tredive Aar, og kan ikke siige, at jeg har mærket noget. Naar det undertiden larmer her om Matten, saa er det Rattene og Maarene, som drive deres Væsen paa Kornloftet. Af Forsigtighed har jeg forsynet Jer med Lys; thi Matten er ingen Mands Ben, og Kierterne ere indvieede, saa at Spøggelserne paa Slottet, om der ogsaa ere nogle, vist ville blive borte. Efterat han med

diffe Ord havde aabnet Døren, rakte han Vandrerens Kurven med Løvetidsmidlerne, og ønskede ham God Nat.

Frands traadte uden Frygt og Bævelse i Forgaarden, og holdt Spøgelsehistorien for dum Snak, eller en misforstaaet Tradition. Han tænkte paa hvor godt det var gaaet ham hos Ridder Brokhorst, tvertimod den almindelige Mening, og haabede at det her skulde gaae ligesaa.

Efter Bertens Anviisning steg han op ad en Steenvindetrappe, og kom til en luft Dør, som han aabnede med Nøglen. Et langt mørkt Gallerie, hvor hans Trin gjenslode, bragte ham til en stor Sal, og igiennem denne kom han til en Mængde Bærelser, som vare rigeligt forsynede med alt, hvad der hørte til Pragt og Bequemmelighed. Han udvalgte sig det til sit Sovestue, som forekom ham venligst, hvor han fandt en velbolstret Seng, og fra hvilket han kunde see lige ned i Bærtshuset, og høre hvert lydeligt Ord, der blev talet. Han tændte sine Voklys, dækkede sit Bord, og spiste med saamegen Magelighed og Velsmag som en Høvding fra Otahiti. Den tykbugede Flaske lod ham heller ingen Tørst lide. Saalænge Tænderne vare i fuldt Arbejde, havde han ikke Tid til at tænke paa det forezivne Spøgerie paa Slottet; naar der ogsaa undertiden rørte sig noget langt borte, og Frygten tilhviskede ham: Hør bare! Hør bare! Nu kommer

Spørgsel! — saa svarede Behiørtetheden igien: Det er Katte og Maarer, som bides og rives. Men i For-
 dvielsesquarteret efter Maaltidet, da den siette Sands,
 Hunger- og Tørstfornemmelsen, ikke meer beskæftige-
 de Sielen, vendte dennes Opmærksomhed sig, blant de
 de fem øvrige, kun til Hørelsen, og da hvissede Fryg-
 ten altid Lureren tre bange Tanker i Dret, inden Mo-
 det svarede eengang.

Han lukkede sin Dør, skid Slaen for, og tog
 sin Tilflugt til det murede Sæde i det hvælvede Vin-
 due. Han aabnede dette, saa for at adsprede sig paa
 den stjernefulde Himmel, skuede i den koparrede Maa-
 ne, og talte efter hvor tit Stierneerne snøde deres eg-
 ne Lys. Paa Landeveien neden under ham, var det øde;
 og uagtet den natlige Munterhed, man havde lovet ham
 i Værtshuset, bleve Dørene lukte, Lysene slukte, og
 det var saa stille derinde, som i en Grav. Derimod
 stødte Bægtereni Hornet og lod sit: Hou Bægter! tone
 over hele Byen; sang ogsaa til Trøst for den bange
 Astronom, der endnu altid vederqvægede sit Dje paa
 Stierneerne, en Kingrende Aftenpsalme lige under
 Vinduet; saa at Frands let havde kunnet indlade sig i
 Samtale med ham; hvilket han ogsaa havde gjort, for
 Selskabs Skyld, hvis han havde kunnet formode, at
 Bægteren vilde holdet Stand.

I en folkeriig Stad, omringet af en talrig Fa-
 milie, hvor det støjer som i en Biekube, kan det være

en ganske behagelig Beskæftigelse for Tænkeren, at philosophere over Eensomheden; at forestille sig denne som den menneskelige Aands yndigste Selskabsøster, at bemærke alle dens gode Sider, og smagte efter dens Nydelse. — Men, hvor den har hjemme, paa Den Juan Fernandez, hvor en eensom Eremit, der undgik Skibbrudet, lever hele Aar med den; eller dybt i Skoven, en gyselig Nat; eller i et ubeboet gammelt Slot, hvor øde Mure og Hvælvinger opvække Gysen, og intet aander Liv uden den sorgelige Ugle, i det forfaldne Taarn; — der er den i Sandhed ikke det behageligste Selskab; især for den, som hvert Øjeblik venter et Spøgelse. Da var det let muligt, at en Samtale ud af Vinduet med Bægteren blev en bedre Tidsfordriv, end Læsningen af det fortræffeligste Skrift over Eensomheden.

Midnatten kaldes den Time, i hvilken den aandelige Verden vinder Liv og Driftighed, medens den legemlige ligger begravet i dyb Slummer. Denne ønskede nu Frands at sove bort. Han gjorde adskillige forgæves Forsøg, men sprang op med en pludselig Skræk. Klokkeren slog tolv. Frands lyttede, hørte Bægteren raabe, og vilde just lægge sig paa det andet Dre, da det forekom ham, som om han hørte en Dør knage op, og strax derefter gif den i med et dæmpet Slag. Frands vidste ikke hvad han skulde tænke. Snart kom

det nærmere, altid nærmere, med stærke mandige Skridt. Snart raslede det hist, snart her, som en Fange med tunge Lænker, eller som om Portneren gik omkring paa Slottet med et Knippe Nøgler. Den frygtsomme Frands vidste ikke hvad han skulde foretage, og trak Dynen over Hovedet. Nu aabnede den ene Dør sig efter den anden med græffelig Støi, indtil det kom til Sovkammeret. Det dreiede Laasen rask omkring, prøvede mange Nøgler, til det fandt den rette; dog holdt Skuddet endnu fast indtil et haardt Slag, liig et Tordenskrald, slog Sømmene ud og Skuddet gik løst. Da traadte en lang maver Mand ind, med et sort Skiæg, i gammel Dragt, med et mørkt Ansigt; Djenbrynene trak sig alvorligt sammen i Panden. Over hans venstre Skulder hang en Skarlagens Kaabe, paa Hovedet bar han en spidspullet Hat. Med tunge Skridt gik han tregange frem og tilbage paa Gulvet, betragtede de hellige Børlys og snød dem, at de kunde brænde klarere. Derpaa lod han sin Kaabe falde, snørede en Tasse op, som han bar derunder, tog et Barbeertøi frem, og strøg flux en blank Rageskniv paa den brede Rem, han havde hængende ved sit Belte.

Frands svedte Angstens Sved under Dynen, befalede sig i den hellige Jomfrues Bøld, og eftertænkte ængstlig hvad dette Manøvre monne betyde? om det skulde gielde Halsen eller Skiægget? Til hans Trøst,

gik Spøggelset Vand af en Sølvflasse i et Sølvbækken, og slog Sæben til Skum med sin blege Knokkels Haand; satte en Stol tilrette, og vinkede med alvorlig Mine den ængstlige Lurer frem af sit Baghold.

Dette betydningsfulde Vink tillod ingen Indvending. Dynerne begyndte at bevæge sig, Frands tog Mod til sig, sprang ud af Sengen og satte sig paa den betegnede Stol. Derpaa bandt Barbeerspøggelset sin skælvende Kunde Haandklædet om, greb derpaa Kam og Sax, og affaar ham Haar og Skiæg. Derpaa sæbede han ham ind efter Kunstens Regler, først Skiægget, saa Dienbrynene, endelig Tindingerne, Tffen og Baghovedet; og ragede ham saa glat og skaldet fra Adamsæblet til Nakkegruben, som et Dødningehoved. Da han var færdig med dette Arbeide, vaskede han ham Hovedet, tørte ham det reenligt og pent af, gjorde ham en Reverenz, snørede til for sin Tasse, hyllede sig i sin Skarlagens Kappe, og lavede sig til at gaae bort. De indviede Børlys brændte fortræffelig klart, under den hele Handling, og ved deres Skin saae Frands i Speilet, at Skiægskraberens havde forvandlet ham til en chineesisk Pagode. Hiertelig beklagede han Tabet af de skønne brune Lokker, imidlertid kom han dog til sig selv igien, da han mærkede, at med dette Offer var alting afgjort, og at Manden ingen videre Magt havde over ham.

Nødkappen gik saa stiltiende til Døren, som han var kommen, uden Hilsen eller Farvel, og lod ganske til at være Modsetningen af sine snaksomme Ordenbrødre. Men neppe var han gaaet tre Skridt, før han stod stille, saae med en bedrøvet Mine paa sin Kunde, og strøg sig med den flade Haand over sit sorte Skiæg. Dette gientog han endnu engang, og trediegang, just ligesom han vilde gaae ud af Døren. Frands faldt derved paa den Formodning, at Spøgelsset ønskede noget; og ved en hurtig Tankeforbindelse giættede han, at det maaskee vilde have den samme Tieneste af ham, som det havde ydet ham. Og det traf ind paa et Haar.

Da Spøgelsset, uagtet sin sørgelige Mine, mere syntes oplagt til Skiæmt end til Alvor, og havde blot drevet Giæk med sin Giæst, ikke mishandlet ham, saa var al Frygt ogsaa næsten forsvundet hos denne. Altsaa vovede han Forsøget, og vinkede ad Spøgelsset, at det skulde sætte sig paa den Stol, som han nylig havde forladt. Strax adlød Spøgelsset, afstøede sin røde Kappe, lagde Barbeertøiet paa Bordet, og satte sig paa Stolen i den sædvanlige Stilling, som naar Een vil have Skiægget af. Frands iagttog usiagtig den samme Fremgangsmaade, som Anden havde brugt med ham; afstudsede ham Skiægget med Særen, skar ham Haarene af, sæbede ham hele Hovedet ind; og Spøgelsset sad saa stille som

en Hueblof. Den feithaandede Svend forstod ikke ret at styre Nagekniven, havde endnu aldrig havt een i sin Haand, og ragede Skiægget tvertimod Strøget; hvorved Spøgelsset gjorde ligesaa sølsomme Grimasser, som Erasmus's Ubekat, da den vilde efterligne sin Herre og tage Skiægget af. Derved blev den uduelige Fuffter ikke vel tilmode, og han tænkte flere Gange paa den gyldne Regel: Skomager bliv ved din Læst; dog hjalp han sig ud af Sagen saa godt, han kunde, og ragede Giengangeren saa skaldet, som han var selv.

Hidindtil havde Handlingen mellem Spøgelsset og Vandrerens været pantomimisk, nu blev den dramatisk. „Fremmede, sagde hiint, med venlig Røst, hav Tak for den Tieneste, du har beviist mig. Du har nu befriet mig fra det lange Fængsel, som holdt mig trehundrede Aar indsluttet i disse Mure, og til hvilket min henfarne Mand saa længe var fordømt for sine Synderes Skyld; indtil en Dødelig viiste mig Giengiældens Ret, og udøvede det mod mig, som jeg i mit Liv udøvede mod Andre.

Viid, her boede fordum en fræk Gldgierningsmand, som drev Spot baade med Gud og sin Næste. Grev Hartmann var hans Navn; han var intet Menneskes Ven; agtede ingen Lov, ingen Overherre, udøvede idel Skalkhed og Overmod, og skændede Giæsterettens Hellighed. Den Rejsende, som

gik ind under hans Tag, den Trængende, som bad ham om en Skiær, led han aldrig fare, uden først at mishandle dem. Jeg var hans Slotsbarbeer og hans Livtiener, og gjorde hvad der behagede ham. Mangen from Pillegrim, som gik forbi, loffede jeg venlig ind i Slottet, tilberedte ham et Bad, og naar han haabede ret at vederqvæge sig, ragede jeg ham glat og skaldet, og viiste ham Døren med Haanslatter. Da saae Grev Hartmann ud af Vinduet, og havde sin Glæde deraf, naar Gadedrengene, de Dgleunger, forsamlede sig udenfor Byen, for at haane den Beskæmmede, og raabe: Skaldepande! Skaldepande! over ham, ligesom hin frække Pogesværn over Profeten. Det glædede den Skadefro, og han loe saa stærkt derover af en diævelsk Glæde, at han maatte holde paa sin tykke Bug, og Taarerne stode ham i Dinene.

Eengang kom der en from Mand fra fjerne Lande. Denne Bodsfærdige bar et tungt Kors paa sin Skulder, og havde af Andagt ladet sig bore fem Naglegab, i Hænderne, Fødderne og Siden. Paa hans Hoved stod en Krands af Haar, som en Tørnekrone. Han dvælede her, bad om Vand til at toe sine Fødder, og om en Skive Brød. Flux bragte jeg ham i Badet, for at opvarte ham paa min Viis; agtede ikke den hellige Hovedskal, men ragede ham Kronen reent af Hovedet. Da udstødte den fromme

Pillegrim en haard Forbandelse over mig. „Forhæredede! viid, at efter Døden er Himlen, Helvede, og Skiærsildens Malmporte lukkede for din arme Siæl. Den skal som Plageaand saalænge spøge i disse Mure, indtil en Vandringsmand uopfordret udøver Siengjældens Ret imod Dig.

Fra det Djeblif af blev jeg syg; Marven udtæredes af mine Been, og jeg svandt hen som en Skygge. Min Aand forlod det udtærede Legem, og blev ved at svæve paa dette Sted, saaledes som den hellige Mand havde spaaet. Forgiæves ventede jeg Forløsning af disse pinlige Lænker, der endnu bandt mig til Jorden; thi viid, naar Siælen skilles fra Legemet, da længes den efter sin Ro, og denne svare Længsel forvandler Narene til Narhundreder for den. Til min egen Qual har jeg saaledes fortsat det sørgelige Haandværk, jeg drev i Livet. Ak! snart gjorde min Stræven dette Huus øde. Kun fielden kom en Pillegrim for at tilbringe Natten her. Skjøndt jeg gjorde ved dem alle, som ved dig, saa ville dog ingen forstaae mig, og vise mig den samme Tieneste, for at frelse min Aand af sit Slaveri. Fra nu af vil intet Spøgelse mere vise sig paa dette Slot. Jeg gaaer hen til min længst forønskede Hvile. Nu, unge Fremmede, hav endnu engang Tak, fordi du frelsede mig. Var jeg Bevogter af skjulte Skatte, de vare alle dine! Dog, Riigdom var i Livet aldrig min Lod, heller ikke ligger der nogen

Skat begravet i dette Slot. Men hør et godt Raad! Tøv her, til Haar og Skæg atter dække din Tinding og Hage; drag da hjem til din Fødebye! og vent der paa Beserbroen, i Efteraars Jevndøgnnet, efter en Ven, som vil møde dig. Han siger dig hvad du har at virke, for at vorde lykkelig paa Jorden. Naar da Held og Velsignelse vælder ud af dit gyldne Fyldehorn, tænk da paa mig! og lad, saa ofte denne Marsdag vender tilbage, synge tre Messer for min arme Siæls Rolighed. Nu farvel! Vi skilles ad! —

Med disse Ord forsvandt Spøgelsset, efter at det ved sin vidtløftige Tale havde bevist sin forrige Tilværelse som Hofbarbeer paa Slottet Nummelsburg; og lod sin Befrier staae tilbage, fuld af Forundring over det sælsomme Eventyr. Denne stirrede længe uden Bevægelse, som i Tvivl, om hvad der var skeet ikke var en tom Drøm? Men det skaldede Hoved overbeviiste ham snart om Sandheden. Hun lagde sig nu til Hvile, og sov efter de ustandne Besværligheder til henimod Middag. Den skielmske Bert havde allerede fra den aarle Morgen af, luret paa det Djeblik, da den Fremmede vilde lade sig see med sit Skaldehoved, for at modtage ham med en hemmelig Glæde og en paataget Forundring. Men, da det varede ham for længe, og allerede Middagen nærmede sig, blev han heed om Dreene, og begyndte at frygte for, at Spøgelsset ikke havde fareet læmpeligt med den Fremmede, men gvalt

ham, eller sat ham i en saa overordentlig Forfækkelse, saa han var død deraf. At drive sin Hævn saavidt, var ikke Bertens Hensigt. Han kaldte paa sine Tjenestefolk, løb hen til Borgen med Karl og Pige, og kom til det Kammer, hvor han Aftenen tilforn havde seet Lyk. Her fandt han en fremmed Nøgle i Døren; men denne var indvendig lukket i med en Slaa; thi efter Mandens Forsvinden havde Frands atter gjort Laasen istand, og lukket i for sig. Med angstelig Hæftighed bankede Berten, saa at de hellige Sysovere selv maatte være vækkede op af denne Larm. Frands vaagnede, og troede i sin første Bestyrtelse, at Spørgseltet igien stod uden for Døren, og havde tiltænkt ham endnu et Besøg. Men da han hørte Bertens Stemme, der ikke vilde andet, end at Gæsten skulde give et Livstegn, saa stod han op, og aabnede Døren.

Med paataget Forfærdelse sagde Berten, i det han slog Hænderne sammen: Bed Gud og alle Helgerne, Rødkappen har været her, og har raget Eder til en Skaldepande! Nu seer man dog, det gamle Sagn der gaaer, ingen Løgn er. Men siig mig engang, hvorledes seer Spørgseltet ud? hvad har det talt, og hvad har det bedrevet? — Frands, som nu fuldkommen forstod sig paa Spørgeren, svarede: Spørgseltet lignede en Mand i en rød Kappe; hvad han har bedrevet, seer J; og hvad han sagde vil jeg vel lægge paa Hierte: Fremmede! sagde han, tro aldrig nogen Bært, som

har en Skielm bag Øret! Hvad der skulde hændes dig, vidste han meget vel. Fred være med dig! jeg forlader nu dette mit gamle Opholdsted, thi min Tid er omme. Herefter vil jeg ikke spørge mere her, som en Gienganger; som en stille Mare vil jeg kun ride Krosmanden; knibe ham, bide ham, trykke ham, hvis han ikke udsøner sin Synd, og giver dig Huusleie og frie Fortæring, til de brune Lokker paa dit Hoved atter kruse sig.

Berten Skælvede ved disse Ord, slog et stort Kors for sig, og lovede ved den hellige Jomfru vor Lykke-ridder fri Tæring, saalænge han vilde blive hos ham. Han bragte ham over i sit Huus, og pleiede ham paa det bedste; og der feilede ikke meget i, at den Fremmede havde faaet Ord for at være en Mandebesværger, siden Giengangeren fra dette Djeblik af ikke mere lod sig see. Frands tilbragte ofte Natten ovre i den gamle Borg; og en Bovhals der paa Stedet, havde engang det Mod, at gisre ham Selskab, uden at blive raget til Skaldepande! Da Godsejeren hørte, at Rødkappen ikke spogte mere paa Nummelsborg, blev han meget glad, og gav Befaling til at pleie den Fremmede vel, der efter hans Formening havde manet Spøgelsset bort.

Paa den Tid, da Viindrueerne rødmede, og den sig nærmende Høst purpurfarvede Æblernes Kinder, kruste sig ogsaa de brune Lokker igien. Vandrerens

verlede sin Vadsæk. Hans Hu og Sind var henvendt til Beserbroen, for at opsoge den Ven, som efter den natlige Barbeers Løfte skulde gjøre hans Lykke. Da han skiltes fra Bærten, traf denne en Hest med Sadel og Tilbehør ud af Stalden; den var en Foræring fra Godseieren, til Tak fordi Frands havde gjort Slottet beboeligt igien. Ogsaa lod hin ham give en anstændig Tærepenge, og saaledes kom han sikk og vel tilfreds tilbage til sin Fødeby, som han nu havde forladt i et Aar.

Han opsogte sin gamle Bopæl i det snævre Stræde, hvor han opholdt sig ganske stille og indskrænket, og udfrittede kun under Haanden, hvordan den skønne Meta levede, og om hun endnu var ugift? Paa dette Spørgsmaal fik han et tilfredsstillende Svar, og nytedes for det første med det; thi han vovede ikke, før hans Skæbne var afgjort, at see hende, eller lade hende sin Hiemkomst vide.

Med brændende Længsel ventede han nu Jevn-døgnet. Hans Utaalmodighed forlængte ham imidlertid Dagene til Aar. Endelig var det paa Tiden; Natten i Forveien kunde han af Forventning ikke lukke et Øje i. Blodet bankede og kogte ham i Aarerne, som paa Slottet Rummelsburg, da han ventede Spøgelseset. For ei at gaae Glip af den ubekiendte Ven, stod han alt op før Dag, og begav sig i Dagbrækningen til Beserbroen, som end-

nu var tom for Mennesker. Han gik flere Gange frem og tilbage med den glade Ahnelses Følelse, der indbefatter den egentlige Nydelse af al jordisk Lyksalighed; thi ikke de opnaaede Guffer, men det sikre Haab om at see dem opfyldte, skænker den menneskelige Siæl det fuldeste Maal af den høieste, inderligste Glæde. Nysgierrigheden gjorde ved denne Leilighed tusinde Spørgsmaal til Forstanden: Hvem kan den Ven være, som skal møde mig paa Besebrøgen? Mon det er Een af mine gamle Bekendtere, som jeg ikke har seet siden mit Uheld? Hvorledes vil han kunne bane mig Vej til Lykken? Og vil denne Vej blive kort eller lang, beqvem eller byrdefuld? Paa alt dette vidste Forstanden, uagtet al Grublen og Vødsen, intet at svare.

Efter en Times Forløb begyndte det at blive levende paa Broen, der blev redet, ført og gaaet over den; og meget Kjøbmandsgods baaret frem og tilbage. Den sædvanlige Dagvagt af Tiggere og Krøblinger besatte lidt efter lidt dette til deres Haandværk saa passende Sted, for at sætte de Forbigaaendes Medlidenhed i Bevægelse. Den første af det lurvede Laug, der forlangte en Almisse af den jovialste Spadseregier, hvis Die straalte med muntert Haab, var en affkediget Krigsmand, der var forsynet med det militaire Uretegn, et Træbeen. Dette havde han faaet fordem da han fæg-

tede for Fædrelandet, til Løn for sin Tapperhed; tilligemed den Tillædelse at tigge hvor han vilde. Nu studerte han som Physiognomist Menneskekundskab paa Baserbroen, med saameget Held, at hanielden gjorde en Bøn forgiæves. Heller ikke denne Gang tog hans Forskerøie fejl, thi Frands kastede ham i sin Hjertens Glæde en Mixort i Hatten.

I de første Morgentimer, hvor kun den arbejdsomme Haandværker er driftig, men den forneemme Borger endnu hviler paa de bløde Duun, ventede Frands egentlig ikke endnu den belovede Ven; han søgte ham ikke i den laveste Folkeklasse, og lagde derfor kun lidet Mærke til de Forbigaaende. Men i Rettergangstimen, da Bremens Embedsmænd i stadfælige Klæder kørte til Raadhuset, og i Børstiden var han lutter Die og Dre. Han stirrede paa de Fremmede naar de endnu vare langt borte, og naar en velklædt Mand gik over Broen, kom hans Blod strax i Bevægelse, og han meente i ham at see sin Lykkes Skaber. Imidlertid forgik den ene Time efter den anden; Solen steg høit; snart gjorde Middagstimen en Stilstand i Forretningerne, Tummelen ophørte, og den ventede Ven dvælede endnu bestandig. Nu gik Frands atter allene op og ned ad Broen, og havde intet andet Selskab, end Tiggerne, der nødde deres kolde Risikken, uden at forlade deres Plads. Ogsaa han fandt det betænkeligt at gisre

dette; og da han ikke var forsynet med Lænetmidler, købte han sig noget Brød og Frugt, og holdt sit Middagsmaaltid gaaende.

Den hele Klub, som sad til Bords paa Veserbroens Nærværk, begyndte nu at bemærke den unge Mand, som fra om Morgenen tidlig af, til om Middagen havde passet paa ham, uden at tale med Noget, eller udrette Noget. De holdt ham for en Lediggænger, og endskiøndt de alle havde seet Præver paa hans Gævmildhed, undgik han dog ikke deres Gloser. De kaldte ham til Spot Profogden! Men Physiognomisten med Træbenet mærkede, at hans Mine ikke var saa munter som i Morgengryet. Han lod til at estertænke en Sag nsie, havde trykket Hatten dybt ned i Dinene; hans Bevægelse var langsom og betænkkelig, og han gnavede meget længe paa et Kiærnehuus, uden at mærke det selv. Af denne Bemærkning haabede Physiognomisten at drage Fordeel, derfor satte han sit naturlige Been og sit Træbeen i Bevægelse, begav sig hen til den anden Ende af Broen, og lurede paa Grubleren, for at lade som han var en ny Tigger, og saaledes endnu engang at forsøge Grand's Vedelmødighed. Dette Forsøg lykkedes fuldkommen. Den dybsindige Grand'sker lagde ikke Mærke til Betleren, greb mekanisk i sin Lomme, og kastede ham en Fjirskilling i Hatten, for at blive ham qvit.

Om Eftermiddagen viste der sig igien tusind forskellige Ansigter. Nu blev den Ventende kied af sin ubekjendte Vens Dvælen, imidlertid spændte Haabet dog endnu altid hans Opmærksomhed. Han ilede enhver Kommende imøde og haabede at han venstabelig skulde omfavne ham; men Enhver gik koldsjindig sin Vej; de Fleste bemærkede ham slet ikke, og kun Faas besvarede hans Hilsen med at nikke paa Hovedet. — Solen nærmede sig alt sin Nedgang, Skyggerne bleve længere, Farten og Gangen over Broen tog af, og Tiggercompagniet trak sig lidt efter lidt hien paa deres Loftet. En dyb Tungsjindighed overfaldt den Haabelse, da han saa sig skuffet i sin Forventning, og den skønne Udsigt, han om Morgenens havde havt for Dje, saa ganske var forsvunden. Han sank hen i en Slags modløs Fortvivlelse, og var nær ved at springe ned i Floden fra Broen. Men Forestillingen om Meta holdt ham tilbage; og lod ham opsætte det saalænge, til han havde seet hende engang endnu. Han besluttede at møde hende næste Dag, naar hun gik i Messen, for sidste Gang at beruse sig med Synet af hendes deilige Ansigt, og derpaa flux for evig kisle sin hede Lue i den kolde Weserstrøm.

Sust som han var rede til at forlade Broen, mødte han den aftakkede Soldat med Træbenet. Denne havde til sin Tidfordriv gjort sig megen Betænkning om, hvad den unge Mand's Hensigt kunde være,

siden han fra om Morgenen tidlig af, til sildig om Aftenen, havde bevogtet Broen. Han havde for den Sags Skyld opholdt sig længer end sædvanligt, for at vente paa Frands; men da det varede ham for længe, drev Nysgierrigheden ham til at vende sig til ham selv, og at spørge ham derom. Tillad mig uden Fortrydelse et Spørgsmaal, kære Herre! sagde han. Frands, som ikke var oplagt til at tale meget, der saa inderlig havde ønsket at tiltales af en Fremmed, og som nu blev det af en Krøblings Mund, svarede noget usut: Nu, hvad vil I? Tael, gamle Graas Kæg! Vi to, blev den Anden ved, vare de Første her paa Broen, og nu ere vi de Sidste. Hvad mig og mine Cumpaner angaaer, os driver Armoden herhen, at tigge. Men I er dog virkelig ikke af vort Laug, og har desuagtet tilbragt hele Dagen her. Kære, sige mig, hvis det ingen Hemmelighed er: hvilken Marsag bringer Ier hid? Eller: hvilken Steen har I paa Eders Hierte, som I vil afvælte her? — Hvad kan det hielppe, sagde Frands forstemt, om du veed hvor Skoen trykker mig, Gubbe? Mit Hiertes Anliggende vil kun røre dig lidet. — Herre! jeg vil Eder vel, fordi I to Gange har opladt mig Eders runde Haand, og givet mig Almisse; derfor lønne Gud Ier! Men Eders Ansigt er i Aften ikke saa muntert som i Morges, og det gjør mig ondt. — Ei nu, svarede hin, dersom det er dig af Vigtighed at vide, hvilket Grinde

der plager og holder mig her, saa viid at jeg søger og venter efter en Ven, som havde sat mig Stevne. Med Forlov at tale saa frit — sagde Træbenet — Eders Ven, hvem det saa er, er en Skurk, som holder Eder saaledes for Nar. Giorde han det ved mig, saa skulde han tilforladelig smage min Krykke, hvor jeg saa traf ham. Kunde han ikke komme, saa skulde han sendt Eder Bud, og ikke spillet Vas med Jer, som en Dreng. — Imidlertid har jeg ingen Nødt til at harmes over hans Udeblivelse; vedblev Frands; han har intet lovet mig; thi det var kun en Drøm, der bragte mig hid. — Det er en anden Sag, sagde Træbenet, troer I paa Drømme, saa er det intet Under, at Haabet slaaer Eder fejl. Jeg har drømt meget galt Ejerie i mit Liv, men jeg har aldrig været saa daarlig at agte derpaa. Havde jeg alle de Skatte, der er lovet mig i Drømme, saa kunde jeg købe hele den Stad Bremen, hvis den blev solgt. Men jeg har aldrig sat Lid til Drømme; eller rørt Haand eller Fod, for at prøve deres Vægtighed eller Uægtighed. Jeg vidste vel, at det ikke lønnede Umagen. Ha jeg maa lee Jer ud i Eders Dine, at I, for en tom Drøms Skyld, bortødsler een af Eders skønnr Levedage, som I kunde tilbragt i et muntert Dag. — Udfaldetviser, at Du har Nødt, min Gubbe! og at Drømme for det meste bedrage.

Men, forsvarede Frands sig — jeg drømte saa levende, saa omstændeligt for meere end tre Maaneder siden, at jeg just paa denne Dag og paa denne Tid skulde trefte en Ven, der havde Ting af største Vigtighed at sige mig; saa at det vel lønnede Umagen at forsøge, om Drømmen traf ind eller ei. — O, vedblev Træbenet, ingen drømmer mere levende end jeg. Dog, een Drøm glemmer jeg aldrig i mit Liv: jeg husker ikke hvor mange Aar det er siden, jeg drømte, at min Skytsengel stod for min Seng i en Ynglings Skikkelse, med guldgule Haar og med to sølvfarvede Vinger paa Ryggen, og sagde: Bertold, læg vel Mærke til min Tale, at ei et Ord gaaer dig af glemme. Der er dig en Skat bestieret, som du skal have, for at gisre dig tilgode paa dine gamle Dage. I Morgen Aften, naar Sol gaaer ned, tag da Hakken og Spaden paa din Skulder, og gaa ud af Mattenburg, over Lieberen, paa høire Haand, til Balgebroen ved Johannesklosteret, lige til den store Roland. Tag saa din Vei over Domgaarden, giennem Kistkenkurven, til du kommer til en Have udenfor Vnen, der kiendes derpaa, at der gaaer fire Steentrapper ned til den fra Gaden. Vent der affides og hemmeligt, til Maanen lyser for dig med sin Segl. Præs dig da med Manddomskraft mod den letforvarede Dør, der kun vil gisre dig svag Modstand. Gaa da trøstig ind i

Haugen, og vend 'dig imod Viindruerækværket, som beskygger Buegangen. Bag samme paa venstre Haand kneiser et høit Ebletræ over det lavere Krat. Træden for Stammen af dette Træ, med Ansigtet lige mod Maanen, stir tre Alen langt fra dig ned paa Jorden, saa vil du opdage to Musrosenbuske. Hug ind der! og grav tre Fod dybt, til du finder en Steenplade. Under den ligger Skatten begravet i et Jerntrug, fuldt af Guld og Penge. Omendskiøndt det vel er tungt og umageligt, saa tag dig dog det Arbeide paa; thi det lønner Umagen, naar du søger Nøglen, som ligger skjult under Truget.

Fuld af Forundring over det som han hørte, stirrede Frands paa Drømmeren, og havde ikke været istand til at skjule sin Forundring, hvis ikke Tusmørket var kommen ham til Hielp. Han gienkiendte nemlig sin salig Faders egen Hauge, efter Beskrivelsen. Et lille Paradis, som den ødste Søn i sin uordentlige Tid havde solgt for Nøverkøb.

Du blev Træbenet ham paa eengang høist vigtig, da han mærkede, at hin just var den Ven, som Spøgelsset paa Nummelsburg havde lovet ham. Gierne havde han omfavnet ham, og i sin første Hensykkelse kaldet ham Ven og Fader; dog holdt han sig fra, ikke at udlade sig videre, over den meddelte Efterretning. Derfor sagde han: det kalder jeg en

omstændelig Drøm! Derpaa tog Frands den sidste hele Penge han havde i sin Pung; med de Ord: Der gamle Fader! tag denne Gave af mig, og drif dig en Flaske Viin i Aften. Din Tale har opmuntret mig. — Den stakkels Gubbe havde længe ikke høstet saameget ind, som i Dag, han velsignede sin Belgisrer, og humpede hen til et Bærtshuus, for at gjøre sig tilgode. Frands ilede fuld af Haab hen til sin gamle Bolig i det snevre Stræde. Den anden Dag skaffede han sig alt hvad der udfordredes til Skattegraveriet og giemre det bag en Hække. Med inderlig Længsel ventede han nu Maanen, og da den strakte sine Sølvhorn frem af Busken, ilede han til Arbeide, og fandt lykkelig Skatten, uden at nogen sort Hund forkrækkede ham, eller nogen blaa Jordflamme lyste for ham.

Fader Melchior, der af viis Forsigtighed her havde nedgravet denne Nødsfiling, vilde udentvivel gjort sin Søn deelagtig i Hjemmeligheden, dersom ikke hiint ulykkelige Tilfælde pludselig havde berøvet ham Livet. Den ny Cæsus vidste ikke at hielpe sig paa bedste Maade, end ved at betroe sin Skat til et huult Træ, der stod bag Haugen paa Marken. Den udgravede Kasse grov han atter ned ved Rosenhækken, og jevnede Jorden, saa ingen kunde mærke noget. I en Tid af tre Dage var Skatten lykkelig indbragt fra de hule Stamme, til den snevre

Bolig; og nu troede Frands at kunne aflægge sit
 frænge Incognito med Gode. Han isørte sig smukke
 Klæder, lod Forbønnen i Kirken affige, og forlang-
 te derimod en christelig Taksigelse for en Rejsende,
 ved Hiemkomsten til hans Fødeby, efter lykkelig til-
 endebragte Forretninger. Han skjulte sig i en Krog
 i Kirken, hvor han ubemærket kunde betragte den
 skønne Meta, vendte ikke et Øje fra hende, og drak
 Henrykkelsen af det Udsyn, hvis Forestilling havde
 holdt ham fra at gjøre Springet ned af Bæserbroen.
 Da det kom til Taksigelsen, straalte glad Deelta-
 gelse fra alle hendes Miner, og de jomfruelige Kin-
 der glødede med Glæde. Det sædvanlige Møde paa
 Hiemveien var saa talende, at selv tredie Mand, som
 havde givet Ngt derpaa, maatte have forstaaet det.

Frands lod sig nu see paa Børsen igien, og drev
 sin Handel i det Store. Han leiede et rummeligt
 Huus, lige over for Roland paa Torvet. Snylte-
 gæsterne indfandt sig atter meget venlige; han af-
 spiste deres falske Artighed med kolde Høfligheder,
 og lod dem gaae med tomme Maver, hvilket var
 det bedste Middel til at blive dem quit. Nu taledes
 man om intet meer i Byen, end om den rige Frands.
 Men alt som hans Lykkes Nygte udbredte sig, svandt
 den skønne Metas Sindro og Tilfredshed. Den
 fæle hæsle Skinsyge omflagrede hendes natlige Leie.
 Lad det søde Haab forsvinde, sukede hun ved sig

selv, at ville holde paa et saa ubestandigt Hierte. Han elskede dig og var tro i sin Armod. Nu i sin Velstand har han atter glemt dig. Mange smukke Piger ønske sig nu hans Haand; med en fornem Brud vil Raadsherreværdigheden ikke slaae ham Feil. Moderen søgte at trøste hende: *Er din Nok, som føder dig! Hvad spørger du om Guds og Guld naar du er vel tilfreds?* og dermed lod hun Hiulet snurre.

Den skønne Drøm var nu forsvundet; Frands lod intet høre fra sig, og nu udbredte sig ovenikøbet det Rygte, at han lod sit Hus paa det herligste istandsætte, for at modtage en Brud fra Antwerpen, som alt var paa Reisen hid. Denne Hiobs-post bragte den elskværdige Pige reent ud af sin Fatning. I et saadant sørgeligt Djeblisk sad hun eensgang med sin Moder, da det bankede sagte paa Døren. Moder Birgitte saae i Veiret: Der stod Friseren! og hvem var det andet end Mester Frands fra det snevre Stræde? Han var meget smagfuldt klædt, og de brune Lokker slagrede ham om Skulderne. Meta reiste sig beklemt fra sin Stoel, taug og glødede som en Purpurrose. Men Frands kunde nu tale! Han udlagde det ømme Adagio, som han fordum havde forespillet hende paa sin Luth, og forklarede sin stumme Kierlighed med tydelige Ord. Hans Nærværelse var ham Forsvar nok. Det var for at modtage den skønne Meta, at Huset var indrettet. Den

omstændelige Moder havde vel Betænkkeligheder, men de vare snart hævede. Han bad saa sødt, han trykkede sin Elskedes Haand saa inderligt, og det afgørende Ord lød med saa usigelig Ynde; fra hendes Læber, at Frands ikke kunne holde sig fra at trykke et brændende Kys paa dem.

Hans første Gang fra den Elskede var til Besøget til sin Ven Træbenet, der forgiæves i lang Tid havde ventet ham. Saa snart han saae ham, kiendte han ham igien, uagtet den rige Klædedragt, og ilede ham imøde. Ven! raabte Frands, efter at have hilset ham, kunde du vel gaae ud med mig, i et Erinde til Nyttad? Ja gierne, sagde Gubben; men hi bare til Graakiortelen er gaaet her forbi; thi han bliver ingen Dag borte. — Hvad for en Graakiortel? — Graakiortelen bringer mig daglig en Nixort hver Aftenstund; jeg veed ikke fra hvem. Det duer heller ikke at gruble over alting. Undertiden falder det mig ind, om det ikke skulde være Dævelen selv, som vil kibe min Siæl for Penge? Dog lad ham være den han er! Jeg har ingen Pakt indgaaet med ham, saa kan han ikke heller giøre mig noget. — Følg du mig kun, sagde Frands! Nixorten vil ikke udeblive.

Med disse Ord førte han ham langsomt Gade op, Gade ned, til en affides Egn af Staden ved Bolden, blev staaende ved et lille nybygget Huus, og bankede paa. Da der var lukket op, sagde han:

Ben, du har gjort mig en glad Aften i mit Liv; det er billigt at jeg gør dig en glad Livets Aften. Dette Hus med alt Tilbehør, og Haugen som det staaer ved, er din Eiendom. Risikken og Rielder ere forsynede; en Opvarter er her, som vil gaae dig tilhaande, og Kjørtten vil du desuden hver Middag finde under din Tellerken. Jeg vil ikke skjule for dig, at Graaktortelen var min Diener, som jeg sendte at række dig en ærlig Almisse, medens jeg lod din Bolig istandsætte. Om du vil, saa kan du holde mig for din gode Engel, siden dog din Skytshelgen intet kunde gjøre dig tilpas.

Han førte derpaa den gamle Mand ind i Husset, hvor Bordet stod dækket, og alt var tilberedt for hans Pleie. Den graa Gubbe var saa overrasket af sin Lykke, at han ikke kunde fatte den. Det var ham ubegribeligt, hvorledes en Riig kunde forbarme sig saaledes over en Fattig; og der feilte ikke meget i, at han havde holdt den hele Begivenhed for Blindværk. En Strøm af taknemmelige Taa- rer flød ned af Oldingens Kinder; og hans Velgjø- rer nydedes dermed. Uden at give ham Tid til at fatte sig af sin Bestyrtelse, og takke med Ord — forsvandt han for Patriarkens Dine, som Englene pleie, og overlod det til ham selv, at forklare sig Sagen, som han kunde.

Den følgende Morgen var det i den yndige Bruds Kammer, som paa et Marked. Frands sendte hende Kiøbmænd, Juvelerere, Kniplingskræmmere, Skrædere, Skomagere og Syejomfruer; deels skulde de byde hende deres Varer, deels deres Tjeneste. Hun tilbragte hele Dagen med at udsøge sig Stoffer, Kniplinger, og andre Nødvendigheder, til Bryllupstadsen; og med at lade sig tage Maal af til nye Klæder. Hendes nydelige Fod, den deilige runde Arm og den smukke Midie, blev maalt saattit, og med saamegen Omhyggelighed, som om en Billedhugger havde taget Model af hende til en Kierlighedsgudinde. Brudgommen skyndte sig imidlertid at bringe alting i Rigtighed; og inden tre Uger, førte han sin Brud for Alteret, med en Hvitidelighed og Pragt, som aldeles fordunklede Humlekongens forrige Bryllupstads. Moder Birgitte havde den Glæde, at pryde den dydige Metas Haar med Brudekrandsen; og opnaaede den Lykke, at tilbringe sit Livs Høst i behagelig Velstand, som Belønning for en rosværdig Egenkab, hun besad. Hun blev nemlig den taaleligste Svigermoder, der nogentid er seet.

Den blonde Ekbert.

I Egnen ved Harz boede en Ridder, som man sædvanlig pleiede at kalde den blonde Ekbert. Han var omtrent fyrgetyve Aar gammel, liden af Væxt, og korte lysegule Haar laae glat og tykt omkring hans blege indfaldne Ansigt. Han levede meget roligt og eenligt, og var aldrig indviklet i sine Naboers Feider; man saae ham kun sielden udenfor Ringmurene af hans liden Borg. Hans Hustru holdt ligesaameget af Eensomheden som han, og begge lode ret til at elske hinanden af Hjertet; kun bedrøvede det dem, at Himlen ikke velsignede deres Egteffab med Børn.

Sielden havde Ekbert Gæster, og naar han havde dem, blev intet forandret i Levemaaden for deres Skyld. Tarveligheden boede der, og Sparsomheden selv syntes at ordne alt. Ekbert var da munter og oprømt; kun naar man var ene med ham, mærkede man en vis Tilbageholdenhed, en stille hemmelighedsfuld Tungstind.

Jungen kom saa ofte paa Borgen som Philip Walter, en Mand som Ekbert havde meget kjær, fordi han omtrent fandt samme Tænkemaade hos ham, som hos sig selv. Hin boede egentlig i Franken, men opholdt sig ofte over et halv Aars Tid af Gangen,

i Nærheden af Ebberts Borg, samlede Urter og Ste-
ne og beskæftigede sig med at bringe dem i Orden.
Han levede af en liden Formue og var derfor uaf-
hængig. Ebbert ledsagede ham ofte paa hans een-
somme Vandringer, og med hvert Aar vorte der et
inderligere Venfskab mellem dem.

Der gives Dieblif i hvilke det ængster Men-
nesket at have den Hemmelighed for sin Ven, som
han hidindtil med megen Omhyggelighed har søgt at
dølge; Siælen føler da en uimodsigelig Drift til
at meddele sig, at aabne sit Jnderste for Vennen,
paa det han end mere kan vorde Ven. I slige Die-
blif aabne de blide Hjærter sig for hinanden, og un-
dertiden skeer det vel da ogsaa, at den Ene tilba-
geskrækkes for den Anden.

Det var alt hen i Høst da Ebbert en taaget
Aften sad med sin Ven og sin Hustru Bertha ved
Ilden om en Kamin. Luen kastede et lyst Skin
hen giennem Bærelset, og glimtede paa Loftmale-
riet; Matten figede mørk ind ad Vinduerne, og Træ-
erne udenfor skælvede med vaad Kulde. Walter klage-
de over den lange Hiemvei, og Ebbert foreslog ham
at blive, tilbringe den halve Deel af Natten, og
sove i et af Husets Bærelser til næste Morgen. Wal-
ther modtog Ei. idet, og nu indbragtes Aftensmaal-
tidet og Vinen. Der blev kaffet Brænde paa Kaminilden,

og Bennernes Samtale blev alt mere og mere lystig og oprømt.

Da der var taget af Bordet og Svendene vare gangne ud, tog Ekbert Walthers Haand og sagde: Min Ven! I skulde dog engang lade min Hustru fortælle Eder sin Ungdoms-Historie, som er sælsom nok. — Gierne, sagde Walthers, og man satte sig efter om Kaminen.

Det var just Midnat, Maanen saac afverlende ned giennem de forhidrivende Skyer. „I maac tilgive mig, begyndte Bertha, men min Husbond siger, I tænker saa ædelt, at det vilde være Uret at skule Eder noget. Kun maa I ikke holde min Fortælling for et Eventyr, saa besynderlig den ogsaa er.

Jeg er født i en Landsby, min Fader var en fattig Hyrde. Huusholdningen hos mine Forældre var ikke med det bedste. Tit vidste de ikke hvor de skulde tage Brødet fra. Men hvad der var mig en meget større Sammer: min Fader og Moder kom ofte i Uenighed over deres Fattigdom, og ved slige Leiligheder gjorde den Ene den Anden bitre Bebreidelser. Forresten hørte jeg bestandig om mig, at jeg var et enfoldigt dumt Barn, der ikke duede til nogenting; og jeg var virkelig ogsaa meget klodset og ubehændig. Jeg lod alting falde, hvad jeg havde at holde paa, jeg lærte hverken at sy eller spinde; jeg kunde ikke gjøre mindste Gavn, kun paa

mine Forældres Nød forstod jeg mig overmaade vel. Ofte sad jeg da i en Krog og gjorde mig Forestillinger om, hvordan jeg vilde hielppe dem, naar jeg pludselig blev riig, hvorledes jeg vilde overvise dem med Guld og Sølv, og fryde mig over deres Forundring. Jeg saae da Nander aabenbare sig, som viiste mig underjordiske Skatte, eller gave mig smaae Skifferstykker, der siden forvandlede sig til Edelstene; kort sagt de forunderligste Phantasier beskieftigede mig da; og naar jeg nu maatte staae op for at hielppe med noget, eller for at bære, saa viiste jeg mig altid endnu mere ubehændig, fordi mit Hoved svimlede ved alle de sælsomme Forestillinger.

Min Fader var altid meget forbittret over at jeg var en saa aldeles unyttig Byrde for Huset. Han behandlede mig derfor ofte meget grusomt, og fielden hørte jeg et venligt Ord af ham. Saaledes var jeg bleven omtrent otte Aar, og der giordes nu alvorlige Anstalter til at jeg skulde lære noget. Min Fader troede at det kun var Egenfind eller Dovenskab af mig, for at hendrive mine Dage i Lediggang; nok, han overvældede mig med usigelige Trudsel. Da disse intet forstode, tugtede han mig paa det grusomste og forsikrede, at denne Straf skulde gjentages, da jeg dog kun var en unyttig Skabning.

Hele Natten igiennem græd jeg bitterlig. Jeg følte mig saa overordentlig forladt; jeg havde en

saar stor Medlidenhed med mig selv, at jeg ønskede mig Døden. Jeg frygtede Dagens Frembrud; jeg vidste aldeles ikke hvad jeg skulde tage mig for; jeg ønskede mig al muelig Behændighed, og kunde slet ikke begribe, hvorfor jeg var enfoldigere end de øvrige Børn af mit Bekjendtskab. Jeg var nær ved at fortvivle.

Da det gryede ad Dag stod jeg op og aabnede, fast uden at vide det, Døren til vor lille Hytte. Jeg stod paa den vide Mark; kort derefter var jeg i en Skov over hvilken Dagen fast endnu ikke var oprunden. Jeg løb i eet fort fremad, uden at see mig tilbage; jeg følte ingen Træthed, thi jeg troede bestandig at min Fader endnu vilde komme, hente mig ind, og blive endnu grummere mod mig for min Flugts Skyld.

Da jeg atter traadde ud af Skoven stod Sollen allerede temmelig høit. Nu saae jeg noget Mærkt for mig, hvorover laa en tyk Taage. Snart maatte jeg stige over Bakker, snart gaae ad en Vei der vandt sig imellem Fjeldene; og nu faldt det mig ind at jeg formodentlig befandt mig paa Nabobiergerne, og jeg begyndte at frygte min Eensomhed. I Dalen havde jeg endnu ingen Bierge seet, og det blotte Ord Bierg, naar jeg hørte tale derom, havde altid klinget yderst frygteligt i mit barnlige Øre. Jeg havde ikke Hierte til at vende om igien; men

min Angst drev mig bestandig fremad. Ofte saae jeg mig forskrækket tilbage, naar Vinden foer hen over mig giennem Træerne, eller et fiernt Brændehug tonede langt hen giennem den stille Morgen. Da endelig Kulbrændere og Biergmænd mødte mig, og jeg hørte en fremmed Udtale, var jeg af Forfærdelse nær falden i Afsmagt.

Jeg maae tilgive mig min Vidtløftighed! Saa ofte jeg taler om denne Tildragelse, bliver jeg snaksom mod min Willie, og Ekbert, det eneste Menneske jeg har fortalt den til, har forført mig med sin Opmærksomhed.

Jeg kom igiennem adskillige Byer og tiggede, fordi jeg følte Hunger og Tørst. Jeg hialp mig saa temmelig vel frem med mine Svar, naar jeg blev spurgt. — Saaledes var jeg omtrent gaaet i flere Dage, da jeg befandt mig paa en lille Fodsti, som alt fiernede mig meer og mere fra den store Landevei. Klipperne rundt omkring finge nu et andet, meget mere sælsomt Udseende. Der var Fjelde, som laae pakkede oven paa hinanden og som lode til at ville styrte ned ved det første Vindstød. Jeg havde bestandig sovet i Skoven om Natten, eller i affides liggende Hyrdehytter, thi det var den skønneste Aars-tid; men her traf jeg slet ingen menneskelig Bolig, og havde heller intet Haab om at træffe nogen i dette Vildere. Klipperne bleve alt mere og mere

frygtelige. Jeg maatte ofte gaae tæt forbi de bratteste Afgrunde, og endelig holdt Veien aldeles op under mine Fødder. Jeg var ganske trostesløs, jeg græd og skreg, og i Biergdalene lød min Stemme tilbage, paa en forfærdelig Maade. Nu vældede Matten ud, og jeg opsogte mig et Musleie, for at hvile. Jeg kunde ikke sove; jeg hørte hele Matten igiennem de forunderligste Toner. Snart holdt jeg det for vilde Dyr, snart for Stormen der klagede igiennem Klipperne, snart for fremmede Fugle. Jeg bad, og slumrede først ind hen ad Morgenstunden.

Jeg vaagnede da Dagen skinnede mig i Ansigtet. Foran mig var en steil Klippe. Jeg klavrede op, i det Haab derfra at finde en Udgang af dette Bilderede, og maaskee at blive Huse eller Mennesker vaer. Men da jeg nu stod der, var alting saaledes som det var nærmest omkring mig, saavidt mine Dine kunde række. Alting var overtrukken med en stuefuld Taage; Dagen var graa og mørk, og intet Træ, ingen Eng, selv ingen Busk kunde mit Øie se; enkelt Krat undtagen, som eensomt og kummerligt var skudt frem mellem nogle Klipperidser. Det er ubeskriveligt hvilken Længsel jeg fik efter at see kun et eeneste Menneske, havde det endog været det meest fremmede, havde jeg endogsaa maattet frygte mig for ham. Tillige følte jeg en piinlig Hunger; jeg satte mig ned og besluttede at døe. Men nogen

Lid derefter fik dog Lysten til at leve overhaand. Jeg sprang op og vandrede grædende og klagende fort, den hele Dag. Til sidst var jeg mig neppe mere selv bevidst; jeg var træt og udmattet, jeg ønskede ikke længer at leve og frygtede dog for Døden.

Imod Aften lod Egnen rundt omkring til at blive noget eenligere; mine Tanker, mine Ønsker levede op paa ny, Lysten til Livet vaagnede i alle mine Aarer. Nu troede jeg at høre en Mølle suse noget borte. Jeg fordobblede mine Skridt, og hvor vel, hvor let blev jeg tilmode, da jeg virkelig naaede Grændsen af de øde Klipper. — Skove og Enge omkringet af fierne behagelige Bierge laae atter for mig. Det kom mig for, som om jeg var traadt ind fra Helvede i Paradis. Ensomheden, min Hielpeløshed syntes mig nu slet ikke frygtelig længer.

I stedet for den Mølle jeg havde ventet, traf jeg et Vandfald, der rigtignok meget formindskede min Glæde. Jeg drak Vand af den hule Haand, da det pludselig kom mig for, som om jeg noget borte fra hørte Een hoste. Aldrig er jeg bleven saa behagelig overrasket, som i dette Øjeblik; jeg gik efter Lyden, og blev en gammel Kone vaer, dybt i Skoven, som lod til at hvile sig. Hun var næsten ganske sort klædt; en sort Hætte bedækte hendes Ho-

ved og en stor Deel af Ansigtet, og i sin Haand holdt hun en Krykkestok.

Jeg nærmede mig hende og bad om hendes Hielp; hun lod mig sætte mig ned ved Siden af sig, og gav mig Brød og lidt Viin. Medens jeg spiste sang hun med svingende Stemme en aandelig Vise. Da den var endt, sagde hun, jeg skulde følge hende.

Jeg blev meget glad over dette Forlangende, saa underlig end den gamle Kones Stemme og Væsen forekom mig. Hun gik temmelig rask til med sin Krykke, og ved hvert Skridt fordreiede hun sit Ansigt, hvoraf jeg i Førstningen maatte see. De vilde Fjelde havde vi allerede længe lagt tilbage, vi gik over en behagelig Eng, og derpaa giennem en temmelig tyk Skov. Da vi kom ud af den, gik Solen just ned; og jeg kan aldrig glemme Synet, og Følelsen af denne Aften. Alt var oplivet af det blideste Guld, det huldeste Purpur. Trætoppene hævede sig i Aftenrøden, og over Markerne laae et fortryllende Skær. Skoven og Trærnes Blade vare stille; den klare Himmel saae ud som et aabent Paradis, og Bønderbyernes Bedekløkker klang forunderlig vemodigt hen over Egnen. Mit unge Hierte fik for førstegang nu en Ahnelse om Verden og dens Begivenheder. Jeg forglemte mig og min Ledsager:

inde, min Siel og mine Dine sværmede kun mellem
de gyldne Seyer.

Du stege vi op paa en Høi, som var bevoret af
Birketræer, og ovenfra saae man ned i en yndig
Dal, fuld af Birker; midt imellem Træerne laae
en Hytte. En munter Gisen lød os imøde, og
snart sprang en vever lille Hund opad den Gamle
og logrede; derpaa kom den til mig, besaae mig
fra alle Kanter, og vendte derpaa med venlige La-
der tilbage til den Gamle.

Da vi ginge ned fra Høien hørte jeg en sølsom
Sang, der syntes at komme fra Hytten ligesom af
en Fugl; den var saaledes:

Skovensomhed!
Jeg intet veed
Ved Bækens Bred,
I grønne Veed,
Saa sødt som dig
Skovensomhed!

Disse faae Ord bleve bestandig gientagne; naar
jeg skal beskrive det, saa var det som naar Wald-
horn og Skalmie lyder i hinanden.

Min Nysgierrighed var overordentlig spændt;
uden at vente paa den Gamles Befaling treen jeg
midt ind i Hytten. Tusmørket var allerede begyndt;
alt der var røddet meget oidentlig op; nogle Bø-

ger stode paa en Hylde, synderligtdannede Kar paa et Bord; i et lille forgyldt Buur hang en Fugl i Vinduet; og det var virkelig den, som sang Ordene.

— Den gamle Kone hivede og hostede. Hun kunde lang Tid ikke faae sin Aande igien. Snart klappede hun den lille Hund, snart talde hun med Fuglen, der svarede hende med sine sædvanlige Ord; forresten teede hun sig, som om jeg slet ikke var tilstæde. I det jeg saaledes betragtede hende, overfaldt mig mangen kold Gysen; thi hendes Ansigt var i en bestandig krampeagtig Bevægelse, i det hun endnu ovenikøbet, som af Alderdom, rystede paa Hovedet; saa man slet ikke kunde see hvorledes hun egentlig saae ud.

Da hun havde udpustet, tændte hun Lys, dækkede et ganske lille Bord og bar Aftensmaden ind. Nu saae hun sig om efter mig og lod mig tage een af de flettede Kørstole. Saaledes sad jeg nu lige over for hende, og Lyset stod imellem os. Hun foldede sine udtærede Hænder og læste høit tilbords, medens hun bestandig gjorde sine Ansigtsjerdreielser, saa at jeg var nær ved at briste i Latter; men jeg tog mig dog vel i agt, af Frygt for at gjøre hende vred.

Efter Aftensmaaltidet læste hun igien, og derpaa bragte hun mig i et lille Kammer, hvor min Seng stod. Jeg vaagede ikke længe; jeg var halv bedrøvet; men om Natten vaagnede jeg adskillige

Gange af min Slummer; og da hørte jeg den Gamle hoste og snakke med Hunden, og deri blandte Fuglen sin Røst. Denne lod til at synge i Drømme, og altid var det kun enkelte afbrudte Ord af dens Bise. Dette blandte sig saa forunderligt med Birke træernes Susen lige uden for Vinduerne, og med Sangen af en ikke langt fraværende Nattergal, saa at jeg endnu altid ikke selv vidste ret, om jeg var vaagen; det forekom mig meget mere som en anden endnu langt besynderligere Drøm.

Om Morgenens vakte den Gamle mig, og viiste mig strax derefter til mit Arbeid. Jeg maatte nemlig spinde, og jeg lærte det nu ogsaa snart; dernæst maatte jeg passe Hunden og Fuglen. Jeg lærte snart at finde mig i denne Levemaade og gjorde mig bekiendt med alle Gienstande, rundt omkring. Nu forekom det mig, som om det altsammen maatte saa være; jeg tænkte slet ikke mere paa at den Gamle havde noget selsomt ved sig, at Hytten laae noget eventyrligt, og at Fuglen besad noget overordentligt. Dens Skønhed tildrog sig rigtignok altid min Opmærksomhed; thi dens Fjær glimrede med alle muelige Farver; og det skønneste Lysblaa og det meest brændende Rødt verlede med hinanden; og naar den sang, brystede den sig stolt, saa at dens Fjær derved reiste sig endnu prægtigere.

Den gamle Kone gik ofte ud, og kom først hjem om Aftenen; jeg gik hende da imøde med Hunden, og hun kaldte mig Barn og Datter. Jeg fik hende tilsidst ret inderlig kjær; som man da kan vænne sig til alt, især i Barndommen. I Aftentimerne lærte hun mig at læse; jeg begreb det snart, og det blev mig siden i min Eensomhed en Kilde til utallige Fornøielser; thi hun havde nogle gamle skrevne Bøger, som indeholdt heel sælsomme Historier.

Erindringen om min daværende Levemaade forekommer mig endnu indtil den Dag i Dag forunderlig. Besøgt var jeg af intet menneskeligt Selskab; kun hjemme i en saa lille Familiekreds; thi Hunden og Fuglen gjorde det samme Indtryk paa mig, som ellers frembringes ved Omgang med de fortroligste Venner. Jeg har aldrig igien været istand til at erindre mig Hundens underlige Navn, saa tidt jeg endogsaa i de Dage kaldte paa den.

I fire Aar havde jeg saaledes levet med den Gamle, og jeg kunde omtrent være tolv Aar, da hun endelig betroede mig meer, og aabenbarede mig en Hemmelighed. Fuglen lagde nemlig hver Dag et Æg, i hvilket var en Perle eller en Edelsteen. Jeg havde allerede længe mærket at hun altid havde meget at tumle med Buret; men jeg havde aldrig bekymret mig videre derom. Nu paalagde hun mig at tage disse Æg i hendes Fraværelse og giemme

dem vel, i de synderligtdannede Kar. Hun gav mig de nødvendige Fødevarer og blev nu længere borte: hele Uger, Maaneder. Min Hov snurrede, Hunden gisæde, den forunderlige Fugl sang; og imidlertid var alting saa stille rundt om i Egnen, at jeg i al den Tid ikke mindes en Storm eller et Tordenveir. Intet Menneſke forvildede sig derhen; intet Vildt kom vor Bolig nær. Jeg var tilfreds, sang og arbejdede den ene Dag tilende efter den anden. — Man var maaskee ret lykkelig, dersom man saa ubemærkt og roligt kunde henleve sine Dage til Graven.

Af den Smule jeg læste, dannede jeg mig ganske besynderlige Forestillinger om Verden og Menneſkene; alting var taget af mig og af mit Selskab. Naar Taler var om lunefulde Folk, saa kunde jeg ikke forestille mig dem anderledes end den lille Spids; prægtige Damer saae altid ud ligesom Fuglen; og gamle Koner, som min underlige Gamle. — Jeg havde ogsaa læst noget om Kierlighed, og legede nu i min Phantastie morsomme Historier med mig selv. Jeg tænkte mig den skønneste Ridder, man vilde see; jeg udsmykte ham med alle Fortreffeligheder uden at vide hvordan han ogsaa nu egentlig saae ud; men jeg kunde ret have Medlidenhed med mig selv, naar han ikke elskede mig igien. Da holdt jeg lange rørende Taler i mine egne Tanker; undertiden holdt jeg dem vel endogsaa høit,

for at vinde hans Hierte. — J smiler? Vi ere alle nu langt over de Aar!

Det var mig kiærest, naar jeg var allene, thi da var jeg selv Fruen i Huset, Hunden elskede mig, og gjorde alt, hvad jeg vilde; Fuglen svarede mig med sin Sang paa alle mine Spørgsmaal, mit Hiul snurrede bestandig muntert omkring, og saaledes følte jeg længe slet ingen Lyst til Forandring. Naar den Gamle kom hjem fra sine lange Vandringer, roste hun altid min Naapassenhed; hun sagde at hendes Huusholdning blev ført meget ordentligere, siden jeg var kommen der; hun glædede sig over min Vært og mit sunde Udseende; fort hun behandlede mig aldeles som en Datter.

Du er et skikkeligt Barn! sagde hun eengang til mig, med skingrende Stemme; hvis du bliver saaledes ved, vil det altid gaae dig vel. Men aldrig gaaer det Den godt, som udskæier fra den rette Vej! Straffen kommer engang, om det ogsaa varer nok saa længe. — Da hun sagde det, agtede jeg just ikke meget derpaa, thi jeg var meget levende i alle mine Bevægelser; men om Natten faldt det mig ind igien, og jeg kunde ikke begribe, hvad hun vilde sige med det. Jeg overlagde alle Ord nøie. Jeg havde vel læst om Rigdomme, og nu faldt det mig ind, at hendes Perler og Edelstene maatte være noget kostbart. Denne Tanke blev mig snart tydeligere. Men hvad kunde hun mene med

den rette Vej? Aldeles kunde jeg endnu ikke ret fatte hendes Ord.

Jeg var nu fiorten Aar gammel, og det er en Ulykke for Mennesket, at det blot faaer sin Forstand, for at miste sin Siæls Uskyldighed. Jeg begreb nemlig vel, at det blot kom an paa mig, i den Gamles Fraværelse, at tage Fuglen og Klenodierne, og med den igien opsøge den Verden som jeg havde forladt. Paa denne Maade blev det mig maaskee ogsaa muligt, at finde den overordentlig skønne Ridder, som altid svævede for min Indbildning.

I Førstningen var denne Tanke hverken meer eller mindre end en Tanke; men naar jeg sad saaledes ved min Rok, kom den altid, mod min Villie tilbage, og jeg tabte mig saa aldeles i den, at jeg altid saa mig pyntet mellem Riddere og Fyrster. Havde jeg siddet saaledes, kunde det ordentlig bedrøve mig, naar jeg atter vaagnede, og befandt mig i den lille snevre Bolig. Naar jeg kun passede mit Arbeide bekymrede den Gamle sig ikke videre om mig.

Eengang gif min Vertinde bort igien, og sagde at hun dennegang blev længer borte, end sædvanlig, jeg maatte for alting passe vel paa Huset og ikke lade mig falde Tiden lang. Jeg sagde hende Farvel med en vis Ængstelighed, thi det forekom mig, som om jeg aldrig skulde see hende mere. Jeg stirrede længe efter hende, og vidste ikke selv, hvorfor jeg var saa

Sang, og jeg erindrede mig derved ret levende, det skønne, forladte Opholdsted. Da det menneskelige Bæsen glemmer let, saa forekom det mig ogsaa nu, som om min forrige Reise i Barndommen ikke havde været saa bedrøvelig, som den nærværende. Jeg ønskede mig atter tilbage i den samme Tilstand.

Nogle Edelstene havde jeg solgt, og kom nu igien efter mange Dages Vandring ind i en By. Alt ved Indtrædelseen blev jeg besynderlig tilmode. Jeg blev forskrækket, og vidste ei hvorover; men snart forstod jeg det; thi det var min Fødeby. O hvor overrasket blev jeg ikke; hvor mange Glædestaarer randt mig ned ad Kinderne med saamange fiære Erindringer. Meget var forandret; der var bygget nye Huse; andre som der dengang havde staaet, vare nu i en brøstfældig Tilstand. Der havde været Ildbrand; alting var meget mindre, meget mere sammentrængt, end jeg havde ventet. Uendelig glædede det mig at skulle see mine Forældre igien, efter saa mange Aars Forløb. Jeg fandt det lidet Hiul, den velbekendte Tærskel; Klinken paa Døren var endnu ganske saaledes som fordum. Det kom mig for, som om jeg endnu igaar havde lukket den op. Mit Hierte bankede voldsomt; jeg aabnede Døren hastig; — men vildfremmede Ansigter sadde rundt omkring i Stuen og stirrede paa mig. Jeg spurgte efter Hyrden Martin? og man sagde mig: han og hans Kone havde allerede

været død tre Aar. — Jeg traadte hurtig tilbage, og gik høit grædende ud af Byen igien.

Jeg havde tænkt mig det saa skönt, hvorledes jeg vilde overraske dem med min Rigdom. Ved det forunderligste Tilfælde var det nu gaaet i Opsyldelse, hvad jeg i Barndommen kun havde drømt — og nu var alting forgieves! De kunde ikke mere glæde sig med mig; og det, hvortil jeg i Livet havde sat mit kærereste Haab, var nu for evig tabt.

I en behagelig Stad leiede jeg mig et lidet Huus med en Have, og tog en Opvarterstke i min Tjeneste. Verden kom mig ikke saa underfuld for, som jeg havde tænkt; men jeg glemte min Gamle, og mit forrige Opholdssted noget mere; og saaledes levede jeg i det Hele taget, ret tilfreds.

Fuglen havde allerede længe ikke sunget meer, jeg blev derfor en Nat ikke lidet forskrækket, da den pludselig atter begyndte, og det med en forandret Bise. Den sang:

Skoveensomhed!
 Din Herlighed
 Ei fryder meer,
 Af hun indseer
 Engang sin Synd!
 Min Nøst forkynd
 Din Længsels Nøed;
 Skoveensomhed!

Jeg lukkede ikke mine Dine hele Natten. Alt vandt mig igien i Tankerne; og meer end nogenfinde følte jeg, at jeg havde begaaet ondt. Da jeg stod op, var Fuglens Blik mig uudstaaeligt; den saae altid hen efter mig, og dens Nærværelse ængstede mig. Ven holdt nu slet ikke mere op med sin Vise, og her sang den høiere og mere lydeligt end den før var vant. Jo meer jeg betragtede den, jo ænstligere gjorde den mig. Jeg aabnede endelig Buret, stak Haanden ind, og tog den om Halsen; behiertet klemte jeg Fingrene sammen; den saae bønligt paa mig; jeg slap, men den var allerede død. Jeg begrov den i min Have.

Nu begyndte jeg at blive bange for min Opvarterske; jeg tænkte tilbage paa mig selv, og forestilte mig, hvorledes hun ogsaa med Tiden maaskee vilde berøve mig min Ridgdom, ja endogsaa myrde mig.

Allerede længe havde jeg kiendt en ung Ridder, som behagede mig overordentligt; jeg gav ham min Haand — og hermed, Herr Walther, er min Fortælling til Ende.

J skulde seet hende dengang — sagde Ebbert hastig — hendes Ungdom, hendes Uskyld, hendes Skønhed, og hvilken ubeskrivelig Ynde den eensomme Opdragelse havde givet hende. Hun forekom mig som et Under og jeg elskede hende usigeligt. Jeg havde ingen Fornue; men hendes Kiærlighed har sat mig i

denne Velstand; vi droge herhen, og vor Forening har aldrig fortrædt os.

Men medens jeg har staddret saalænge, vedblev Bertha, er det allerede blevet mørk Nat — vi ville gaae til Hvile.

Hun stod op, for at gaae til sit Værelse, Walthers ønskte hende med et Haandtryk god Nat og sagde: *Edle Frue!* jeg takker Eder! Jeg kan ret forestille mig Eder, med den sølsomme Fugl, og hvorledes I forede den lille Strohm! — Uden at svare gik hun ind.

Ogsaa Walthers gik hen at sove; kun Eckert gik urolig frem og tilbage i Salen. Er Mennesket ikke en Daare? sagde han endelig; jeg er den første Aarsag i at min Kone har fortalt sit Levnetsløb; og nu fortryder denne Fortrolighed mig! — Vil han ikke misbruge den? Vil han ei meddele Andre den? Vil han ikke; — thi det ligger i Menneskets Natur, — faae en fristende Lyst til vore Edelstene, og saaledes lægge sine Planer og forestille sig?

Det faldt ham ind, at Walthers ikke havde taget saa hiertelig Afsked med ham, som det efter en saadan Fortrolighed vel havde sømmet sig. Naar Hjertet først eengang har fattet Mistanke, saa finder det Grunde dertil i enhver Smaating. Snart forekastede Eckert sig sin uædle Mistanke mod sin Ven, og kunde dog

ikke give slip paa den. Han tilbragte hele Natten med disse Forestillinger, og sov kun lidet.

Bertha var syg, og kunde ikke komme til Frokosten. Walther lod ikke til at bryde sig meget derom, og forlod ogsaa Ridderen temmelig ligegyldig. Eberbert kunde ikke begribe hans Opførsel, han besøgte sin Hustru, hun laae i Feberhede, og forsikrede at Forestillingen i Nat maatte have spændt hende paa denne Maade.

Fra den Tid af besøgte Walther kun sjelden sin Bens Borg, og naar han ogsaa kom, gik han, efter at have talt nogle ubetydelige Ord, bort igien. Eberbert følte sig i høieste Maade piint ved dette Væsen; han lod sig vel ikke mærke dermed for Bertha og Walther, men Enhver blev dog let hans indvortes Urolighed vaer.

Med Berthas Sygdom saae det hver Dag betænkeligere ud. Lægen trak paa Skuldrene; Rødmen var forsvundet af hendes Kinder, og hendes Dine glødede daglig meer. En Morgen lod hun hendes Mand kalde for sin Seng; Pigerne maatte gaae ud.

Kiære Husbond — begyndte hun — jeg maa opdage dig noget, som næsten har berøvet mig min Forstand, der forstyrrer min Sundhed, sag stor en Ubetydelighed, det end synes at være. — Du veed,

at jeg aldrig, naar jeg fortalte dig mit Levnetsløb, uagtet al anvendt Umage, kunde komme paa den lille Hunds Navn, med hvilken jeg omgikkes saa længe. Sin Aften sagde Walthers pludselig til mig, da han tog Afsked: Jeg kan ret forestille mig, hvordan I forede den lille S t r o h m i! — Er dette Tilfælde? Har han giættet Navnet, eller har han nævnt det med Forsæt? Og i hvad Forbindelse staaer da dette Menneske med min Skæbne? — Undertiden tykkes det mig, som om jeg kun indbildte mig denne Hændelse; men den er desværre alt for sand. En forfærdelig Gysen overfaldt mig, da et fremmed Menneske saaledes kom min Hukommelse til Hielp. Hvad siger du Eckbert?

Eckbert saae paa sin Kone med et lidende Hierte, han taug og grundede; derpaa sagde han hende nogle trøstelige Ord, og forlod hende. I et affides Bærelse gik Eckbert med en ubeskrivelig Uroe frem og tilbage. Walthers havde i mange Aar været hans eneste Omgang; og dog var dette Menneske nu den Eneste i Verden, hvis Tilværelse var ham til Byrde. Det forekom ham, som om han vilde blive let om Hiertet igien og munter, naar kun dette eneste Menneske var ryddet af Veien. Han tog sin Bue for at adsprede sig, og gik paa Jagt.

Det var en sludfuld stormende Winterdag; dyb Sne laae paa Biergene og nedbsiede Trærnes Grene.

Han streifede omkring; Evlden stod ham paa Panden; han fandt intet Bildt, og dette formerede hans onde Lune. Pludselig saae han Een bevæge sig noget derfra. Det var Walther, som samlede Mus af Træerne. Uden at vide, hvad han gjorde, sigtede han. Walther saae sig om og truede med en stum Mine, men i det samme fløi Pilen hen, og Walther styrtede ned.

Ekkert følte sig let og beroliget, og dog jog en Gysen ham tilbage til sin Borg; han havde en lang Rei at vandre; thi han havde forvildet sig dybt i Skoven — Da han kom hjem var Bertha død, hun havde i sine sidste Djeblik talet meget om Walther og den Gamle.

Ekkert levede nu en tidlang i den stærke Gensomhed; han havde saa altid været noget tungsindig, fordi hans Kones sælsomme Hændelser havde uroliget ham; han frygtede bestandig et ulykkelig Udfald; nu var han aldeles tilintetgjort. Hans Vens Mord stod ham uophørlig for Dine, han gjorde sig selv evige Vebreidelser.

For at adsprede sig begav han sig undertiden til den nærmeste store Stad, hvor han besøgte Selskaber og Fester. Han ønskede at faae en Ven, som kunde udfylde Tomheden i hans Siæl; men naar han saa atter tænkte tilbage paa Walther, saa gjorde Navnet Ven ham angst og bange; han var overbevist om, vt det nødvendigt vilde gaae ham ilde med alle sine

Wenner. Han havde saalænge levet med Bertha i en uforstyrret Fred, Walthers Venſkab udgjorde i ſaa mange Aar hans Lykke; og nu vare begge ſaa pludſelig bortrevne, at hans Liv mangengang mere forekom ham ſom et Eventyr, end ſom et virkelig Levnetsløb.

En Ridder Rudolf von Wolfsberg nærmede ſig den ſtille bedrøvede Ekbert, og syntes at føle en ſand Tilbøielighed for ham. Ekbert fandt ſig overraſket paa en beſynderlig Maade. Han kom ſaameget ſnarere Ridderens Venſkab imøde, fordi han aldeles ikke havde formodet det. Begge vare nu ofte ſammen; den Fremmede viiſte Ekbert alle mulige Forekommener; den Ene reed næſten aldrig ud, uden den Anden; i alle Selskaber ſatte de hinanden Stævne; kort de syntes at være uadſkillelige.

Ekbert var altid kun glad i nogle faae Djeblik; thi han følte tydeligt at kun Rudolf elſkede ham af en Feiltagelſe, fordi han ikke kiendte ham; og han følte atter Trang til at aabne ſit Hierte for hin, paa det han kunde vorde forſikret om hvorvidt denne var hans Ven. Men ſaa holdt atter Betænkelighederne og Frygten for at blive foragtet, ham tilbage. I mangt et Djeblik var han ſaa overbeviſt om ſin Uværdighed, at han troede, intet Menneſke kunde ſkænke ham ſin Agtelſe, ſom kiendte ham nærlig-

ere. Men han kunde ikke modstaae sig selv. Paa en eensom Spadseregang skiftede han alt for sin Ven og spurgte ham, om han kunde have en Morder kjær? Rudolf var rørt, og søgte at trøste ham. Ekbart fulgte ham med lettere Hjerte til Staden.

Men han syntes at være fordømt til, just i Fortrolighedens Øjeblik, at fatte Mistanke; thi neppe vare de traadte ind i Salen, før han ved Skinnets af Lysene ikke var tilfreds med sin Vens Miner. Han troede at mærke et lumsk Smil; det var ham paafaldende, at den Anden kun talde saa lidet med ham; at han indlod sig saa meget med de Tilstedeværende, og slet ikke lod til at bryde sig om ham. I Selskabet var en gammel Ridder, der altid havde viist sig som Ekbarts Modstander, og ofte spurgt om Ekbarts Nigdom og om hans Hustru paa en egen Maade. Til denne gik Rudolf nu, og begge talde en Tid lang hemmeligt sammen, medens de alt imellem saae hen paa Ekbart. Denne fandt nu sin Mistanke grundet, han troede sig forraadt, og en skræffelig Harme bemestrede sig ham. Mens han endnu altid stirrede derhen, saae han pludselig Walthers Hoved, alle hans Ansigtstræk, den hele ham saa vel bekiendte Skikkelse. Han saae endnu altid hen, og overbeviste sig om, at ingen uden Walthertalder med Oldingen. Hans Forfærdelse var ubeskrivelig. Ude af sig selv forlod han Huset, forlod strax Sta-

den, skøndt det var Nat, og vendte, efter mange Bildfarelser, tilbage til sin Borg.

Som en urolig Mand ilede han nu fra Bærelse til Bærelse. Ingen Tanke holdt han ved, de gyseligste Forestillinger fortrængtes af endnu gyseligere, og der kom ingen Søvn i hans Dine. Ofte troede han at han var vanvittig, og at det kun altsammen var Indbildning. Saa erindrede han sig atter Walthers Træk, og alt blev ham bestandig meer og meer en Gaade. Han besluttede at gjøre en Reise, for at bringe sine Livsaander i Orden igien; Tanken om Venskab, Dnsket efter Omgang havde han nu for evig opgivet.

Han drog bort, uden at foreskrive sig en bestemt Wei, ja han betragtede de Enge kun saare lidet, som han giennemilede. Da han nogle Dages Tid havde travet afsted paa sin Ganger, mærkede han snart, da han stod mellem en Mængde Fieldkløster, at han var faret vild. Han fandt ingen Udvei; endelig traf han en gammel Bonde, der viste ham Wei, forbi et Vandfald. Han vilde til Taksigelse give ham nogle Penge, men Bonden vilde ikke tage derimod. — Hvad gielder det, sagde Ekbert til sig selv, jeg kunde atter indbilde mig, at dette ingen anden var, end Walthers! — I det samme saae han tilbage; og — det var ingen anden end Walthers! Ekbert sporede sin Hest og satte i fuld Fiirspring over Eng, giennem Skov, indtil den styrtede

mat under ham. Uden at ændse det fortsatte han sin Reise tilfods.

Drømmende steg han op ad en Hvi; det forekom ham, som han modtoges af en munter Gixen; Birketræer hvidslede rundt omkring, og han hørte med forunderlige Toner følgende Sang synges:

Ekoveensomhed!
 Jeg intet veed
 Ved Bækens Bred
 I grønne Ved
 Saa sødt som dig,
 Ekoveensomhed!

Nu var det forbi med Ekberts Bevidsthed og hans Forstand. Han kunde ikke opløse denne Gaade: om han nu drømte, eller om han eensgang havde drømt om en Kone der heed Bertha? Det Forunderligste blandte sig med det Sædvanligste; Verden, som omgav ham rundt omkring, var forheret, og han ei istand til en Tanke, til en Erindring.

En frum nedbøiet gammel Kone sneg sig hostende op ad Hvi'en ved en Krynke. — Bringer du min Jugl? Mine Perler? Min Hund? raabte hun ham imøde. See Synden straffer sig selv. Ingen uden jeg var din Ven Walther, din Rudolf —

Gud i Himlen, sagde Ekbart, i det han stirrede stille hen for sig — i hvilken græffelig Eensomhed har jeg da tilbragt mit Liv. —

Og Bertha var din Syster! —

Ekbert faldt til Jorden —

Hvorfor forlod hun mig saa lumsk? Ellers havde alting faaet et godt og lykkeligt Udfald. Hun var en Ridders Datter, som han havde ladet opdrage hos en Hyrde; din Faders Datter!

Hvorfor har denne skrækkelige Tanke altid ahnet mig, raabte Ekbert.

For di du i din tidlige Ungdom har hørt din Fader fortælle, at han ikke turde lade denne Datter opdrage hos sig, for sin Kones Skyld, thi han havde hende med et andet Fruentimmer. —

Ekbert laae affindig i de sidste Krampetræk; dømpet og forvirret hørte han den Gamle tale, Hunden gise, og Fuglen gientage sin Vise.

R ù b e z a h l.

Paa det schlesiske Riesengebirge, hersker den berygtede Biergaand R ù bezahl; lunefuld og mild, stolt og foranderlig; i Dag den varmeste Ven, i Morgen fremmed og kold, ofte grusom, undertiden godmodig, ædel og følsom, men i bestandig Modsigelse med sig selv; naragtig og viis; ofte blød og haard i eet Djeblik, som et Æg, der falder i kogende Vand; skalkagtig og sanddru, sturrig og høielig; ligesom Stemningen, Lunet, og den indvortes Drift lader ham tage enhver Ting ved det første Djekast.

Fra Arilds Tid, inden endnu Japhets Efterskommere vare trængte saa langt op imod Nord, at de gjorde disse Egne beboelige, buldrede Rùbezahl allerede her i de vilde Bierge; hidsede Børne og Urojer mod hinanden, eller forskrækkede med gyselig Larm det bange Wildt, og styrtede det ned fra de steile Klipper i den dybe Dal. Ried af denne Jagt, drog han atter giennem skjulte Huler ned i Underverdens Strækninger, og forblev der Aarhundreder, indtil den Lyst atter kom ham paa, at slikke Soelkin, og at nyde Synet af den udvortes Skabning. Hvor forundret blev han, da han efter sin Tilbagekomst oversaae Egnene fra den bekjendte Fjeldtinde, og fandt dem saa forandrede. De mørke uigiennemtrængelige Skove vare udhuggede, og

forvandlede til frugtbart Agerland, hvor den gyldne
 Sæd modnedes. Mellem de blomstrende Frugttræers
 Planteskoler høvede sig venlige Landsbyers Straa-
 tage, fra hvis Skorstene den fredelige Arnes Røg steg
 i Luften. Hist og her stod et eensomt Baertaarn paa
 Skrinten af et Bierg, til Landets Forsvar og Værn;
 i de blomsterfulde Enge græssede Faar og Hornqvæg;
 og fra de grønne Lunde tonede velklingende Skalmcier.

Sagens Nyhed og Ynde fornøjede ved første Dje-
 fast den forundrede Besidder saameget, at han ikke
 fortørnedes paa de selvraadige Plantere, som dreve de-
 res Væsen her, uden hans Tilladelse; og han følte
 slet ingen Lyst til at forstyrre dem i deres Arbeide.
 Tværtimod lod han dem rolig blive i Besiddelsen af deres
 selvtagne Eiendom, saaledes som en godmodig Huus-
 fader skaaner den selfæbelige Svales, ja selv den næs-
 vise Stors Nede under sit Tag. Ja, han fik endog-
 saa Lyst til at gjøre Bekjendtskab med Menneskene,
 denne Mellemting af Mand og Dyr, at udforske deres
 Art og Natur, og at have Omgang med dem. Han
 paatog sig en firskaaen Hulskarls Skikkelse, og tog
 Tjeneste hos den første, den bedste Landmand. Alt
 hvad han foretog sig trivedes vel, og Hulskarlen Nips
 var bekjendt for at være den bedste Arbeider i Byen.
 Men hans Huusbond var en Hdeland og en Svirebro-
 der, der bortødflede den troe Karls Erhverv, og gav
 ham kun Skam til Takke. Derfor skildtes han fra

ham og tog til hans Naboer, som lod ham vogte sit Faarehiord. Den passede han flittig, drev den paa Hederne og paa de steile Bierge, hvor der vorte funde Ulter. Hiorden trivedes ligeledes under hans Hænder og formeerte sig; intet Faar styrtede ned fra Fjeldet og brak Halsen, og Ulven sønderleed heller intet. Men hans Husbond var en gierrig Nittengryn, der ikke lønnede sin tro Karl, som han burde; thi han stjal selv den bedste Bædder af Hiorden, og afknappede derfor Hyrdens Løn. Derfor løb han fra hin, og tjente Dommeren som Svend. Han blev en Svøbe for alle Tyve, og arbejdede med Jver for Retfærdigheden. Men Dommeren var en uredelig Mand; overtraadte Billigheden, dømte efter Gunst og Gave, og spottede Lovene. Da Nips nu ikke vilde være Uretfærdighedens Bærtski, opsigde han Dommeren sin Tjeneste, og blev kastet i Hundehullet, udaf hvilket han dog slap, paa Spøgelsernes sædvanlige Wei: giennem Nøglehullet.

Denne første Menneskekundskab kunde umulig indgive ham Menneskekierlighed. Med Fortrydelse vendte han tilbage til sin Klippetinde, oversaae derfra de smilende Egne, hvilke menneskelig Industri havde forskjønnet; og undrede sig over, at Moder Natur havde ødølet sine Gaver paa en saadan Dgleæt. Elendige Orme! raabte han, i det han efter et tankefuldt Djeblif hævede sit Hoved, og saa ud fra Biergene paa Kirkerne og Klosterne Taarne i Stæ-

der og Byer, I have spottet mig med Rænker og Lumskhed, nu skal I bøde derfor. Jeg skal drille og plage Jer, saa I skal komme til at gysse for Herren af Bierget.

Neppes havde han sagt disse Ord, før han hørte Menneskestemmer noget borte. Tre Ungkarle vandrede giennem Bierget, og den Rækkeste iblandt dem raakte: Räbezahl Utykke! Räbezahl Uhyre! kom frem, og giv os noget, om du kan. Som en Stormvind vaste han giennem GranSkoven, og var alt i Begreb med at gribe den stakkels Tasse i Struben, der havde haaret ham, da han i det samme betænkte, at en saa eftertrykkelig Hævn kunde give Anledning til et Ny, der vilde bortskræmme alle Wandringsmænd fra Bierget, og betage ham Leiligheden til at drive sit Spil med dem, derfor lod han hin gaae sin Gang med sine Kamerater, i det Forsæt, ikke at lade hans Raadhed gaae ustraffet hen.

Usynlig fulgte han hen til Vertshuset, for at gaae Glip af ham, nu gik han tilbage, og tænkte paa Hævn. Hændelsesviis møder han paa Veien en riig Israelit, som vilde til Hirschberg, da faldt det ham ind, at bruge denne til Værktøi for sin Hævn. Han nærmede sig ham altsaa i Skikkelse af hin letfærdige Svend, som havde narret ham, og talede venligt med ham; førte ham uformærkt af sides fra Landeveien, og da de kom i Krattet, greb

han Jøden morderisk i Skægget, pryglede ham dygtigt, fastede ham til Jorden, kneblede ham, og tog Pungen fra ham, hvori han havde meget Guld og mange Smykker. Efterat han endnu til Balet havde givet ham mange Nævepust og mange Fodtrin, gif han bort, og lod den stakkels pryglede Jøde, som mistvivlede om sit Liv, ligge halvdød i Bussen.

Da Israelitten havde fattet sig af sin Skræk, og der atter var Liv i ham, begyndte han at jamre sig og raabe høit om Hielp, thi han frygtede for at forsmægte paa det øde græffelige Sted. Da treen en smuk ærbar Mand for ham, der efter Anseelse var en Borger fra een af de omliggende Stæder, og spurgte ham, hvorfor han tog saaledes paa Bei; og da han fandt hans Mund spærret, løste han ham Baandene af Hænder og Fødder, og gjorde alt det ved ham, som den barmhiertige Samaritan i Evangeliet gjorde ved den Mand, der var falden iblant Morderne. Siden vederqvægede han ham med en herlig Slurk Kordialvand, bragte ham igien paa Landeveien, og ledte ham venligt, som Engelen den unge Tobias, lige til Hirschberg. Der gav han ham en Tærepemning ved Døren, og skiltes fra ham. Hvor forhausedes Jøden, da han ved Indtrædelsen i Kroen saae sin Nøver sidde ved Skænkebordet, saa fri og rolig munter, som et Menneske kan være, der er sig ingen Brøde bevidst. Han

sad ved en Pøgl Vin, gantedes og skæmte med andre lystige Svirebrødre; ved Siden af ham laae den samme Badsæk, i hvilken han havde skult den røvede Pung. Den bestyrkede Jøde vidste ikke om han skulde troe sine egne Dine, sneg sig hen i en Krog og gik i Raad med sig selv, om hvordan han atter sku de komme til sin Ejendom. Det forekom ham umuligt at have taget feil af Personen; han skyndte sig uformærkt ud af Døren, gik til Dommeren, og anklagede sin Tyv. Rættens Folk bevæbnede sig med Stang og Spyd, omringede Barts-huset, greb den uskyldige Forbryder, og førte ham for Skranken. „Hvem er du?“ Spurgte den første Dommer. Han svarede frimodig og uforsørdet: Jeg er en ærlig Skrædersvend af mit Haandværk, hedder Wendix, kommer fra Liebenau og staaer i Arbeide hos min Mester.

Har du morderisk overfaldet denne Jøde i Skoven, mishandlet ham, bundet ham og frataget ham hans Pung?

Jeg har aldrig i mit Liv før seet denne Jøde, har heller aldrig hverken slaaet eller bundet ham, eller røvet ham sin Pung. Jeg er en ærlig Haandværksmand og ingen Stratenrøver.

Hoormed kan du bevise din Ærlighed?

Med mit Skudsmaal og min gode Samvittighed.

Vis mig dit Skudsmaal!

Bendix aabnede tillidsfuld sin Badsæk, thi han vidste vel at han ikke glemte andet deri, end sin erhvervede Ejendom. Men da han tømte den, da klang det som Penge mellem det udstyrtende Tri-Nettens Betiente grebe hurtig til, splittede Bylten fra hinanden — og drog den tunge Pung frem, hvilken Jøden fordrede tilbage som sin Ejendom. Den arme Dævel stod der, som rørt af et Slag, var nær ved at falde om af Skræk, blev bleg om Næsen, Læberne hævede, Knæene vaklede, han blev stum og talde ikke et Ord. Dommerens Pande formørkedes, og en truende Mine spaaede et haardt Udfald.

Den ængstede Bendix kunde intet klækkeligt sige til sin Undskyldning. Han beraabte sig paa sin Uskyldighed, men han prægede for døve Øren; man holdt ham for en haardnakket Skælms, som vilde lyve sig fra Galgen, Mestermanden, den frygtelige Sandhedsforsker, blev kaldet, for at formaae ham ved sine Staalgrunde, til at gjøre Gud og Dyrigheden den Ære at bekiende sin Dødskyld. Nu forlod Standsfastigheden den stakkels Karl; han skælvede for de Qualer, som ventede ham. Da Bødelen var i Begreb med at krue i sin Tummelfingerne, indsaae han, at denne Operation vilde gjøre ham udygtig til i Fremtiden med Ære at føre Naalen; og før

han vilde blive en Krøbling sin Levetid, og udstaae denne Marter, før vilde han døe. Han tilstod altsaa alt. Nu blev der gjort ham kort Proces, han blev dømt til at hænges, og for at spare Omkostningerne, blev Henrettelsen bestemt strax til den følgende Dag.

Alle Tilskuerne, der vare hidlokkede for at være Bidner til det pinlige Forhør, fandt den velvise Magistrats Dom ret og billig; men Ingen tilraabte Dommeren mere Bifald end den barmhiertige Samaritan, der ogsaa havde trængt sig ind i Domhuset, og ikke kunde blive fied af at rose de Hirschbergske Herrer's Retfærdighedskjærlighed. Og ingen havde sandelig ogsaa mere Deel i Sagen end denne Menneskeven, som med usynlig Haand havde skjult Jødens Pung i Skræderens Taske, og som var ingen uden Rubezahl selv. Alt i Morgengryet lurede han paa Retterstedet i Navneskikkelse paa Liigtoget, der skulde did ledsage Offeret for hans Hævn. Og han følte allerede den med sin Skikkelse forbundne Lyst, til at udhugge den Ankomnes Dine. Men dengang ventede han forgiæves. En from Ordensbroder fandt i den enfoldige Bendix en saa raa og uvidende Klods, at det blev ham umuligt i saa kort en Tid som der var tilstaaet ham, at skære ham ud til et Helgenbillede; han bad derfor Kriminalretten om tre Dages Opsættelse, hvilken de med

Nød og Næppe og først efter at være truet med Kirken's Band, forundte ham. Da Råbezah! hørte det, føi han hen til Bierget, for at oppebie Executionen.

I dette Mellemrum giennemstrøg han efter Sædvane Skovene, og opdagede paa denne Vandring en ung Pige der havde taget Sæde under et skyggefuldt Træ. Hendes Hoved sank tungfindigt ned mod hendes Barm, og hun understøttede det med en svanehvid Arm. Hendes Klædning var ikke kostbar, men reentlig og borgerlig. Alt imellem bortviftede hun en nedrullende Taare af sine Kinder, og skønnende Suk steg op fra det fulde Bryst. Dette rørte Biergaanden saa stærkt, at han gjorde den første Undtagelse fra sit Forsæt at drille og pine alle Adamsbørn, der droge giennem Biergene; han følte Medlidenhed og ønskede at trøste den Skønne. Altsaa forvandlede han sig til en ærværdig Borger, nærmede sig venlig den unge Pige, og sagde: Pige hvi sørger du her i Orken? Dølg mig ikke din Kummer, maaffee jeg kan hielpe dig.

Pigen, ganske hensiunken i Bedrøvelse, foer sammen, da hun hørte denne Stemme, og hævede hendes mod Jorden nedbøiede Hoved. Ja hvilke smægtende blaae Dine skuebe da paa ham! Deres milde brudte Lys vilde været istand til at smelte et Staaalshierte. To løse Taarer glindsede deri, som Diamant-

ter, og det hulde jomfruelige Ansyn udtrykte den bange Smertesfølelse, hvorved det nydelige Monne- Ansigts Deilighed end mere forhøiedes. Da hun saae den velagte Mand staae for sig, aabuede hun sin Putpurmund, og sagde; Hvad rører Eder min Skiæbne, gode Mand! da den dog ikke staaer til at lindre. Jeg er en ulykkelig Forbryderke! Jeg har myrdet den, som mit Hierte elsker, og vil nu bøde for min Synd med Jammer og Taarer, indtil Døden knuser mit Hierte.

Den ærbare Mand studsede. Du en Morderke? spurgte han. Med dette himmelske Ansigt forener du Helved i din Barm? Umueligt. Vel ere Menneskeye istand til alle Mænker, al Ondskab, det veed jeg — dog, her er det mig en Gaade. Den vil jeg løse Eder, sagde den bedrøvede Jomfru, hvis Jønster at vide den. — Tael, sagde han.

Hun: Jeg havde en Ven fra Ungdommen af, en dydig Enkes, min Naboeskes Søn, som udkaarede mig til sin Brud, da jeg blev større. Han var saa venlig og god, trofast og sanddru, elskede saa bestændigt og saa inderligt; han stjal mit Hierte, og jeg gav ham for evig min Tro og Love. Ak! den gode Drengs Hierte har jeg Dgle forgiftet; jeg har faaet ham til at glemme sin fromme Moders Lærdomme, og forført ham til en Misgierning, hvorved han har forbrudt sit Liv.

Du? raabte Spørgselt hæftig. Ja, Herre, sagde hun. Jeg er hans Morder; jeg har fristet ham til at begaae et Røverie, og til at plyndre en Skielm af en Jøde; derfor har Herrerne i Hirschberg grebet ham, holdet Dom over ham; — og — o Gud — i Morgen bliver han henrettet.

Og det er din Skyld? spurgte Mübezah! forundret. — Ja Herre! jeg har det unge Blod paa min Samvittighed. — Hvorledes det? — Han tog sin Wandringstav for at gaae over Bierget, og da han til Afsked hang om min Hals, sagde han: bliv mig tro Allerkjæresten min! Naar Ebletræet blomstrer tredie Gang, og Svalen bærer til Rede, vender jeg tilbage, for at hente dig til min unge Viv. Og det lovede jeg ham, med en høi Eed. Nu blomstrede Ebletræet tredie Gang og Svalen byggede, da kom Bendix igien, mindte mig om mit Løfte, og vilde føre mig til Trolovelse. Men jeg drillede og forhaanede ham, og sagde: Din Kone kan jeg ikke blive! Min Seng er for smal for to, og du har hverken at bide eller at brænde. Skaf dig først blanke Dalere, saa vil vi tales videre ved. Den arme Dreng blev ganske bedrøvet over denne Tale. Af Klara, sukede han dybt: Din Hu staaer til Guld og Penge. Lagde du ikke din Haand i denne Haand, da du svor mig Troskab? Og hvad havde jeg meer end denne Haand, for at ernære dig? Nu har vel en riig Weiler vundet dit

Hjerte. — Mit Hjerte forsmaaer dig ikke, Vendir, sagde jeg; kun min Haand nægter jeg dig nu. Drag ud! Erhverv dig Gods og Penge, og har du dem, saa kom igien; saa vil jeg gierne give dig mit Ja! Belan, raabte han, fortvivlet, du vil saa have det; jeg vil gaae ud i Verden! vil løbe, rende, tigge, stiale, beskuppe, snyde! og du skal ikke see mig igien, før jeg har det elendige Mammon, uden hvilket jeg ikke kan besidde dig. — Da forlod hans gode Engel ham, og han gjorde hvad Uret var, og hvad sikkert hans egen Siæl bar Afsty for.

Den velagte Mand rystede paa Hovedet under denne Tale, og raabte efter en kort Tausshed med en eftertænkelig Mine: Forunderligt! Derpaa vendte han sig til Pigen og sagde: Men hvorfor fylder du nu den tomme Skov med dine Jammerkrig, der dog hverken nytte dig eller din Veiler.

Kiære Herre, svarede hun, jeg var paa Veien til Hirschberg, da var mit Hjerte færdig at briste af Bedrøvelse; derfor tøvede jeg under dette Træ. — Og hvad vil du i Hirschberg? — Jeg vil kaste mig for Dommernes Fødder, jeg vil fylde Byen med mit Klagekrig, og Stadens Døttre skulle græde med mig, paa det at Herrerne maae forbarme sig, skænke det uskylde Blod Livet; og hvis det ikke lykkes mig, at be-

frie min Veiler fra den skændige Død, saa vil jeg tæse med ham.

Over denne Tale blev Manden saa bevæget, at han fra dette Djeblik af ganske forglemte sin Havn, og besluttede at skænke den Trøstesløse sin Veiler igien. Aftør dine Taarer, sagde han deeltagende, og lad din Kummer forsvinde. Inden Solen gaaer til Hvile, skal din Veiler være frank og fri. Vær i Morgen vaagen ved det første Hanegal, og lyt, naar der bankes med en Finger paa dit Kammervindue; thi det er Wendix, som staaer der. Tag dig i Agt for at gjøre ham forstyrret igien med dit stive Sind. — Du maa ogsaa vide, at han ikke har begaaet dette Skielmskyfke, som han er anklaget for; og du er heller ikke Skyld deri, thi han har ikke ladet sig opirre til nogen slet Handling af din Egensind.

Higen saae ham, forundret over denne Tale, stivt i Ansigtet, og da hun ikke deri opdagede Skalkagtighedens eller Bedrageriets Drynke, saa fik hun Tillid; hendes mørke Pande klarede sig op, og hun sagde med glad Tvivlen: Kiære Herre! hvis J ikke spotter mig, og det er som J siger, saa maa J være en Spaamand, eller min Veilers gode Engel, siden J veed alt dette.

Hans gode Engel, sagde Rubezahl truffet — nei det er jeg sandelig ikke; men jeg kan blive det; og

du skal see Beviis derpaa. Vær ved godt Mod, og drag rolig hjem.

Den fromme Pater, som arbejdede paa at omvende Bendix, forlod ham just, temmelig utilfreds med hans maadelige Fremfærd. I det samme Øieblik fik Rubezahl et Indfald, som ret var efter hans Sind. Han sneeg sig bag Munken i Klosteret, stjal en Ordensdragt af Klædeskabet, og begav sig i Graabroderens Kiortel tilbage til Fængselet igien, hvilket Fangevogteren ærbødigt aabædede ham.

Din Siæls Frelse, sagde han til Fangen, drev mig atter hid, skjønt jeg neppe havde forladt dig. Siig mig, min Søn! hvad har du endnu paa Hjertet, og paa din Samvittighed, at jeg kan trøste dig? — Ærværdige Fader! svarede Bendix, min Samvittighed nager mig ikke; men den Skærsild som I har truet mig med, ængster mig. Von Rubezahl havde meget forvirrede og ufuldstændige Begreb om de forskellige Kirkers Læresætninger, derfor var det Spørgsmaal „Hvad vil du sige med det?“ meget tilgiveligt. Ak, svarede Bendix, at vade i Skærsilden til op over Knæerne, ha, det holder jeg ikke ud. Din Nar, sagde Rubezahl, saa bliv derfra, hvis Badet er dig for heds. — Bendix vidste ikke hvad han skulde tænke om dette Svar, og saae Munken stivt i Ansigtet. Denne, som mærkede at han havde forløbet sig, dreiede af, og sagde: Vær om det en anden

Gang. Tænker du ogsaa endnu paa Klara? Elsker du hende som din Brud? Hvis du har noget at sige hende, før din Hensert, saa betro mig det kun. Nu begyndte Wendix at hulke og græde, og var ei istand til at frembringe et Ord. Denne hiertebrækkende Udfærd jamrede den medlidende Munk saameget, at han besluttede at gjøre en Ende paa Legen. Stakkels Wendix, sagde han, giv dig tilfreds; vær trøstig og uforsagt; du skal ikke døe. Jeg veed at du er uskyldig, og har Magt til at redde dig. Han tog en Nøgle frem af sin Lomme, lad os see, blev han ved, om den passer. Forsøget lykkedes; den Løsladte stod frank og fri, og Lænkerne faldt ham fra Hænder og Fødder. Derpaa byttede den godhiertige Munk Klæder med ham, og sagde: Far i Mag, som en from Klosterbroder giennem Vægter = Skaren ud af din Fængselsdør og giennem Gaderne; stands ikke, men til til din. Kærester i Liebenau, og bank sagte med Fingeren paa Vinduet; hun venter dig med angstelig Længsel. Derpaa gav han den bestyrkede Wendix, der ikke vilde troe sine egne Sandser, et Brød med og en Spegepølse til Fortæring paa Veien. Med vaklende Skridt treen Wendix over Dørtærskelen, hans ærværdige Dragt banede ham ubehindret Veien til sin Kærester.

Efter at Glædens og Kærlighedens første stumme Henrykkelse var forbi, fortalte Wendix hende vidt-

løstigt alt; men Tungen flæbede sig til Ganen af Tørst og Mæthed. Klara hentede ham en Drik frisk Vand, nu følte han Hunger, tænkte paa sin Pølse og drog den ud af Lommen. Han forundrede sig over at den var tungere end en Hesteskoe, og rev den fra hinanden. — Da faldt lutter Guldstykker ned deraf. Klara blev ikke lidet forskrækket og meente det var endnu en Levning af Jøderovet. Men Bendix forsikkrede helligt og dyrt, at den fromme Ordensbroder havde givet ham denne Skat, og formodentlig til Udstyr. Derpaa velsignede de begge med taknemmelige Hjerter den ædelmodige Belgierer, forlode deres Fødeby, og drog til Prag, hvor Mester Bendix levede lykkeligt i mange Aar med Klara sin Hustru, og mange haabefulde Børn. Salgeskrækken havde rodfæstet sig saa dybt hos ham, at han aldrig skilte sine Kunder ved Noget; og reent imod Haandværkets Skik, fastede han ikke den mindste Lap i sin egen Skuffe.

Hvor forfærdedes den rette Munk næste Morgen, da han traadte i Fængslet og mærkede at Synderen havde udsvedt alle hans Lærdomme. Ikke engang sit Credo kunde han mere. Hin troede sikkert at Fanden havde sit Spil, og at han vilde berøve Himlen den gienvundne Siæl; han begyndte derfor af alle Kræfter at exorcisere. Men Diævelen var ei at drive ud paa nogen Maade.

Den givne Frist var tilende; og Retten holdt for at det nu var paa Tide at dræbe Legemet i hvordan det saa gik med Siælen. Uden at tilstaae længer Opsættelse, blev Staven brudt; og hvorvel Rådebezahl blev ført ud som en forhærdet Synder, saa underkastede han sig dog villig alle Henrettelsens Formaliteter. Da han blev stødt fra Stigen, sprællede han ret af Hjertenslyst i Snoren, og drev saa slemt sit Spil, at Bødelen blev angst og bange derved; thi der opstod en pludselig Murren i Folket; og nogle meente, man skulde stene Mestermanden, fordi han ikke havde gjort den stakkels Synder Ninen kort. Men da Mængden havde fordeelt sig, og siden enkelte Mennesker vandrede forbi Retterstedet, og af Raadhed traadte hen for at betragte Liget, begik Spottesuglen igien sit Spil for fra, og forskrækkede Tilskuerne med de frygteligste Grimasser. Dette gav Anledning til et Rygte der løb om i Byen henimod Aften, at den Hængte ikke kunde døe, men dansede endnu i Lusten henne paa Retterstedet; hvilket bevægede Magistraten at sende en Deputation næste Dags Morgen ganske tidlig. Da de nu komme did, fandt de kun en Straavisk hængende i Galgen, bedækket med gamle Pialter; saaledes som man pleier at stille den op i Haverne, for at jage den slikmundede Spurre fra Urterne.

Herover forundrede Raadet sig saare, lod i al Stilhed Straamanden tage ned, og foregav, Vinden havde om Natten blæst den lette Skræder ned fra Galgen over Grændserne.

G i e l d s b r e v e t.

En Bonde i Amtet Reichenberg havde en haard Nabo, som skilte ham ved alt hvad han eiede, og efter at Justitien havde bemægtiget sig hans sidste Ko, beholdt han intet andet tilbage, end en af Græmmelse udtæret Kone, og et halvt Dusin Børn, af hvilke han gierne havde forpagtet Hælvten til Metten, for at faae sit sidste Stykke Qvæg igien. Vel havde han endnu et Par dygtige sunde Arme, men de forsloge ikke til at føde ham og Hans. Det skar ham i Hjertet, naar de unge Navne skrege om Brød, og han intet havde hvormed han kunde stille deres skrigende Hunger. Med hundrede Daler, sagde han til den kummerfulde Qvinde, vare vi hiulpsne; du har rige Fætttere paa hin Side Bierget; jeg vil gaae hen og klage min Nød for dem; maaskee forbarmer sig dog Een over os, og laaner os paa Rente hvad vi behøve.

Den nedtrykte Qvinde billigede, skjøndt kun med et svagt Haab, dette Forslag, fordi hun intet bedre vidste. Men Manden gjordede tidligt sine Lønder, og i det han forlod sin Kone og sine Børn, trøstede han dem og sagde: Græder ikke! Mit Hjerte siger mig, at jeg vil finde en Belgisrer. Derpaa puttede han en haard Brødskorpe i Lommen, til Tæ-

ring paa Veien, og gik derfra. Træt og mat af Dagens Hede og den lange Wei, naaede han endelig henimod Aften til Byen, hvor de rige Føttete boede. Men ingen vilde kiendes ved ham, ingen vilde huse ham. Med bittre Taarer klagede han dem sin Nød; de haardhiertede Knægte brøde sig intet derom, krænkedes den stakkels Mand med Forekastelser og Forhaanelser. Skaf dig noget saa har du noget, sagde den Ene. Som man reder, saa ligger man, sagde den Anden. Tilfidsst viiste de ham endogsaa Døren.

Da han nu atter gik tilbage over Bierget, følte han sig saa overvældet af Græmmelse og Bekymring, at han var nær ved at fortvivle. To Dages Arbeidsløst tabt, tænkte han ved sig selv, mat og kraftesløs af Hunger og Nøg, uden Trøst, uden Haab! Naar du nu vender tilbage, og de sex stakkels Orme smægte dig imøde; hæve deres Hænder og forlange Bederqvægelse af dig, og du maa byde dem Steen istedet for Brød? Faderhierte! Faderhierte! hvordan bærer du det? brist arme Hierte, heller end at føle denne Jammer. Herpaa fastede han sig under en Slaentorn, for at overlade sig til sine bedrøvelige Tanker. I den høieste Fortvivlelse faldt den trøstesløse Weit paa det Indfald, at vende sig til Biergets Mand, i sit Anliggende. Han havde hørt mange eventyrlige Historier om hin, hvorledes han tit drillede og mishandlede de Reisende, og gjorde dem megen Brøst og Skade, men dog imel-

lem ogsaa Godt. Det var ham ikke ubekjendt, at Spørgselt ei lod sig falde ustraffet ved sit Dgenavn; imidlertid kiendte han ingen anden Maade at faae Adgang til ham paa, han vovede altsaa sin Trøst, og raabte: Mübezahl! Mübezahl!

Paa dette Skrig blev strax en Skikkelse tilsyne, liig en sortgrimet Kulbrænder med et røversødt Skæg, der naaede ham lige ned til Beltet; med ildfulde, stirrende Øine, og med en lang Stang i Haanden, forbrændt i den ene Ende. Denne hævede han i Harmen, for at ihjelslaae den frække Spotter. — Med Forlov, Herr Mübezahl, sagde Weit ganske uforsfærdet, tilgiv om jeg ikke titulerer Jer ret; hør mig først, og gjør siden hvad I vil. — Denne dristige Tale, og Mandens kummerfulde Mine, som hverken vidnede om Trods eller Næsviished, formildede noget Spørgseltets Brede. Orim, sagde han, hvad bringer dig til at foruroilige mig? Veed du vel at du maa bøde med din Hals for denne Frækhed? — Hør, sagde Weit, Nøden driver mig til Eder, jeg har en Bøn, som I let kan opfylde. I skal laane mig hundrede Daler. Jeg tilbagebetaler Jer dem med lovlige Renter om tre Aar, saa sandt jeg er ærlig. — Daare, sagde Spørgselt, er jeg en Wagerkarl eller en Jøde, som laaner paa Rente? Gaae hen til dine Menneskebrødre, og borg der saameget du vil, men lad mig være i Ro. — Ak! svarede Weit, med Menneskebrøderskabet er det

forbi. Hvor det gielder Dit og Mit kiendes intet Broderskab. — Herpaa fortalte han ham vidtløstigt sin Historie og skildrede ham sin t ukkende Tilstand saa rørende, at Spøgelseset ikke kunde nænne at afflaae hans Begiering. Om ogsaa den stakkels Diævel havde vaakt mindre Medlidenhed, saa forekom dog den Idee Manden, at udlaaue ham en Kapital, saa ny og besynderlig, at han for Mandens gode Tillids Skyld, strax var villig, at opfylde hans Begiering. — Kom! følg med mig, sagde han; og førte ham derpaa giennem Skoven i en assides Dal, til et bræt Fjeld, hvis Fod en tyk Buss bedækkede.

Efterat Veit med Mæie havde arbeidet sig giennem Krattet, for at følge sin Ledfager, kom de til Indgangen af en mørk Hule. Det huede ikke den gode Veit meget vel, at han saaledes maatte famle i Mørket; der løb ham mangen kold Gysen ned af Ryggen, og Haarene reiste sig paa hans Hoved. Rubezahl har allerede bedraget mange, tænkte han, hvem veed om han ikke vil styrte mig i en Afsgrund fra Fjeldet. I det samme hørte han en frygtelig Brusen, som af et Vandfald, der styrter i dybe Kløfter. Jo længer han gik, jo mere voxte hans Frygt og Gruelse. Dog, snart saae han til sin Trøst en blaa lille Flamme hoppe foran sig, noget henne. Bierghvælvingen udvidede sig til en rummelig Sal; Flammerne brændte lyst, og svævede som en hængende

Lampe i Midten af Klippehallen. Paa Steengulvet derinde blev han et Kobber Bryggerkar vaer, fyldt til Randen med lutter blanke Daler. Da Beit saae denne Skat, forsvandt al hans Frygt, og Hiertet hoppede i ham af Glæde. Tag, sagde Spøgelseset, hvad du behøver, det være Lidet eller Meget, men giv mig kun et Beviis for Pengene, hvis du forstaaer at skrive. Skyldneren forsikkrede det, og tiltalte sig samvittighedsfuld de hundrede Daler, hverken meer eller mindre. Spøgelseset lod slet ikke til at give Agt paa Tællingen, vendte ham Ryggen, og søgte imidlertid efter sit Skrivertoi. Beit skrev Beviset saa syndigt som det var ham muligt; Nanden glemte det i et Jernskrin, og sagde til Valet: Drag bort, min Ven, og benyt dine Penge med arbeidsom. Haand. Glem ei at du er min Skyldner; og læg Mærke til denne Dal, og til Fieldklostrens Indgang. Saasnart det tredie Aar er forbi, betaler du mig min Kapital med Renterne. Jeg er en streng Tilgodehaver, kommer du ikke selv, saa-melder jeg mig med Eftertryk. Den ærlige Beit lovede bestemt Betaling til rette Tid, gav ham sit oprigtige Haandtryk derpaa, dog uden Ced; satte ikke sin Siæl og Salighed i Pant, som flette Betalere pleie, og skiltes med et taknemmeligt Hjerter fra sin Creditor i Klippehulen, til hvilken han let fandt Udgangen.

Glad og styrket vandrede han nu til sit Hiem, og traadte i den elendige Hytte, just som Solen gik ned. Saasnart de udtærede Børn saae ham raabte de alle paa engang: Brød, Fader! En Bid Brød! Du har længe ladet os vansmægte. Ven skaffels Kone sad i en Krog og græd og ventede kun lidet Godt. Men Manden rakte hende venligt sin Haand, og lod hende tænde Ild paa Skorstenen; thi han bragte Brød og Lindser med i sin Tversæk fra Reichenberg. Og nu maatte Huusmoderen faage saa stiv en Brød at Skeen kunde staae deri. Siden fortalte han hende at de rige Fætttere havde forbarmet sig, og lod hende have den forfængelige Glæde, at rose sig af sine rige godgjærende Naarværende. Men veed du hvad de ogsaa sagde? vedblev Manden. Skaf dig noget, saa har du noget! Som man reder, saa ligger man. Derfor ville vi ogsaa nu smedde mens Jernet er varmt, for at tilbagebetale vor Giæld til rette Tid.

Derpaa købte han en Ager og en Eng; saa atter Een, og endnu Een, til det blev en heel Selveiergaard. Der var en Betsignelse ved Rubezahls Penge, som om der havde været en Hækkedaler derimellem. I den tredie Sommer havde han endnu forpagtet en Gaard; kort, han var en Mand hvem alting lyfede.

Betalings tiden var nær, og Beit saae sig ved sin Ild istand til at betale sin Giæld uden Anstrængelse.

Han lagde Pengene tilrette. Paa den bestemte Dag var han tidlig oppe; vækkede sin Kone og alle sine Børn, lod dem vaskes og redes: de fik deres Søndagsklæder paa, de nye Skoe, og de Skarlagens Livstykker og Brystduge, som de endnu aldrig havde baa-ret. Han selv tog sin Kistekiole frem, og raabte ud af Vinduet: Hans! Spænd for! — Hvad har du ifinde, Mand? spurgte Konen; det er i Dag hverken Helligdag, eller Kirkedag, hvad gjør dig saa fornøiet, at du tiltænker os en glad Dag, og hvor gielder Reisen hen? Han svarede: Jeg vil besøge de rige Fætttere paa hin Side Bierget med Eder, og betale min Gield; thi den er forfalden i Dag. Det syntes Konen godt om; hun pyntede sig og Børnene alt hvad hun kunde, for at de rige Fætttere skulde faae gode Tanker om hendes Udkomme og ikke skamme sig ved hende. Hun bandt sig en Snor af krumbidte Dukater omkring Halsen. Beit snørede den tunge Pengepung i, puttede den i Lommen; og da alt var færdigt satte han sig paa Vognen med Kone og Børn. Han vidskede paa de fire Hingster, og de travede modigt over Fælleden, henimod Rieserbierget.

Ved en steil Huulvei lod Beit Vognen holde, steg af, lod de Andre gjøre ligesaa. Derpaa sagde han til sin Karl: Hans far i Mag op ad Bierget til; ved de tre Lindetræer skal du vente os; og om vi ogsaa tøve noget, saa lad det ikke anfægte dig.

Lad Hestene puste og lad dem græsse imidlertid. Jeg veed en Godsti her, det er en Omvei, men den er lystig at gaae. Derpaa vendte han med Kone og Børn ind ad Skoven til, i det høie Græs giennem det tætte Krat, og grundede alt imellem; saa at Konen tænkte, hendes Mand havde forvildet sig, bad ham derfor at vende tilbage, og følge Landeveien. Men da stod Beit pludselig stille, forsamlede sine sex Børn omkring sig, og talde saaledes: Du tænker, gode Kone, at vi skulle drage til din Slægt, men det er ikke min Hensigt. Dine rige Fættre ere Gniere og Skurke, som drillede, haanede og spottede mig, da jeg søgte Hielp hos dem, og viiste mig Døren med Foragt. — Her boer den rige Fætter, som vi skyldte vor Velstand, og som paa mit blotte Ord har laant os de Penge, der bekom os saa vel. I Dag er Tiden der, og jeg skal tilbagebetale Hovedsummen med Renterne. Veed I nu hvem der er vor Tilgodehaver? Herren af Bierget, kaldet Rûbezahl. — Konen forfærdedes saare over denne Tale, slog et stort Kors for sig, og Børnene skælvede og viiste lutter Tegn til Skræk og Angst, fordi de frygtede for at Faderen skulde bringe dem til Rûbezahl. De havde hørt meget tale om ham i Spindestuen, at han var en græffelig Kæmpe og Menneskeæder. Men Beit fortalte dem sit

hese Eventyr, hvorledes Nanden paa hans Raab havde aabenbaret sig som en Kulbrænder; og hvad der var hændet i Hulen; roste hans Goddædighed med saa taknemmeligt et Hjerte, og saa inderlig Tølelse, at de varme Taarer trillede ham ned over de venlige rødbrune Kinder. Venter mig her, blev han ved, nu gaaer jeg ind i Hulen, for at opfylde mit Løfte. Frygter ikke; jeg kommer snart igien, og hvis jeg kan formaae Herren af Bierget dertil, saa bringer jeg ham ud til Jer. Værer ikke bange for venligt at trykke Eders Velgjørsers Haand, om den ogsaa er sort og sodet; han gjør Jer ingen Fortræd, og glæder sig vist over sin gode Handling, og over vor Taksigelse. Værer kun ved friskt Mod, han vil forære Jer forgyldte Æbler og Pebernødder.

Med disse Ord rev han sig, uagtet deres Graad og Klage, løs fra dem, skændt de holdt ham ved Rieleskøderne, giennembrød Hækken, og kom til den velbekjendte Klippe. Han fandt alle Kiendetegnene igien af Stedet, hvilke han havde præget sig vel ind i Hukommelsen. Den gamle træskede Eeg, ved hvis Rod Kløften havde aabnet sig, stod endnu, som den havde staaet for tre Aar siden; men af en Hule var der ikke mindste Spor. Veit forsøgte paa utallige Maader at skaffe sig en Indgang til Bierget; han tog en Steen, bankede paa Klippevæggen, og meente, den vilde aabne sig. Han drog den

kunge Pengepose frem, lod de haarde Dalere klinge,
 og raabte saa høit som han kunde: Biergets Land!
 tag hvad der er dit! Men Landen lod sig hverken
 høre eller see. Altsaa maatte den ærlige Skyldner
 finde sig i at gaae tilbage med sin Pose. Saasnart
 Konen og Børnene saae ham igien, tilte de ham
 glad imøde; men han var mismodig, og meget bes-
 kymret, fordi han ikke kunde aflægge sin Betaling til
 Tid og Sted, satte sig med sin Familie paa Græs-
 set og overlagde, hvad der var ved at giorre. Da
 fik han atter det gamle forvovne Indfald: Jeg vil,
 sagde han, igien kalde Landen ved sit Ogenavn,
 hvis han ogsaa tager det ilde op, maa han gierne
 banke mig bruun og blaa; i det mindste hører han
 mig dog vist. Derpaa skreg han af fuld Hals:
 Rubezahl! Rubezahl! Den forskrækkede Kone bad ham
 at tie, og vilde holde Munden til paa ham; men
 han lod sig ikke forhindre deri, og skreg alt værre
 og værre. Pludselig flyngede den yngste Dreng sig
 angst til Moderen og raabte: Ak! den sorte Mand!
 Trøstigt spurgte Beit: hvor? — Der lurer han bag
 Træet! Og alle Børnene krøbe sammen i en Hob,
 bævede af Frygt og skrege gudsjammerligt. Fa-
 deren saae derhen og blev intet vaer. Det var en
 Feiltagelse, kun en tom Skygge. Kort, Rubezahl
 lod sig ikke see, og al Ralden var forgæves.

Familiekaravanen begav sig nu paa Hiemveien, og Fader Beit gik ganske forstemt og nedslaaet med nedslagne Dine hen ad Landeveien. Da hørtes der paa eengang en mild Susen i Trærnes Blade fra Skoven; de ranke Virke bøiede deres Toppe, Espernes bevægelige Løv zittrede; den raslende Lyd kom nærmere og Vinden rystede Steenegens vidtudstrakte Grene, drev tørt Løv og Græsstraa foran sig, og dreiede smaa Støvredse i Hvirvler paa Veien; ved dette smukke Skuespil glemte Børnene Rubezahl; det morede dem, og de grebe efter Bladene, hvormed Hvirvelvinden legede. Imellem det tørre Løv viftede ogsaa et Blad Papir hen ad Veien, efter hvilket den lille Spøgelsesfeer gjorde Jagt. Men naar han greb derefter, hævede Vinden det i Beiret, og førte det videre, saa han ikke kunde faae fat derpaa. Derfor kastede han sin Hat efter det, hvilken endelig bedækkede det. Da det nu var et smukt hvidt Ark Papir, og den sparsomme Fader pleiede at benytte enhver Smaating i sin Huusholdning, saa bragte Drengen ham det Fundne, for at faae en lille Koes. Da Faderen opslug det sammenrullede Papir, fandt han at det var Gieldsbrevet, som han havde udstædet til Biergaanden, i hvilket var gjort en Rift fra oven af ned, og neden under stod Krevet: „Til Takke betalt!“

Da Beit saae det, blev han rørt i sit inderste Hierte, og han raabte med glad Henrykkelse: Glæd dig, kiære Kone! og I Børn alle tilhobe! Glæder Eder! Han har seet os, har hørt vor Taksigelse, vor gode Belgivrer; han har usynlig omsvævet os, veed at Beit er en ærlig Mand. Jeg er quit og fri fra min Forpligtelse. Lader os nu med glade Hjerter drage hjem. Forældre og Børn græd endnu mange Glædes og Taksigelsestaarer, og satte sig paa Bognen igien. Konen vilde paa Beien besøge de rige gierrige Fættene for at hævne sin Mand, ved at lade dem mærke den Velstand de nu vare i. Men de fandt ingen der. Den Enie var død, den Anden var forarmet, den Tredie var løbet bort, og deres Plads blev ikke funden mere i Menigheden. Beit tilbragte Natten med sin Familie hos den giæstfrie Vært, der fortalte ham og hans Kone alting vidtløstigt; førte næste Dag tilbage igien til sin Gaard, og blev saalænge han levede en ærlig og velhavende Mand.

Enebærtræet.

Det er længe siden, vist over tusind Aar, da var der en riig Mand, han havde en deilig from Hustru, og de havde hinanden begge meget kjær, men de fik ingen Børn, og vilde dog gierne havt nogle; og Konen bad saa ofte derom Dag og Nat, men de fik ingen og fik ingen. Foran deres Huus var en Gaard, der stod et Enebærtræ. Under det stod Konen engang om Vinteren, og skrællede sig et Æble; og da hun nu saaledes skrællede Æblet, da skar hun sig i Fingeren, og Blodet faldt i Sne. Ak! sagde Konen og sukede ret saa dybt, og stirrede ned paa Blodet, og blev saa sær veemodig: Havde jeg mig dog et Barn, saa rødt som Blod, og saa hvidt som Sne! — Og da hun havde sagt det, saa blev hun ret glad tilmode, og det kom hende for, som om det skulde gaae i Opfyldelse. Da gik hun ind i Huset; og der forløb en Maaned, og Sneen tæede, og to Maaneder, da var det grønt, og tre Maaneder, da kom Blomsterne frem af Jorden, og fire Maaneder, da sprang Knopperne ud paa Træerne og Grenene vorte i hinanden; da sang Fuglene, saa det lød igiennem Skoven, og Blomsterne faldt af Træerne; da var den femte Maaned forbi, og hun stod under Enebærtræet. Det havde

saa god en Lugt; da sprang hende Hjertet i Livet af Glæde, og hun faldt paa sine Knæ, og kunde ikke holde sig derfra. Og da den fiette Maaned var forbi, da bleve Frugterne tykke og stærke, da blev hun heel stille; og den syvende Maaned, da greb hun efter Enebærrene, og aad dem graadigt; da blev hun bedrøvet og syg. Nu gif den ottende Maaned hen, og hun kaldte paa sin Mand, og græd og sagde: Naar jeg dør, saa begrav mig under Enebærtræet. Og hun blev trøstlig og glædte sig. Da den niende Maaned var forbi, da fødte hun et Barn, saa rødt som Blod og saa hvidt som Sne; og da hun saae det, da døde hun af Glæde.

See da begrov hendes Mand hende under Enebærtræet, og han græd saare. Der forgik en Tid, da sagtnedes Graaden, og da han havde grædt noget endnu, saa holdt han op, og da der endnu var gaaet nogen Tid, saa tog han sig en Kone igien.

Med den sidste Kone fik han en Datter; men med den første Kone havde han en liden Søn, saa rød som Blod og saa hvid som Sne. Naar nu Konen saae paa sin Datter, saa havde hun hende saa kjær; men fastede hun Vinene paa den lille Pøg, da stak det hende i Hjertet, og hun tænkte da altid paa, hvordan hun skulde tilvende sin Datter al Formuen; og den Onde gav hende ind, at hun blev den lille Dreng ganske fiendsk, og

stødte ham fra een Krog hen i en anden, og puffedede og kneeb ham, saa det stakkels Barn altid var i Angst; naar han derfor kom fra Skolen, saa havde han ikke en rolig Time.

Eengang var Konen gaaet op paa Portkammeret, da kom den lille Datter ogsaa derop, og sagde: Moder, giv mig et Æble! — Ja mit Barn, sagde Konen, og tog hende et deiligt Æble ud af Kisten. Men Kisten havde et stort tungt Laag med en skarp Jernlaas. — Moder, sagde den lille Pige, skal Broder ikke ogsaa have Eet? Det fortrød Konen; dog sagde hun: Jo, naar han kommer af Skolen. Og da hun blev ham vaer fra Vinduet, at han kom, saa var det ret, som om den Onde var faret i hende, og hun greb til, og tog Æblet igien fra Datteren og sagde: Du skal ikke have, førend Broder ogsaa har faaet. Dermed kastede hun Æblet i Kisten igien, og lukkede den i. Da nu den lille Dreng kom ind ad Døren, da indgav hende den Onde det, at hun sagde venligt til ham: Vil du have et Æble min Søn? og med det samme saae hun saa vildt paa ham. Moder sagde den lille Dreng, hvad du seer græffelig ud, ja giv mig et Æble. Da følte hun sig drevet, at hun sagde til ham: Kom med mig, sagde hun, og lukkede Laaget op — tag dig selv et Æble ud. Og da den lille Dreng bukkede sig ned, saa reed den Onde hen-

de — Brass — slog hun Laaget til, saa at Hovedet fæi af, og faldt ned mellem de røde Æbler. Da giennemfoer der hende en Gysen, og hun tænkte: Kunde jeg lægge det fra mig. Da gif hun ind i Stuen og tog et hvidt Klæde ud af den underste Skuffe i hendes Dragkiste, og satte Hovedet paa Halsen igien, og bandt Halskluden om, saa at man intet kunde see; og satte ham paa en Stol ved Døren, og gav ham Æblet i Haanden.

Da kom Malene til sin Moder i Riske-
net; hun stod ved Jlden, og havde en Potte med
kogende Vand foran sig, det rørte hun bestandig
om. Moder, sagde Malene, Broer sidder i Døren,
og seer ganske hvid ud, og har et Æble i Haanden.
Jeg har bedet ham, han skulde give mig Æblet,
men han svarede mig ikke, da blev jeg ganske for-
skrækket. Gaa hen igien, sagde Moderen, og hvis
han ikke vil svare dig, saa giv ham Eet paa Dret.
„Da gif Malene hen og sagde: Broder! giv mig
det Æble! Men han taug stille; da gav hun ham
et Ørfigen, saa Hovedet faldt af. Derover blev
hun meget forskrækket, og begyndte at græde og
sraale, og løb til sin Moder og sagde: Ak Mo-
der, jeg har slaaet min Broder Hovedet af; og
græd og græd, og vilde ikke give sig tilfreds. —
„Malene, sagde Moderen, hvad har du gjort! Men
tie kun stille, at ingen Siæl mærker det; det kan

dog nu ikke gøres om; vi vil kaage ham i Suurt. Da tog Moderen den lille Dreng, og hakkede ham i Stykker, kom ham i en Potte, og kogte ham i Suurt; og Malene stod ved Siden af, og græd og græd, og Taarene faldt alle i Potten, saa det slet ikke behøvede Salt. Nu kom Faderen hjem, og satte sig til Bords, og sagde: Hvor er da min Søn? Da satte Moderen et stort stort Fad ind med Sortsuurt paa Bordet, og Malene græd, og kunde ikke bare sig; da sagde Faderen igien: Hvor er da min Søn? — Ak, sagde Moderen, han er gaaet ud paa Landet, til sin Bedstefader, og vil blive derude nogentid. Hvad skal han da der? Og har ikke engang sagt mig Farvel! — „Na han vilde gierne derud, og bad mig, om han ikke maatte være der en sex Ugers Tid. Han er jo velkommen! Ak sagde Manden, jeg er ret bedrøvet derover, det er dog ikke Nøt af ham, han skulde dog sagt mig Farvel. Du begyndte han at spise, og sagde: Malene hvi græder du? — Broder kommer nok igien. „Ak Kone, blev han ved, hvad smager den Mad mig godt; giv mig meer! Og jo meer han spiste, jo meer vilde han have; og sagde: Giv mig meer! Du faaer ikke noget med. Det forekommer mig, som om det allene skulde høre mig til.“ Og han spiste, og spiste. Og Knoklerne kastede han under Bordet, til han havde fortæret det altsammen. — Men Malene gif

hen til sin Commode, og tog af den underste Skuffe sit bedste Silketørklæde, og skræbde alle Knoklerne og Benene sammen under Bordet, og bandt dem i Silketørklædet, og bar dem ud af Døren, og græd sine modige Taarer. Da lagde hun dem under Enebærtræet i det grønne Græs; og da hun havde lagt dem derhen, saa blev hun paa eengang saa let om Hjertet, og græd ikke meer. Da begyndte Enebærtræet at bevæge sig, og Grenene bredeste sig vidt fra hinanden, og saa trak de dem atter tæt sammen, som naar Een ret glæder sig, og klapper i Hænderne. Med det samme lagdes der saadan en Taage om Træet; og midt i Taagen, der brændte det som Gld; og ud af Glden fløi der en deilig Fugl; den sang saa herligt, og fløi høit i Luften; og da den var borte, da stod Enebærtræet der, som det altid havde staaet; og Tørklædet med Knoklerne var borte. Men Malene var glad og fro, ret som om hendes Broder endnu var levende; og hun gik lystig ind i Huset igien og satte sig tilbords.

Men Fuglen fløi bort, og satte sig paa en Guldsmeds Huus, og begyndte at synge

Moer voldte min Død,

Min Fader mig nød,

Min Syster Malene

Tog alle mine Bene,

Og bandt dem i en Silkeklud,

Og lagde dem under Træet ud.

Kvivit! Kvivit! Da blev jeg saa deilig en Fugl!

Guldsmedden sad i sit Værksted og gjorde en Guldkæde; da hørte han Fuglen, som sad paa Taget og sang; og det tyktes ham saa skönt. Da stod han op, og da han sprang over Nendestenen tabte han sin ene Tøffel; men han gik midt ud paa Gaden med een Tøffel paa og een Sok; sit Skindskind havde han for, og i Haanden havde han Guldkæden, og i den anden sin Tang. Og Solen skinnede klart paa Gaden; da stillede han sig hen, og betragtede Fuglen ret nøie; Fugl, sagde han, hvad du synger smukt; syng mig det Stykke for, endnu engang! — Nei, sagde Fuglen, to Gange synger jeg ikke for intet; giv mig Guldkæden, saa vil jeg synge dig det engang endnu. Der, sagde Guldsmedden, har du Guldkæden, syng saa endnu engang. Da kom Fuglen og tog Guldkæden, og holdt den fast i sin høire Klo, og satte sig for Guldsmedden og sang:

Moer voldte min Død,

Min Fader mig nød.

” Min Syster Malene

Tog alle mine Bøene

Og bandt dem i en Silkeklud,

Og lagde dem under Træet ud.

Kvivit! Kvivit! Da blev jeg saa deilig en Fugl!

Da fløi Fuglen hen paa Taget til en Skomager, og sang:

Moer voldte min Død,
 Min Fader mig nød,
 Min Syster Malene
 Tog alle mine Bene
 Og bandt dem i en Silkeflud
 Og lagde dem under Træet ud!

„Kvivit! Kvivit! Da blev jeg saa deilig en Fugl!

Det hørte Skomageren, og løb hen i sin Dør i bare Skiortearmer, og saae op paa sit Tag, og maatte holde Haanden for Øinene, at Solen ikke skulde blænde ham. „Fugl, sagde han, hvor synger du smukt. Da raabte han ind ad Døren: Kone kom lidt ud! Der er en Fugl! See den Fugl engang, den synger herligt. Da kaldte han paa sin Datter og sine Børn, paa Svendene, paa Pige og Dreng; og de kom alle ud paa Gaden, og betragtede Fuglen, hvor skøn han var; og han havde deilige røde og grønne Fier; og om Halsen var det som lutter Guld; og Øinene funklede ham i Hovedet, som Stierner. Fugl, sagde Skomageren, syng mig det Stykke endnu engang! — Nei, sagde Fuglen, to Gange synger jeg ikke for intet, du maa forære mig noget. Kone, sagde Skomageren, gaa op i Bærkstedet, paa den nederste Hylde staaer et Par røde Skoe; bring dem herud. Konen gik ind

og hentede Skoene. Der, Fugl! sagde Manden; syng mig nu Stykket engang endnu. Da kom Fuglen og tog Skoene i den venstre Klo, og fløi op paa Taget og sang:

Moer voldte min Død,
 Min Fader mig nød,
 Min Syster Malene
 Tog alle mine Benc;
 Og bandt dem i en Silkeflud;
 Og lagde dem under Træet ud.

Kvivit! Kvivit! Da blev jeg saa deilig en Fugl.

Og da den havde sunget, saa fløi den bort. Riæden havde den i den høire og Skoene i den venstre Klo; og den fløi langt bort til en Mølle; og Møllen gif: Klippe Klappe — Klippe Klappe — Klippe Klappe! Og i Møllen sadde tyve Møllersvende og huggede paa en Steen; og de huggede: Hif hak! Hif hak! Hif hak. — Og Møllen gif: Klippe Klappe — Klippe Klappe — Klippe Klappe. — Da satte Fuglen sig paa et Lindetræ, som stod ved Møllen og sang.

„Moer voldte min Død.“

Da holdt den Ene op.

„Min Fader mig nød“

Da holdt endnu To op, og hørte efter,

„Min Syster Malene“

Da holdt atter Fire op.

„Tog alle mine Gene,

„Og bandt dem i en Silkeflud“

Nu huggede der kun Dite igien.

„Og lagde dem —

Nu var det kun Syv.

„Under Træet ud.“

Nu kun en Enefte,

Kvivit! Kvivit! Da blev jeg saa deilig en Fugl.

Og nu holdt den Sidste ogsaa op, og havde hørt det Sidste. Fugl, sagde han, hvad synger du smukt. Lad mig ogsaa høre det! Syng mig det endnu engang. „Nei sagde Fuglen, to Gange synger jeg ikke for intet; giv mig den Røllesteen, saa skal jeg synges det endnu. Ja sagde han, hvis den allene hørte mig til, saa skulle den være din. Ja, sagde de Andre, naar han synger endnu engang, saa skal den tilhøre ham. Da fløi Fuglen ned; og Røllersvendene kom alle hen og væltede Stenen ned med store Røbeer: Huuh up! hu u hjup! — Da stak Fuglen Halsen giennem Hullet, og tog den paa som en Krave, og fløi igien op paa Træet og sang:

Moer voldte min Død,

Min Fader mig nød,

Min Syster Malene

Tog alle mine Gene

Og bandt dem i en Silkeflud
Og lagde dem under Træet ud,

Kvivit! Kvivit! Da blev jeg saa deilig en Fugl.

Og da han havde gjort det, spredte han Bingerne fra hinanden, og i den høire Klo havde han Kiæden, og i den venstre Skoene, og om Halsen Nøllestenen; og fløi langt, langt, til han igien kom til sin Faders Huus.

I Stuen sad Faderen, Moderen og Malene tilbords, og Faderen sagde: Af hvor jeg er let om Hjertet; jeg føler mig ret saa vel tilmode. Nei, sagde Moderen, jeg er saa beflemt, som om der var Torden i Luften. Men Malene sad og græd, og græd. Da kom Fuglen flyvende — og da han havde sat sig paa Taget — af, sagde Faderen, jeg er ret saa fornøiet, og Solen skinner saa smukt i Dag; det forekommer mig ret, som om jeg skulde see en gammel Bekjendt igien. — Nei, sagde Konen, jeg er tvertimod saa angst, Tænderne flappe mig i Munden, og det er som om jeg havde Ild i alle Nærerne. Og hun rev sit Livstykke op og ned. Men Malene sad i en Krog og græd, og holdt sin Tallerken for Dinene, og hun græd Tallerkenen ganske vaad; da satte Fuglen sig paa Enebærtræet og sang:

Moer voldte min Død.

Da holdt Moderen Dreene til, og kneb Dinene i, og vilde hverken see eller høre; men det bruste hende i Dreene som den allerstærkeste Storm, og hendes Dine brændte hende i Hovedet, og funkede som Lyn.

„Min Fader mig nød“

Ik, Moder, sagde Manden, der er en skøn Fugl, den synger saa herligt, Solen skinner saa varm, og det lugter som luttet Ambra.

„Min Syster Malene —“

Da skulde Malene sit Hoved i sit Skjød, og græd i eet væk! Men Manden sagde: Jeg gaaer ud, jeg maa dog see den Fugl i Nærheden. Ik gaae ikke ud, sagde Konen; det forekommer mig som om hele Huset rystede og stod i Flamme. Men Manden gik ud og saae paa Fuglen.

„Tog alle mine Bøene,

Og bandt dem i en Silkeklud

Og lagde dem under Træet ud.“

Kvivit! Kvivit! Da blev jeg saa deilig en Fugl. Med det samme lod Fuglen Guldkjæden falde, og den faldt just Manden om Halsen, saadan ret her ned, at den passede, som den var giort til ham. Da gik han ind og sagde: See engang hvad det er en prægtig Fugl, den har foræret mig en deilig Guldkjæde, og er selv saa smuk. Men Konen var

saa angst at hun styrte sig langs hen i Stuen, og Huen faldt hende af Hovedet. Da sang Fuglen igjen:

„Moer voldte min Død.“

„Ak! gid jeg laae tusind Favne under Jord, heller end jeg skulde høre sligt!“

„Min Fader mig nød.“

Da bleguede Konen som et Liig.

„Min Systers Malene —“

„Ak sagde Malene, jeg vil dog gaae ud og see om Fuglen ikke ogsaa giver mig noget. Da gik hun ud.“

„Tog alle mine Gene

Og bandt dem i en Silkeklud —“

Med det samme kastede den Skoene ned.

„Og lagde dem under Træet ud.“

„Kvivit, Kvivit! da blev jeg saa deilig en Fugl.“

Da blev hun saa glad og fro, da tog hun de nye røde Skoe paa, og dansede og sprang ind. Ak sagde hun, jeg var saa nedslaaet da jeg gik ud, og nu er jeg saa let om Hjertet. Det kalder jeg en sød Fugl, som giver mig et Par røde Skoe. Nei, sagde Konen og sprang op; og Haarene reiste sig paa hendes Hoved som brændende Flamme — for mig er det, som om Verden skulde forgaae, jeg vil ogsaa ud, og have Luft. Og da hun treen ud af Døren — Brass — lod Fuglen Møllestenen falde paa hendes Hoved, saa hun gik reent i Smadder.

Faderen og Malene hørte det, og kom ud; da steg der en Røg og en brændende Lue op fra det samme Sted; og da det var forbi — da stod den lille Broder der, og tog sin Fader og Malene ved Haanden; og de vare alle saa fornøiede, og gif ind og satte sig tilbords og spiste. —

Fiskeren og hans Kone.

Der var engang en Fisker og hans Kone, og de boede sammen i en Muddergrøft, tæt ved Søen, og Fiskeren gik hver Dag hen og angledede, og der for- gik lang Tid. Nu sad han engang ved Havet med sin Rede, og stirrede ned i det blanke Vand og saae bestandig efter sin Rede. Da sank den dybt ned, og da han trak den op, da havde han en stor Flyn- der paa Krogen. Flynderen sagde til ham: „Jeg beder dig, lad mig leve! Jeg er ingen rigtig Flyn- der, jeg er en forheret Prinds! Sæt mig i Van- det igien og lad mig svømme.“ — Nu sagde Man- den, du behøver ikke at svilde saamange Ord. En Flynder som kan snakke, havde jeg saa vel alligevel ladet svømme igien. Da satte han den atter ned i Vandet, og Flynderen stak tilbunds, og lod en lang Strime Blod efter sig.

Manden derimod gik hjem til sin Kone i Mudder- grøften, og fortalte hende, han havde fanget en Flyn- der, som havde sagt ham at han var en forheret Prinds, hvorfor han atter havde ladet den svømme. „Har du da ikke ønsket dig noget? sagde Konen. Nei, sagde Manden, hvad skulde jeg vel ønske mig? Ak, sagde Konen, det er dog ilde altid at boe i denne Grøft, med en Smule Tang over Hovedet,

det stinker her med saa meget Mudder. Gaae dog hen engang og ønsk os en lille Hytte." Det var ikke Manden med, imidlertid gif han dog hen til Søen; og da han kom derhen da var Søen ganske guul og grøn, da stod han stille ved Vandet og sagde:

No ro til Fiskekier!
 Flynder dybt paa Bunden der,
 Ei min Hustru Ghebil
 Vil som hendes Husbond vil.

Da kom Flynderen svømmende og sagde: Naa hvad vil hun da? Ak, sagde Manden, jeg havde dog fanget dig, og nu mener min Kone at jeg dog skulde have ønsket mig noget. Hun vil ikke boe i Tanggrøsten, hun vilde gierne have sig en Hytte." Gaae kun hjem, sagde Flynderen, den staaer der alt.

Da gif Manden hjem, og hans Kone stod i Hyttedøren, og sagde til ham: Kom ind engang; seer du vel, det er meget bedre. Og der var en Stue, og et Kammer og et Kioffen, og bag ved en lille Have med alleflags Kioffensager og en Gaard, der var Høns og Vender. „Ak, sagde Manden, nu ville vi leve ret fornøiet. Ja, sagde Konen, vi vil prøve paa det.

Saaledes gif der en otte ni Dage hen, da sagde Konen: Mand! Hytten bliver mig for snever,

Haven og Gaarden ere saa smaaes; jeg vil boe i et stort Marmorslot, gaae hen til Flyndren, og lad ham skaffe mig et Slot. Ak, Kone, sagde Manden; Flyndren har først givet os en Hytte, jeg gider ikke nu overløbet ham igjen; Flyndren kunde tage det fortrydeligt op. — Ei hvad sagde Konen; Det kan han meget godt! Det er en smal Sag for ham. Det gjør han gjerne. Gaae du kun! Da gif Manden hen med et tungt Hjerte; men da han kom til Søen da var Vandet ganske violet og graat og mørkeblaat; dog var det endnu stille; da blev han staaende og sagde:

No ro til Fiskefjær!

Flynder dybt paa Bunden der

Ei min Hustru Gisebil

Vil som hendes Husbond vil.

Naa hvad vil hun da? sagde Flyndren. Ak svarede Manden gandske bedrøvet, hun vil boe i et Marmorslot! — Gaae du hjem; hun staaer dert, sagde Flynderen.

Da gif Manden hjem, og hans Kone mødte ham i et stort Pallads. See mig Mand, sagde hun, hvad det er smukt? Dermed gif de ind sammen. Der var saa mange Tienerer og Bæggen skinnede saa blank og i Stuen stode forgyldte Stole og Borde; og bag Slottet var en Have og en Skov, vel en halv Miil lang; deri var Hjorte og Daadyr og

Harer; og i Gaarden var der Kostald og Hestestald. Ak sagde Manden! nu ville vi ogsaa blive paa det skønne Slot, og slaae os til No. Det vil vi betænke os paa, sagde Konen; det vil vi sove paa! Dermed gif de i Seng.

Næste Morgen vaagnede Konen; det var alt Dag, og hun stødte Manden i Siden med Albu- en og sagde: Mand staae op, vi maa være Konger over hele Landet. Ak Kone, sagde Manden, hvad skal vi med at være Konger? Jeg gidder ikke været Konge! Naa saa vil jeg være Konge! „Ak Kone, sagde Manden, hvor kan du være Konge? Det gjør Flyndren ikke! Mand, sagde Konen, „Gaae strax hen! jeg vil være Konge!“ — Da gif Manden, og var ganske bedrøvet over at hans Kone vilde være Konge. Og da han kom til Søen, saa var den ganske sortegraa, og Vandet giærede saadan op nede fra Grunden. Da stod han stille og sagde

No ro til Fiskestær!

Flynder dybt paa Bunden der

Ei min Hustru Ilsebil

Vil, som hendes Husbond vil.“

Naa hvad vil hun da? sagde Flyndren. Ak - sagde Manden, min Kone vil være Konge! Gaae kun hjem, hun er det alt; sagde Flyndren.

Da gif Manden hjem; og da han kom til Pal- ladsset, da var der saamange Soldater og Pauker

og Trompeter; og hans Kone sad paa en høi Trone af Guld og Diamanter, og havde en stor Guldkrone paa; og paa begge Sider af hende stode sex Jomfruer, den Ene et Hoved mindre end den Anden. — „Åk, sagde Manden, er du nu Konge.“ Ja, sagde hun, jeg er Konge. Og da han saaledes havde betragtet hende nogentid, sagde han: Åk Kone! hvor det klæder dig smukt at være Konge; nu vil vi heller ikke ønske meer.“ — „Nei, Mand sagde hun, det varer mig for længe, det kan jeg umulig holde ud; er jeg Kdng, saa maa jeg ogsaa være Keiser. Åk, Kone, sagde Manden! Hvad vil du da være Keiser for? Mand, sagde hun, hen med dig til Flyndren, jeg vil være Keiser. Åk Kone, sagde Manden, Keisere kan han ikke gjøre, det gidder jeg ikke bedet Flynderen om. Jeg er Konge, sagde Konen, og du er min Mand! Gaae strax, siger jeg. — Da gik Manden afsted, og alt som han gik, tænkte han: det gaaer aldrig godt. Keiser er for uforhammet. Flynderen bliver tilsidst fied deraf. Imidlertid var han kommen til Eoen. Vandet var ganske sort og tykt, og der gik en Rastrvind hen over det, saa at det krusede sig; da sang han:

No ro til Fiskefiær!

Flynder dybt paa Bunden der

Ei min Hustru Ilsebil

Wil som hendes Husbond vil.

Maar hvad vil hun da? spurgte Flynderen. — Al sagde han, min Kone vil være Keiser. — Gaae kun hjem, sagde Flynderen, hun er det alt.

Da vendte Manden tilbage, og da han kom hjem, da sad hans Kone paa en grumme høi Trone, som var af et eneste Stykke Guld; og havde en stor Krone paa, den var vist to Alen høi; og til begge Sider stod Drabanter, altid een et Hoved mindre end den Anden, fra den allerhøieste Kæmpe til den allerlaveste Dværg, der ikke var længere end min lille Finger. Omkring hende stod utallige Fyrster og Grever; da gik Manden frem for hende og sagde: Kone, er du nu Keiser? Ja, sagde hun, jeg er Keiser. Al Kone, sagde Manden, og fæstede Dinene saadan ret paa hende; hvad lader det godt at du er bleven Keiser! Mand sagde Konen, hvad staaer du der og gaber efter, er jeg Keiser, saa vil jeg ogsaa være Pave. Al, Kone, sagde Manden, hvad vil du være Pave for? Pave er kun Cei i Christenheden. Mand, sagde Konen, jeg vil være Pave, og det endnu i Dag. — Nei Kone, sagde Manden, til Pave kan han ikke gjøre; det gaaer aldrig godt. — Jh Snak, Mand! Gjør han Keisere, saa gjør han ogsaa Paver. Gaae flux hen! — Da gik Manden hen, og han var ganske flau, Knæene og Læggene dinglede paa ham, og ude blæste Vinden, og Vandet var som om det kogte, Skibene

flød i Havsnød, og dansede og gyngede paa Bølgerne; dog var der endnu en Smule blegt at see midt paa Himlen, men neden rundt omkring, der trak det ret rødt op, som til et stærk Tordenveir. Da gik han ganske forsagt hen og sagde:

Ro ro til Fiskeflær,
 Flynder dybt paa Bunden der
 Ei min Hustru Ilsebil
 Vil, som hendes Husbond vil.

Maar hvad vil hun da? sagde Flynderen. Ak, sagde Manden, min Kone vil være Pave. Gaae kun hjem, sagde Flynderen, hun er det alt.

Da gik han bort: og da han kom hjem, sad hans Kone paa en Trone, den var to Mile høi og havde tre store Kroner paa, og omkring hende, der var saa mange af Geistligheden; og ved Siden af hende, der stod to Rader Lys, det største saa tykt og høit, som det allerstørste Taarn, indtil den allermindste Kjøkkenpraas. Kone, sagde Manden, og saae ret vist paa hende, est du nu Pave? Ja, sagde hun; jeg er Pave. Ak Kone, sagde Manden, hvor lader det smukt, at du er Pave. Giv dig kun nu tilfreds; nu du er Pave kan du ikke blive mere. Det vil jeg betænke mig paa, sagde Konen, dermed gik de i Seng. Men hun var ei tilfreds, og Begjærligheden lod hende ikke sove; hun tænkte bestandig paa hvad hun endnu vilde være.

Nu gif Solen op! Ha, tænkte hun, da hun saae den Skinne ind ad Vinduet; kan jeg ikke ogsaa lade Solen gaae op? Da blev hun ret hidfig, og stødte Manden i Siden, og sagde: Mand, gaae hen til Flynderen! jeg vil være som den gode Gud! Manden laae endnu i sin søde Søvn: og blev saa for-
 skrækket at han faldt ud af Sengen. Ak Kone, sagde han, gaae i dig selv, og vær Pave! — Du raabte Konen, i det hun rev sit Livstykke op og ned, jeg er ikke rolig, og kan ikke udholde det, naar jeg seer Solen og Maanen gaae op, at jeg ikke ogsaa skulde kunne lade dem gaae op. Jeg vil være som den gode Gud. Ak, Kone, sagde Manden; det kan Flynderen ikke! Keisere og Paver kan han give, men det kan han ikke. Mand sagde hun, og saae ret gyselig ud, jeg vil være som den gode Gud; gaae strax hen til Flynderen.

Det foer Manden giennem alle Lemmer, saa han bævede af Angst; men ude blæste Stormen saa stærkt, at alle Træer og Klipper vaklede, og Himlen var ganske sort; og det tordnede og lynede. Da saae man i Søen, saa sorte høie Bølger, som Bierge, og de havde alle hvide Kroner af Skum ovenpaa; da sagde han:

No ro til Fiskeflær!

Flynder dybt paa Bunden der.

Ei min Hustru Ilsebil

Vil, som hendes Husbond vil.

Naa hvad vil hun da? sagde Flynderen. Af, sagde han, hun vil være ligesom den gode Gud. „Gaae kun hjem! hun sidder allerede i Muddergrøften igien!“ — Der sidder hun endnu den Dag i Dag!

Om den stiaalne Toffilling.

Der sad engang en Fader tilbords med sin Kone og sine Børn; og en god Ven besøgte ham om Middagen ved Bordet. Som de sadde saaledes, og Klokken slog tolv, da saae den Fremmede Døren gaae op, og der kom et sneehvidt blegt lille Barn ind. Det saae sig ikke om, taledes heller intet, men begav sig ganske taust ind i næste Værelse. Kort derefter kom det tilbage, og gik ligesaa stiltiende bort igien. Næste, og følgende Dag kom det samme Barn atter; da spurgte den fremmede Mand Faderen, hvem der tilhørte det smukke Barn; som hver Middag gik ind i Kammeret? Faderen svarede, han vidste intet deraf, han havde intet seet. Næste Dag, da Klokken slog tolv, og det igien traadte ind, viiste den Fremmede Faderen det; men han saae intet; og Moderen og de øvrige Børn ligesaa lidet. Den Fremmede stod op, gik til Døren, aabnede den noget, og kigede ind. Da saae han det blege Barn sidde paa Gulvet, og meget travelt at grave og fradse med Fingrene i en Sprække mellem Bræderne; men da det saae den Fremmede, forsvandt det. Derpaa fortalte han, hvad han havde seet, og beskrev Barnet nøie. Da kiendte Moderen det, og sagde: Ak, det er mit elskte

Barn, som er død for fire Uger siden." Da brøde de Bræderne op og fandt en Toskilling. Den havde Barnet engang skullet give en fattig Mand, men det havde tænkt: Derfor kan du købe dig en Tvebak, du kan beholde Toskillingen og skule den i Bræderidsen. Og nu havde det ingen No i Graven, men maatte komme hver Middag og lede efter Toskillingen. De gave derpaa Pengene til en fattig Mand, og fra den Tid af lod Barnet sig ikke mere see.

U n d i n e.

Første Kapitel.

Hvordan Ridderen kom til Fiskeren.

Det er vist mange hundrede Aar siden, da sad der en Aften en Fisker ved sin Hyttedør og stikkede Næt. Hytten stod paa en Landtunge der gik ud i Søen, og det saae ud som om Land og Sø af Kiærlighed til hinanden omfavnedes med Blomster og Træer, Siv og Bølger. Fiskeren levede meget eensomt; thi bag den lille Halvøe var en tyk mørk Skov hvorom Nøgtet gik at det spøgede, skøndt Fiskeren intet mærkede dertil naar han gik med Fisk til Naboestaden. Eengang, som han sad, blev han forskrækket ved at see en lang hvid Mand komme ud af Skoven, der nikkede med Hovedet; men ved nærmere Betragtning mærkede han, at det var den Dæk, som gik sig fra Skoven i Søen. I det samme reed en smuk Ridder ham imøde ud af Trærnes Skygge. Skarlagenkindet hang ham ned over den violblaa guldbaldprede Kiortel, fra Hatten veiede røde og violblaae Fær, og et skönt Sværd hang ved hans Side. Den hvide Hingst var af rankere Bygning end sædvanlig og travede let hen over Græsset. Fiskeren hilste ham, og da Ridderen spurgte om

Matteherberg, sagde han: For Eder's Hest veed jeg ingen bedre Stald, end denne Eng, og intet bedre Foder, end Græsset, som vorer derpaa; for Eder selv staaer min lille Hytte til Tieneste, hvis I ikke vil forsmaae.

Ved Indtrædelsen i Hytten fandt Ridderen ved en sparsom Gld, Fiskerens Hustru sidde i den lille eenlige Stue i en stor Lænestol. Hun hilste ham venligt, men satte sig igien. Manden gjorde Undskyldninger, men Konen sagde: Hvad er det for Omstændigheder du gjør Mand! Vor Gæst er vist et Christenmenneske, og veed nok at unge Folk ikke forjage de gamle af Lænestolen. Derhenne staaer en smuk Nørstol. Sæt Jer paa den! Men tag Jer vare, thi det ene Been er skrøbeligt.

Nu indlode de sig i en fortrolig Samtale, og Ridderen fortalte dem, at han havde en Borg ved Donaukilderne og at hans Navn var Huldebrand von Ringstetten. Midt under Samtalen havde Ridderen mærket en Pladsken ved det underste Vindue, som om Noget sprøitede Vand derimod, hvoraf noget løb ind i Stuen, giennem den slet forvarede Kamme. „Undine, raabte den gamle Fisker fortrædelig: kan du dog aldrig lade de Narrestreger være? Og nu er der oven ikjøbet en fremmed Herre hos os i Hytten. — Det er vor Pleiedatter Undine, blev han ved, som ikke kan ryste Barnet af Ermet endnu skönt hun er atten Aar.

Men det er ellers en god Tøs. Du kan vel sagtens sige det, sagde Konen; men jeg som har hende bestandig om mig, maa lide meer af hendes Daarligheder. Du nu, sagde Fiskeren, du maa taale Undine, og jeg maa taale min Sv. Den river mig ogsaa mangt et Næt itu, og jeg holder dog af den alligevel; saaledes gaaer det dig ogsaa med det smukke Barn. Ond kan jeg ikke sige, hun er, sagde den gamle Kone.

Da fløi Døren op, og en overmaade dellig Blondine sprang ind deraf og sagde: J har narret mig Fader; hvor er da Eders Gæst? I det samme blev hun den skønne Yngling i vaer; men istædet for at nedslaae sine Dine undseeligt, betragtede hun ham ret opmærksomt, nærmede sig ham, knælede ned, og sagde i det hun gav sig til at lege med en gylden Skuepenge, som han bar i en Riæde paa Bryttet: Ei du skønne, du venlige Gæst, kommer du endelig engang? Hvorfor blev du saa længe borte? — Derpaa satte hun sig paa sin Skammel ved hans Fødder, og bad ham at fortælle sine Eventyr. Vist ikke Herr Ridder, sagde Fiskeren med et bebreidende Blik paa Undine, dertil er altid Tid; det er silde. Men Undine sprang nu op fra Skammelen, satte begge sine skønne Arme i Siderne og raabte: Skal han ikke fortælle Fader? Skal han

ikke? Jo han skal, han skal, siger jeg! Med det samme stampede hun i Gulvet med den nydelige Fod, og Huldebrand blev næsten mere indtaget af hendes yndige Brede, end før af hendes Venlighed. Men den gamle Fisker blev opbragt, og gav sig til at skændte stærkt paa Undine, hvormed den gamle Kone hjalp ham. Da sagde Undine: Hvis I vil kvæles, og ikke gjøre hvad jeg vil have, saa sover allene i Eders gamle forrægede Hytte. Og som en Puil var hun ude af Døren og løb langt ud i den mørke Nat.

Andet Capitel.

Hvorledes Undine var kommen til Fiskeren.

Ridderen foreslog forgiæves at søge efter hende. Det hjelper ikke sagde Gubben. Det er ikke første Gang, hun har spillet os det Puds. Ridderen aabnede Døren, men det var balmørkt derude og ingen lod sig høre. De gik ind og Fiskeren kunde ikke lade være ofte at kige ud af Vinduet og raabe: Undine! Lille Undine! jeg beder dig! Kom dog denne eneste sidste Gang igien. Nu gik Konen i Seng. Fiskeren bød Ridderen hendes Plads i Lænestolen; fastede Brænde paa Ilden, satte en Krukke Viin paa

Bordet, og da Ridderen bad ham at sige hvorledes Undine var kommen til ham; fortalte han følgende:

Det er nok nu en femten Aar siden, da gik jeg med en Fiskebræt til Staden. Min Kone blev hjemme, som sædvanligt, og det af gode Grunde: thi uagtet hendes Alder havde vor Herre bestieret os et grumme deiligt Barn. Men da jeg kom tilbage fra Byen med vel forrettet Sag, ilede min Kone mig imøde, blev og forgrædt og havde taget Sørgeklæder paa. — O gode Gud, raabte jeg, hvor er vort elskte Barn? Tael! Tael! — Hos ham, som du anraabte, kiære Mand, svarede hun; og vi ginge tausgrædende ind i Hytten med hinanden. — Jeg søgte efter det lille Liig, da erfarede jeg først hvorledes alting var tilgaaet. Min Kone havde siddet ved Strandbredden med Barnet; og da hun ret saa lykkelig havde leget med det, kom det den lille Pige paaengang for, som om hun saae noget Deiligt i Vandet. Min Kone saae hende endnu smile, den lille Engel, og gribe ned med Haanden; men i samme Øjeblik gled hun lende ved den raske Bevægelse ud af Armene, og faldt ned i det vaade Speil. Jeg har længe søgt efter den lille Døde. Det hjalp intet, der var intet Spor at finde.

Om Aftenen, da vi stakkels barnløse Forældre sadde bedrøvede i Hytten, stirrede i Glden, og kunde ikke tale for Taarer, da raslede det pludselig ved Døren. Den sprang op, og et overordentlig deiligt Pigebarn paa omtrent tre eller fire Aar, stod nydelig pyntet paa Dørtærskelen og smilte os imøde. Jeg vidste ikke hvad jeg skulde troe, men da saae jeg Vandet dryppe ned af de gyldne Haar og de nye Klæder, og mærkede vel at det smukke Barn havde lagt i Vandet, og behøvede Hielp. Kone, sagde jeg, ingen har reddet os vort Barn, men vi ville dog redde andres, det vil trøste os. Vi klædte den Lille af, bragte hende i Seng, og gav hende en varm Drik; imidlertid talde hun ikke et Ord, men stirrede i et væk paa os, med de store søblaae Himmelsvine.

Næste Morgen mærkede vi vel at hun ingen Skade havde lidt. Men hvad hun fortalte var saa usammenhængende, at jeg i alle disse femten Aar ikke har kunnet blive klog paa hendes Herkomst. Saa siger hun ogsaa undertiden saadanne sælsomme Ting, at man skulde troe hun var falden ned fra Maanen. Da er Taler om Guldslotte, Chrystaltage, og vor Herre veed hvad! Hvad hun tydeligst har fortalt, er at hun havde været ude at seile en Lystfart med sin Moder paa en klar Sø, at hun

var faldet af Baaden i Vandet, og var først kommet til sig selv igien her under Trærne.

Du fik vi strax i Sinde at tage hende i Varns Sted. Men der mødte en ny Omstændighed: Vi vidste ikke om hun var døbt eller ei. Vi raadsløge længe, endelig tænkte vi, det er bedre at gjøre det Gode to Gange, end om det slet ikke blev giort. Da vi nu ansaae hende for en Gudsgave, besluttede vi at kalde hende Dorothea. Hun derimod paastod at hun vilde hedde Undine, thi det havde hendes Forældre kaldet hende. Nu forekom det os vel, at være et hedensk Navn, der ikke stod i Almanakken, Præsten som skulde døbe hende, vilde heller ikke vide deraf; men gav dog tilsidst efter for hendes smigrende nydelige Væsen, og morsomme Trods. Under Daaben forholdt hun sig meget ærbar og stille, saa vild, og gal hun ellers er. Thi deri har min Kone ret, vi have udstaaet ganske artig med hende.

Tredie Capitel.

Hvorledes de fandt Undine.

Paa Ridderens Anmodning og efter Fiskerens egen Drift gings de dog nu ud at søge igien efter hende. Vandet overskyllede Græs og Blomster. Stor-

men tubede. Den gamle Fisker kaldte. Pludselig kom det Ridderen for, som om den lange hvide Mand, han havde seet, da han reed giennem Trylleskoven, stod for ham igien, grinte og nikkede med Hovedet.

Huldebrand havde afhugget en stor Fyrregreen, og stod, styttende sig til den, i den hvirvlende Flod, mod hvilken han neppe kunde holde sig paa Bæne; men han vadede dog trøstlig frem. Da raabte der en behagelig Stemme: Tro ham ei, tro ham ei! Han er lumsk, Gubben, den gamle Strøm! Huldebrand kiendte den søde Lyd igien, og stod som fortryllet under Skyggen, der just havde søret Maanen. Han var nær nær ved at blive svimmel, midt i Bølgenes Larm, som pilesnelt rullede ham forbi til høit op paa Lænderne. Da raabte det: See dig om! See dig dog om, du skionne forvildede Yngling! Og nu blev han i det atter frembrydende Maanenskin Undine vaer, som smilende laae under nogle høitindslyngte Træers Grene, paa det hølgende Græs af en lille Ø, der er dannet ved Oversvømmelsen.

Med faae Skridt var Huldebrand giennem Flo- den; og stod paa Græstørvæn, der beskærmedes af de tykke, ældgamle Bøgestammer. Undine havde reist sig noget overende, og slyngede nu i den grønne Løvtelt sine Arme omkring hans Nakke, og trak

ham ned til sig paa sit bløde Sæde. — Her skal du fortælle mig hvad der har bragt dig hid, min smukke Ven, sagde hun sagte hvissende; her forstyrres vi ei af de fortrædelige Gamle; og jeg tænker dette Bladtag kan vel erstatte deres maadelige Hytte. — Her er Himlen, sagde Huldebrand, i det han omfavnede den skønne Pige og kyskede hende med Hæftighed.

Imidlertid kom ogsaa den gamle Fader. Ei ei Herr Ridder, raabte han noget fortrydelig, kysser I mit Pleiebarn? — Undine vilde blive hos Ridderen og ikke vende tilbage til Hytten igien. Hun sang:

Vølgen giennem Dalen bryder,
Lager Blomsten med, sin Ven;
Frit sig ud i Havet skyder,
Kommer aldrig meer igien.

Den gamle Fisker græd bitterlig, men det rørte hende ikke meget. Hun kyskede og klappede hendes Elskede; endelig sagde han til hende: Undine! hvis den gamle Mand's Jammer ikke smelter dit Hjerte, saa smelter den mit. Lad os gaae tilbage til ham. Forundret slog hun de store blaae Dine op paa ham, og sagde ganske langsomt og dvælende: Naar du saa vil — godt! Jeg er fornøiet med hvad du vil. Derpaa bar Ridderen hende over det lille Stræde der var mellem Græsken og Stranden med Hytten.

Fisken og hans gamle Kone kom Undine paa det Venligste imøde. De gjorde hende ingen Forekastelser mere. Imidlertid var det kleven Morgen, Solen stod op, Fuglene quiddrede, Vandet sank og Græsset tørredes. Den gamle Moder bragte Frokosten under et Træ ved Hytten. Undine satte sig i Græsset ved Ridderens Fødder, og han begyndte saaledes at fortælle.

Fjerde Capitel.

Om hvad der var hændet Ridderen i Skoven.

Det kan nu omtrent være otte Dage siden, da reed jeg ind i den fri Rigestad, som ligger paa hin Side Skoven. Kort derpaa havde man der en skøn Turnering; der blev stukket til Ringen, og jeg skaaede hverken min Ganger eller min Landse. Da jeg nu engang hvilede mig ved Skranken, og tog min Hielm af, blev jeg et overmaade deiligt Fruentimmer vaer, der i kostbare Prydelser stod ved Nækværket og saae til. Jeg spurgte min Nabo, og fik at vide at den skønne Jomfru heed Bertolda, og var en mægtig Hertugs Pleiedatter. Jeg saae at hun bemærkede mig; og hvad jeg ikke havde turneret før, saa skede

det nu. Om Aftenen ved Dandsen var ieg Bertoldas
Ledfager, og det blev jeg saalænge Festdagene varede.

Her afbrød en følelig Smerte i hans venstre ned-
hængende Haand, Huldebrands Tale, og drog hans
Blik til det smertende Sted. Undine havde sat sine
Perletænder fast i hans Finger, og saae i det samme
vred og misfornøiet ud. Men pludselig skuede hun
ham venlig veemodig i Dinene, og hvisttede sagte:
Det er Eders egen Skyld! — Derpaa skulde hun sit
Ansigt, og Ridderen fortsatte sølsom forvirret sin
Fortælling.

Det er en hovmodig underlig Pige, denne Ber-
tolda. Næste Dag behagede hun mig alt heller ikke
saameget som første, og tredie Dag endnu mindre.
Men jeg blev hos hende, fordi hun var venligere
mod mig, end mod de øvrige Ridderes; og saa kom
det sig da ogsaa saa, at jeg bad hende om een af
hendes Handsker. Den faaer J, sagde hun, naar
J, og det ganske allene, bringer mig Efterretning
om den fortryllede Skov. — Jeg brød mig just ikke
stort om hendes Handsker, men et Ord var et Ord,
og en Mand var en Mand.

Jeg tænker hun havde Jer kjær; afbrød ham
Undine.

Det saae ud dertil; svarede Huldebrand.

Nu, raabte Pigen leende, hun maa ret være
dum. At jage den bort, som man har kjær,

og det i en forheret Skov. Det skulde været mig, jeg havde kun brydt mig feil om Skoven og dens Hjemmelighed.

Jeg begav mig næste Dag paa Veien, blev Ridderen ved, og den skønne lysgrønne Morgenskov forjog al Frygt af mit Sind. For ikke at forvilde mig, saae jeg efter Solens Stilling, den var allerede steget betydeligt. I det jeg nu hævede mit Hoved, blev jeg en sort Tingest vaer i en høi Feg. Jeg tænkte, det var en Bjørn, og greb til min Klinge; da lød der en Menneskestemme hæslig og hæs ned til mig: Dersom jeg ikke nu gnavede Grenene af, hvad skulde jeg da have at stege dig ved til Midnat, Herr Næsvis? Og med det samme grinte det, og raslede saadan med Grenene, at min Ganger blev sky, og foer afsted med mig, saa jeg ikke fik Tid til at see, hvad det egentlig var for et Diævelsbæst.

Det maae J ikke nævne, sagde Fiskeren og forfede sig, Konen gjorde ligesaa og taug. Undine saae paa sin Yndling med klare Dine, og sagde: Det bedste ved Historien er, at de dog ikke fik ham stegt. Meer, du smukke Ungersvend!

Min Hest, blev Ridderen ved, vilde just afsted i en Afgrund, da kom det mig pludselig for, som om en lang hvid Mand kastede sig tværs over Veien; derved blev Hesten bange og stod. Jeg fik den igien i min Magt, og nu opdagede jeg, at min Nedningsmand

ikke var et hvidt Menneske, men en sølvklar Bæk, som styrtede sig ved Siden af mig, fra en Høi, hvorved den havde standset Hesten i sit Løb.

Tak, kære Bæk! raabte Undine, og klappede i Hænderne. Men den gamle Fisker rystede paa Hovedet og saae tankesfuld ned til Jorden.

Jeg var neppe kommen ret i Sadelen igien, sagde Huldebrand, før en underlig Mandsling stod ved min Side, skæv og hæslig over al Maade, ganske brungrul og med en Næse, der ikke var meget mindre, end hele den øvrige Karl. Dertil grinte han ret med en dum Hæflighed ud af den brede Slab, og gjorde tusinde Bux og Skrab med Foden. Da det nu mishagede mig, takkede jeg ham kort og godt og gav min Hest Sporene; thi Solen var allerede dalet fra sin Middagshøide henimod Vesten. Da stod den lille Dværg pludselig ved et hurtigt Spring igjen lige for min Hest. Værsko, sagde jeg, den render dig overende. Ei, raabte Mandslingen, og loe endnu uendeligt dummere, giv mig dog først en Drikkeskilling! thi det var mig, som holdt Eders Hest før. Uden mig laae I med Eders Ganger i Steenfløsten dernede! Uh! — Gjør kun ingen flere Optøjer sagde jeg, og tag disse Penge, skøndt du lyver; thi den gode Bæk hist har reddet mig; ikke du, du høist elendige Kræ! Og med det samme lod jeg et Guldstykke fal-

de i hans underlige Hue, som han havde taget af, ligesom en Tigger. Jeg travede afsted; men med ubegribelig Hurtighed var han efter mig. Jeg galloperte, han galloperte med, saa suurt som det end lod til at være ham, og saa underlige og næsten til Krampetræk udsvævende Grimasser han gjorde, i det han holdt Guldstykket høit i Haanden og sang: Falsk Mynt! Falsk Mynt! Falske Penge! Jeg holdt inde og sagde: Hvad betyde disse Skrig? Tag endnu der eet, to, tre Guldstykker, og lad mig fare med Fred. Da begyndte han igjen med sine hæslige Komplimenter og hvæsede: Ikke just Guld! Guld skal det just ikke være, min naadige Junker! Af det Narrerie har jeg selv altformegent; vil I bare see:

Da forekom det mig paa eengang, som om jeg kunde see gjennem den grønne faste Grund, som gjennem grønt Glas, og som om den flade Jord var fugelrund; og derinde havde en Mængde Kobolder deres Spil med Guld og Sølv. De huggede hinanden Hovederne af med de ædle Metaller, og pustede hverandre for Morfskabs Skyld Guldstøvet i Nisene. Min hæslige Ledfager stod halv derinde, halv oppe, lod række sig meget Guld af de Andre, viiste mig det, og fastede det derpaa med Klang atter ned i de umaadelige Kløfter. Derpaa viiste han atter Kobolderne dernede det Guld

stykke jeg havde givet ham, og de vare færdige at lee sig ihjel og spottede mig. Endelig strakte de alle de spidse metalsmudsige Fingre efter mig, og vildere og vildere, og tætttere og tætttere, og galere og galere krøb Brimmelen op efter mig. Da blev min Hest atter forskrækket ligesom første Gang; jeg gav den Sporerne, og veed ikke selv hvor vidt omkring jeg jog i Skoven i min Forvirring.

Da jeg nu endelig holdt stille igjen, var det aftenkøligt trindt omkring. Imellem Grenene saae jeg en hvid Godsti lyse, hvilken jeg meente maatte bringe fra Skoven tilbage til Staden igjen. Jeg vilde begive mig derhen; men et ganske hvidt utydeligt Ansigt, med veylende Træk, saae mig imøde mellem Bladene. Jeg vilde undvige det, men hvor jeg var, var det med. Opbragt vilde jeg tilsidst spore min Hest hen derimod, da sprudlede det hvide Skum hen paa mig og Hesten, saa at vi begge blendede maatte vende om igjen. Saaledes drev det os bestandig fort foran sig, i en bestemt Retning. Naar jeg saae mig tilbage mærkede jeg nok, at det hvide sprudlende Ansigt sad paa et ligesaa kæmpeagtigt Legeme. Mangengang syntes mig ogsaa det var et vandrende Springvand; men jeg kunde aldrig opdage alt med Visshed. Endelig gav jeg efter for den hvide Mand, der nikkede med Hovedet, som han vilde sige: Netsaa! Netsaa! Og

saaledes er jeg endelig kommen ud af Skoven her til Hytte, hvor den hvide Mand forsvandt.

Da Ridderen havde endt sin Historie blev der talt om hans Vortreise. Men Undine loe, og sagde: Det er umueligt. Halsen er ved Oversvømmelsen gjort til en De. Klippestykkerne og Træstammerne i Strømmen ville knuse dig; og paa Havet vover min Fader sig neppe med sit Fartsi. Det blev nu afgjort, at han skulde blive til Vandet sank. Da de gik ind i Hytten sagde Ridderen sagte til Pigen: Nu hvad siger Du Undine? er Du vred over at jeg bliver? Nej, sagde hun gnaven, lad mig være. Dersom jeg ikke havde bidt Eder i Fingeren, hvem veed hvad vi alt havde faact at høre om Bertolda i Eders Historie.

Femte Capitel.

Hvorledes Ridderen levede paa Søetungen.

Huldebrand saae med inderlig Fornøielse hver en Dag Skovfloden vore, stige over sine Bredder, og gjøre Strædet mellem det faste Land og Den hvor Hytten stod større, saa at det blev ham reent umueligt for det første at forlade dem. Endeel af Dagen vandrede han omkring med en gam-

mel Flitsbue, som han havde fundet i en Krog af Hytten, og gjort i Stand. Traf han nu nog Fugle, saa bragte han dem som en god Steeg i Kjøkkenet. Herover skjændte Undine altid paa ham, at han stjal Livet fra de nydelige lystige Dyr i det blaae Luftthav, ja hun græd undertiden ved Synet af det døde Fjæderkræ. Bragte han derimod intet, saa fik han atter Skjænd, fordi man for hans Efterladenheds Skyld altid maatte tage til Takke med Fisk og Krebse. Han fornøiede sig inderlig over hendes elskværdige Harm, fordi hun altid gjorde sit onde Lune godt igjen ved de huldeste Kjærtegn. Han vænte sig daglig mere til at betragte sig som Undines Brudgom; — han beroligede sig i sin Phantastie dermed, at hun vist ikke var en Fiskerdat-ter, men efter al Sandsynlighed af høi Byrd fra Udlandet, og han kunde aldrig lide naar Fiskerens gamle Hustru skjændte paa hende.

Endelig kom der dog en lille Forstyrrelse i deres daglige Glæde. Ridderen og Fiskeren pleiede hver Middag og hver Aften at gjøre dem tilgode med et godt Glas Viin; nu var hele den Forraad til Ende, som Fiskeren for Oversvømmelsen havde skaffet sig fra Staden. Een Dag, da det stormede dygtigt, og Vandet oversteeg sine sædvanlige Bredder, kom Undine ind i Hytten, klappede i Hænderne, og sagde: Hvad give I mig, hvis jeg skaf-

fer Eder Viin? Men jeg forlanger intet, naar I kun vilje blive muntre og faae bedre Gndfald, end I har havt de sidste Dage. Med disse Ord bragte hun dem ud til Stranden, og de fandt virkelig i de høie Siv et Fad svømmende, som gav dem Haab om at det indeholdt den ædle Drik, som de ønskede. De væltede det hurtigt til Hytten, thi et stærkt Uveir traf atter op, og i Mørkningen kunde man mærke hvorledes Søens Bover skummende reiste deres hvide Hoveder, som om de saae sig om efter Regnen, der var i vente. Undine hjalp saa godt som hun kunde, og da Uveiret tog alt for stærkt til, raabte hun lystigt truende henimod Skyerne: Du! Du! Tag dig iagt, at du ikke gjør os vaade, vi har endnu langt hjem. Gubben forekastede hende den syndige Forvovenhed; men hun loe sagte, og de kom lykkelig i Havn med deres Fad, uden at der vederfores dem noget Ondt.

Da de nu havde fyldt Glasferne, og sadde glade ved Vinen, da blev den gamle Fisker pludselig meget alvorlig og sagde: Gode Gud, vi glæde os, og de Stakler som eiede Vinen have maaskee maattet lade deres Liv. Ha, kunde jeg finde dem, sagde Huldebrand, ingen Fare skulde holde mig fra at redde dem i Livet. Men saameget kan jeg forsikre, at kommer jeg atter til et beboet Land, saa skal jeg opsøge deres Arvinger, og be-

tale dem denne Viin dobbelt, ja tredobbelt. Det glædede Gubben, og de tvømte freidigt deres Bærgere. Men Undine sagde til Huldebrand: Af dit Guld kan du give dem saameget som Du vil. Men hvad det angaaer om at løbe og søge efter dem, det var taabeligt sagt. Jeg græd mine Dine ud, hvis Du forlod mig. Du har ogsaa mere Lyst til at blive hos mig, og hos den gode Viin. — Det forstaaer sig, sagde Huldebrand smilende. Nu, sagde Undine, var det da ikke taabeligt talt? Hver er sig dog selv nærmest. Hvad kommer andre Folk os ved? — Gud forlade Dig, Du vanartige Varn, sagde Fiskeren og hans Kone, du taler jo som om du var opdraget blant Tyrker og Hedninger. Ja nu er jeg dog eengang ikke anderledes, svarede Undine, hvem der saa har opdraget mig eller ei. Hvad hjælper al Eders Snak til? — Tie, raabte Fiskeren opbragt, og Undine, der uagtet sin Kjæfthed var yderst let at forskrække, flyngede sig op til Huldebrand og spurgte ham sagte: Er Du ogsaa vred min smukke Ven? — Ridderen trykte hendes spæde Haand, og strøg hendes Lokker. Tale kunde han ei af Harme over de Gamles Hidfighed. Og saaledes sadde de Alle i stum og fortørnet Forlegenhed lige over for hinanden.

Siette Capitel.

Om en Trolovelse.

Da bankede det ganske sagte paa Hyttedøren, og alle foere sammen af Skræk, ved den uformodentlige Lyd. Det bankede atter og drog et dybt Suk. Ridderen vilde gribe til sit Sværd; den Gamle holdt ham derfra. Undine raabte kjæft ud af Døren: Hvis I troer at kunne have Eders frie Spas, I Jordaander, saa skal Kjølebrand lære Eder det Modsatte. De Andre i Hytten forfærdedes ved denne Tale, men udenfor lød Svaret: Jeg er ingen Jordaand, skjøndt vel en Mand, der endnu boer i et jordisk Legeme. Vilde I hjælpe mig, og frygte I Gud derinde i Hytten, saa lukker mig op. Undine aabnede nu Døren, og strakte Lampen ud i den mørke Nat, saa at man blev en gammel Præst vaer, som gyste tilbage ved Synet af den skønne Pige, der kom ud af den ringe Hytte. Han troede det var en Aabenbaring, og begyndte at bede: Alle gode Aander lover Herren den Gud! Jeg er intet Spøgelse, sagde Undine. Seer jeg da saa hæslig ud;? Eders fromme Tale forskrækker mig ikke. Jeg kjender ogsaa Gud, og forstaaer at love ham; Hver naturligtviis paa sin Maade, eftersom han har skabt os. Træd ind ærværdige Fader, I kommer til gode Folk.

Præsten traadte bukkende ind og saae sig frygt-
som om, hans Mine var blid og ærverdlig. Men
Vandet dryppede ham af alle den sorte Kjortels
Folder. Ridderen bød ham sin prægtige Kaabe,
men han udbad sig Fiskerens gamle graa Overkjole.
Fiskerens Kone nødte ham i sin Lænestol. Jeg
er gammel, sagde hun, udmattet, og dertil en geistlig
Mand. Undine skjød ham sin Skammel under Føde-
derne, og viiste sig meget sædelig og behagelig.
Huldebrand hvidskede hende i den Anledning en Spøg
i Dret, men hun svarede meget alvorlig: Han tje-
ner jo Den, der har skabt alt, og det er ikke at
spøge med. Nu vederqvægede de Præsten med Mad
og Drikke, og han fortalte at han igaar var gaaet
fra sit Kloster, der laa langt borte paa hiin
Side Landtungen, for at gaae til sin Bisp, og for-
tælle ham den Nød Klosteret var kommet i, ved
Oversvømmelsen. Han havde ladet sig sætte over
Strømmen af to Færgesolk; da var Uveiret begyndt
igjen; Bølgerne havde drevet og omhvirvlet Baa-
den; han var falden ud og havde kæmpet mod
Døden, indtil en Bølge, sagde han, kastede mig
paa Ederes De.

Ja, De, sagde Fiskeren; for kort Tid siden
var det en Landtunge. Jeg takker Gud for min
Nedning, sagde Præsten, om jeg ogsaa aldrig skulde

see mit Hjem oftere. Hvad vil I sige med det, spurgte Fiskeren? Jeg er gammel, hvem veed naar denne Oversvømmelse faaer Ende. Eders Fiskerbaad er svag, og kan let kandre; og i deres Udspredelse kan jo Beboerne paa det faste Land let glemme Jer i Eders Alderdom. Den gamle Kone begyndte at forse sig og klage. Det bevare os Gud fra! raabte hun. Ei, sagde Fiskeren, dig kan det være det samme, Du har jo dog i saa mange Aar, ikke været paa hiin Side Skoven. Naar man dog veed at man kan komme bort, sukede hun, men det er ængsteligt at vide sig saaledes fængslet til eet Sted.

Undine glødede som en Rose! Saa bliver du ogsaa hos os, sagde hun og klyngede sig op til Huldebrand. Den gamle Kone vilde atter gjøre hende Bekreidelser, da sagde Ridderen, for paa eengang at ende det fortrædelige Forhold: Her seer I et Brudepar for Eder, kjære Herre! og naar denne Pige, og de gode Fiskerfolk intet have derimod, saa skal I endnu i Aften vie os.

Efter adskillige Indvendinger fandt man sig deri, og Hustruen gik ud for at hente to indviede Vordlys, som hun længe havde gjemt. Ridderen vilde just rive to Ringe af sin gyldne Kjæde, for at trolove sig med Undine; da raabte hun: Ganske tiggefærdig have mine Forældre dog heller ikke sendt mig ud i den vide Verden. Dermed

foer hun ud af Døren, og kom tilbage med to kostbare Ringe, gav sin Brudgom den ene! og beholdt selv den Anden. Fiskerfolkene forundrede sig saare, thi de havde aldrig seet dem. Men Undine sagde: De vare syede ind i mine Klæder, da jeg kom til Eder, og det var mig forbudt at vise dem til Noget, før min Brullupsaften. — Nu tændte Præsten de indviede Lys, satte dem paa Bordet, og lod Brudeparret trine lige over for. Derpaa forbandt han dem ved korte, høitidelige Ord. De gamle Egtefolk velsignede det nye Par, og Bruden støttede sig sagtstjælvende til sin Ridder. Da sagde Præsten I ere dog nogle underlige Folk. Hvad vil det sige, at I ere de eneste Mennesker her paa Den? Under Vielsen saae jeg en anseelig lang Mand, med en hvid Kappe, kige ind ad Vinduet. Han staaer vist endnu uden for Døren, hvis I vil nøde ham ind. — Gud bevares, sagde Værtinden, og foer sammen; den gamle Fisker rystede paa Hovedet, og Huldebrand sprang hen til Vinduet. Det kom ham ogsaa for, som han saae en hvid Strime, der dog strax tabte sig igjen i Mørket. Han forsikkrede Præsten at han havde taget feil, og man satte sig fortroligt med hverandre om Arnens Lue.

Syvende Capitel.

Hvad der videre tildrog sig Bryllups-
aftenen.

Undine som under hele Vielsen havde forholdt sig yderst ærbar og stille, begyndte nu igjen med sit vilde overgivne Væsen. Hun drillede Brudgom, Pleieforældre, ja selv den fromme Præst; og Guldebrands venligtbebreidende Blik var ikke istand til for et Djeblik at tæmme hende. Da sagde Præsten: Min yndige unge Pige, man kan vel ikke see paa Eder uden Forlystelse, men tænk dog paa itide at stemme Eders Sjæl i Harmonie med Eders Brudgoms. Sjæl? sagde Undine leende, det klinger ret smukt, og kan vel ogsaa for de fleste Folk være en ret opbyggelig nyttig Regel. Men jeg beder Eder, naar man nu slet ingen Sjæl har, hvad skal man da stemme? og saaledes gaaer det mig. — Præsten taug, dybt fornærmet, men hun nærmede sig ham smigrende og sagde: BredeS dog ikke paa Den, som intet Ondt har gjort Eder. I maa dog ikke gjøre noget Kreatur Fortræd, af hvad Slags det end er. Vær kun taalmodig, saa skal jeg forklare Jer alting.

Man saae hende i Færd med at fortælle, men pludselig holdt hun inde, som om hun havde betænkt sig, og udgød en riig Strøm af Taarer.

Endelig sagde hun: Det maae være herligt men ogsaa gyseligt at have en Sjæl. O Gud min fromme Mand, var man ikke lykkelig, om man slet ingen havde? Alle i Hytten gyste. Men hun betragtede den Geistlige med en ængstelig Bidebegjerlighed. Tungt maa Sjælen trykke, blev hun ved, siden endnu Ingen svarer mig. Og nu brød hun atter ud i en Strøm af Taarer, og skjulte sit Ansigt i sit Klædebon. Da traadte Præsten hen for hende, og besvor hende i den Helligstes Navn, at affaste den skjønne Larve, hvis hun var af den Onde. Men hun sank paa Knæe, og gjentog alt det Fromme hun vidste, lovede Gud, og forsikrede at hun meente det godt med den hele Verden. Da sagde endelig Præsten: Herr Brudgom! jeg lader Eder være alle ne med den, som jeg har viet Eder til. Saameget jeg kan udgrunde, er der intet Ondt ved hende, men vistnok saare meget Forunderligt. Jeg formaner Eder til Forsigtighed, Kjærlighed og Troskab. Dermed gik han ud; Fiskerfolkene fulgte ham, korsende sig.

Undine var sjunken paa sine Knæ; Af sagde hun, i det hun afhyllede sit Ansigt og saae frygtsom op til Huldebrand, nu vil du vist ikke beholde mig; og jeg har dog intet Ondt gjort, jeg arme stakkels Barn. Dette sagde hun saa rørende at han trykte hende i sine Arme, og glemte alt det Gyselige og

Gaadefulde. Da smilte hun gjennem Taarer; det var som naar Morgensolen glindser paa smaae venlige Bække. Du kan ikke forlade mig, hviskede hun fortrolig og tillidsfuld, og klappede Ridderens Kinder med sine fine Hænder. Nu forsvandt enhver Frygt hos ham om at hun var en Fee, eller et ondt drillende Væsen af Nandeverdenen; og han sagde venlig: Søde lille Undine! sig mig bare hvad det var du talde om Jordaanderne, da Præsten bankede paa Døren, og om Kjølebrønd? Eventyr, Ammestuefortællinger! svarede hun leende med hele sin forrige Lystighed. Først gjorde jeg Eder bange, saa blev jeg det selv. See det er Enden paa Visen af den hele Bryllupsaften. — Nei det er det ikke! sagde den af Elskov beruste Ridder; slukkede Lysene, og ved Maanens Skin, som straalte venligt ind, bar han sin elskede Skjønne med tusinde Kys ind i Brudekammeret.

Ttende Capitel.

Dagen efter Brylluppet.

• Næste Dags Morgen forlod Ridderen sin unge Brud, og traadte ind til Pleieforældrene og Præsten. Hans Glæde virkede paa dem, saa de ogsaa forglemte den Frygt og Tvivl Undines underlige Ud-

færd havde forarsaget. Nu aabnede hun Døren. De vilde gaae hende imøde, men bleve forundret staaende, saa fremmed og dog saa velbekjendt forekom den unge Kone dem. Front knælte hun for Præsten og bad ham om Forladelse for sin taabelige Overgivenhed i Aftes; hun bad ham om sin Betsignelse. Derpaa reiste hun sig, kysste sine Plejeforældre og takkede dem, for alt det Gode, de havde beviist hende. Den hele Dag var hun stille, agtpaagivende, venlig; en lille Huusmoder og dog tillige et blyfærdigt jomfrueligt Væsen. Hun satte Frokosten frem, lavede Middagsmaden, og taalte ikke at den gamle Moder gjorde sig ringeste Uleilighed. Præsten kunde ikke vende sine Bine fra hende. Herr Brudgom sagde han, Himlen har igaar ved mig Uværdige skjænket Eder en Skat; forvar den vel, som I bør, saa vil den befordre Eders timelige og evige Lyksalighed.

Genimod Aften hang Undine sig med ydmyg Omhed ved Ridderens Arm og drog ham sagte ud af Døren, hvor Solen yndigt lyste over det friske Græs gennem de ranke Stammer. Hun havde en Hemmelighed paa sit Hjerte, som hun ikke ret vidste, om hun turde meddele ham. Hvor forundredes Ridderen ved at finde Skovfloden rolig inden sine Bredder; intet af den forrige Oversvømmelse var tilsynse. Inden i Morgen er alting tørt og roligt

sagde den skønne Kone, og Du kan reise hvorhen Du vil, uden Modstand. Ikke uden dig Undine, sagde den kjerlige Ridder. — Vær mig over paa hin lille Ø, som ligger der for os, vedblev hun. Jeg kunde lettelig selv smutte giennem Boverne, men i din Arm hviler jeg saa sødt, og forstøder Du mig, saa har jeg dog endnu engang hvilet deri. Huldebrand tog hende med bange Forundring i sine Arme, bragte hende over i det bløde Græs, og vilde sætte sig ved Siden af sin elskede Byrde, men hun sagde: Nei, derhen! lige over for mig! Jeg vil læse i dine Dine før dine Læber tale. Hør nu opmærksom hvad jeg siger dig.

Du maae da vide min inderligt Elskede! at der i Elementerne gives Bæfener, der næsten see ud som J, men som sjelden lade sig see af Eder. I Jlden hvidste og lege de underlige Salamandere; dybt i Jorden boe de vantrevne lumste Dværge. I Skoven ere Alfer som tilhøre Luften, og i Søerne, Strømmene og Bækene leve Bandaandernes udbredte Slægt. I klingende Krystalhvælvvinger, hvorigjennem Solen og Stjernerne lysc, boer man godt; høie Koratræer med blaae og røde Frugter findes i Haverne; over snehvidt Havsand og brogede Muslingeskaller vandrer man; og hvad Skjønt den gamle Verden besad, som den nærværende ikke fortjener at see, det overtrække Gloderne med et hem-

meligt Sølvflor. Under dette kneise nu de ædle Mindesmærker høit og alvorligt, herligt forfrisket af det flydende Vand, som udflækker Musblomster og frandsjende Sivbuske deraf. Men de som boe der, ere saare blide og lystelige at see, og for det meste smukkere end Menneskene. Mangen Fisker havde det Held at belure en smuk Havfrue, naar hun steg op af Bølgerne og sang. Han fortalte da igjen Andre om hendes Skjønhed, og flige sølsomme Qvinder kaldes Undiner af Menneskene. Du selv seer her en Undine for dig, kjære Ven!

Skæk og Forbauselse betog Ridderen Mælet. Hun ryttede betænkelig paa Hovedet, drog et dybt Suk og blev ved:

Vi vilde have det meget bedre end I andre Mennesker — thi Mennesker kaldes vi dog ogsaa, og ere det virkelig efter Dannelsen og Legemet — men der er en slem Omstændighed derved. Vi og vore Lige i de andre Elementer, tilintetgjøres og forgaae bestemt efter Døden, saa at intet Spor bliver tilbage af os igjen; og naar I andre engang opvaagne til et saligt Liv, ere vi der hvor Sand, Funke, Vind og Bølge vare. Derfor have vi heller ingen Sjæl. Elementet bevæger os, adlyder os ofte, saalænge vi leve, adspredes os stedsse naar vi døe; og vi ere lystige uden al Græmmelse, saaledes som Rattergalerne og Guldfisken ere

det, samt alle andre smukke Naturens Børn. Men Mit stræber til et høiere Maal, end hvor det staaer. Saaledes vilde ogsaa min Fader, der er en mægtig Havmandskonge i det Midlandske Hav, at hans Datter skulde blive deelagtig i en Sjæl. Men en Sjæl kan vore Lige kun faae ved Kiærlighedens inderlige Forening med Een af Eders Slægt. Nu er jeg besjælet! Dig takker jeg for min Sjæl! o du usigelig Elskede! Og dig vil jeg takke derfor, hvis du ikke gjør hele mit følgende Liv ulykkeligt. Thi hvad skal der blive af mig, hvis Du undflyer mig, og forskyder mig? Men ved et Bedrag vilde jeg ikke beholde dig. Og vil Du forstøde mig, saa gjør det nu, og gaae allene tilbage til Strandkredden. Jeg dukker mig da i denne Bæk, som er min Farbroder, og som her i Skoven fører sit sæere Eremitliv, langt fra alle øvrige Venner. Men han er mægtig, og overgaaer mange store Strømme. Han bragte mig som et let lattermildt Varn til Fiskeren, og som en besjælet, elskende og lidende Hustru, vil han bringe mig tilbage til mine Forældre.

Hun vilde sagt endnu meer, men Huldebrand omfavnede hende med den inderligste Kiærlighedsfølelse, og bar hende til Strandkredden igjen. Her først svor han under Kys og Taarer aldrig at forlade sin hulde Viv, og priste sig lykkeligere, end

den græffe Billedhugger Pygmalion, for hvem Fru Venus havde givet den skønne Steen Livet. I sød Fortrolighed vandrede Undine ved hans Arm tilbage til Hytten, og følte nu først ret hvorliden Årsag hun havde at beklage sig over Særnet af hendes Faders herlige Kryсталflotte.

Ni ende Capitel.

Hvorledes Ridderen førte sin unge Kone med sig.

For at skaae sine Pleieforældre, foreslog Undine at Vortreisen skulde skee jo før jo heller. Endnu, sagde hun, holde de min Stilhed og Frøimhed for intet bedre end det før var, nemlig Søens Roklighed naar Luften er stille; og de vilde ligesaa godt more dem med et ungt Træ, eller en Blomst, som med mig. Lad mig ikke vise dem det uylig skænkte, kjerlighedsfulde Hjerte, i det Dieblis, de skal miste det, for dette Liv. Og hvor kunde jeg skjule det, hvis vi bleve længer sammen?

De toge altsaa en hurtig Afsked. Den gamle Præst tilbød sig at følge dem; der blev grædt heftigt paa begge Sider. Det var som om de gamle Folk anede, hvad de havde tabt i deres Pleiedatter

Det maatte have været smukt at see de tre Reisende drage gjennem Skoven, i den grønne Bladsal. Den skønne Qvindeskikkelse paa den ædle smagfuldt pyntede Hest; paa hendes ene Side den ærværdige Præst, i sin sorte Ordensdragt; paa hendes anden Side den unge blomstrende Ridder i lyse brogede Klæder. Guldebrand og Undine talde uaf-ladeligt til hinanden med kjærlige Blik og Miner og det var først ved at høre Præstens Samtale med en fjerde Reisende at de bleve standsede i deres.

Han bar en hvid Kjortel; fast ligesom Præstens Ordensdragt; kun hang Rappen ham dybt ned i Ansigtet, og det Hele fløi i saa flagrende Folder omkring ham, at han hvert Dieblik havde nok at bestille, med at opsamle Fligerne og kaste dem over Arm og Skulder; hvilket dog ikke i mindste Maade hindrede ham i hans Gang. — Jeg boer her i mange Aar i denne Skov, min ærværdige Herre, hørte de unge Ægtefolk ham sige til Præsten, — uden at jeg derfor just kan kaldes en Eremit, i den Betydning I tager Ordet. Thi som sagt, af at gjøre Gud veed jeg saare lidet, og jeg troer heller ikke at behøve den. Kun af den Aarsag har jeg Skoven saa kjær, fordi det tager sig særdeles smukt ud, og fordi det morer mig, naar jeg skynder mig hen i mit flagrende hvide Klædebon, gjennem de mørke Skygger og Bladene, og naar da undertiden en

huld Solstraale ufornodentlig blinker paa mig. —
 J er en hoist salsom Mand, svarede Praesten, og
 jeg gad nok kiende Jer noiere. — Og hvem er J
 da, for at tale om andre Ting? spurgte den
 Fremmede. — Man kalder mig Pater Heilmann,
 sagde den Geistlige, og jeg kommer fra Klosteret
 Mariengruß, paa hin Side Søen. — See, see,
 sagde den Fremmede. Jeg hedder Kislebrønd; og
 hvis det gif løs paa Komplimenter, saa kunde man
 ligesaa gjerne kalde mig Herr von Kislebrønd, eller
 Frieherre von Kislebrønd; thi fri er jeg, som en
 Fugl i Skoven, og lidt til. For Exempel, nu har
 jeg noget at tale med den unge Kone derhenne. —
 Og inden man vidste et Ord deraf, stod han paa
 den anden Side hos Undine, og rakte sig høit i
 Beiret, for at hvidske hende noget i Dret. —
 Men hun vendte sig forskrækket bort og sagde:
 Jeg har intet meer med Eder at gjøre. Haha!
 loe den Fremmede, hvilket uhyre fornemt Partie
 maae J have gjort, siden J ikke længere vil kiens-
 des ved Eders egen Slægt. Kiender J da ikke meer
 Eders Morbroder Kislebrønd, som troeligt bar Eder
 paa sin Ryg til dette Land? Jeg beder Eder, sag-
 de Undine, forlad mig. Nu gyser jeg for Eder.
 Og skal min Mand lære at faae Uffky for mig,
 ved at see mig i saadant Venfkab og Frændfkab?
 — Glem ikke mit Barn, sagde Kislebrønd, at

jeg er her som et Leide mod de spøgende Jordaander, der ellers vist vilde drive deres Spas med Eder. Den gamle Præst mærker jo intet. Han gager der som i Drømme, og lader slet ikke til at lægge Mærke til vor Samtale. — Vi bruge ikke Eders Hjælp mere, sagde Undine. Det Eneste, som forårsager os Gysen her, er J. Da blev Kjølebrønd vred og gjorde et fælt Ansigt, saa at Undine blev ganske forskrækket og skreeg om Hjælp. Som et Lyn var Ridderen paa den Side, og svang sin skarpe Klinge mod Kjølebrønds Hoved. Men han hug i et Vandfald, som skummede ned ved Siden af ham fra en høi Klippe, og som i det samme overraskede dem med en Pladsken, der næsten klang som Latter, og aldeles gjennemblødte dem. Præsten sagde, som om han piudselig vaagnede: Det har jeg længe tænkt, vilde Fee, siden Bækken der oppe fra Bjerget, falder saa nær ned, ved Siden af os. I Førstningen forekom det mig endogsaa, som om det var et Menneske der kunde tale. — I Huldebrands Dre raslede Vandfaldet ganske tydeligt disse Ord: Rasse Ridder! Dygtige Ridder! jeg vredes ei, jeg lives ei! bestjærm kun stedse saa din Hjerne. Viv! Du Ridder god! Du muntre Ungdomsblod!

Efter at have gjort nogle faae Skridt, vare de atter i frie Mark. Rigsstaden laa straalens-

de for dem, og Aftensolen, som forgyltde Taar-
nene, tørrede venligt Pillegrimmens gjennemblødte
Klæder.

Tiende Capitel.

Hvad der tildrog sig i Staden.

Alle vare glade her, ved Ridderens lykkelige
Tilbagekomst; kun huede det ikke Bertalda, at han
bragte en saa deilig Kone med; thi hun havde vir-
kelig holdt mere af ham end hun vilde lade no-
gen mærke. I hele Byen holdt man Undine for
en Prindsesse, som Huldebrand i den fortryllede
Ekov havde befriet fra en ond Troldmand; og
han lod dem blive i den Formodning.

Smidlertid besøgte Bertalda Undine daglig
mere. Det kom hende for som hun havde kjendt
og seet hende før i længstforvundne Dage; og det
gik Bertalda tildeels ligesaa, skjøndt hun troede at
have Aarsag nok til at beklage sig over sin lykkeli-
ge Medbeilerste. Saaledes vare de da hinandens
daglige Omgang, og da det nærmede sig til Reiser,
blev der aftalt, at Bertalda skulde følge Undine til
Borgen Ringstetten ved Donaukilderne, og forblive
der nogentid hos hende; skjøndt det kostede meget,
at overtale hendes Pleieførelde.

De talde just derom en skøn Sommeraften, da de ved Stiernernes Skin spadserede sammen paa Nigstads store med høie Træer omplantede Torv. Kun det store Springvand midt paa Pladsen afbrød undertiden deres Samtale, ved sin underlige Pladsk og Sprudlen. De vare alle Tre saa vel tilmode. Imellem Træskyggerne stial sig Lysenes Skin fra de nærmeste Huse; en stille Mumlens af legende Børn og spadserende Mennesker lød omkring dem; man var saa allene, og dog saa venlig muntert inde i den levende Verden. Da kom der en lang Mand midt fra Torvet som gik dem imøde, bukkede ærbødigt for Selskabet, og hviskede den unge Kone noget sagte i Øret. Utilfreds over at blive forstyrret og med Forstyrrelsen, gik hun nogle Skridt affides med ham, og begge begyndte at hviske til hinanden, som det lod, i et fremmed Sprog. Huldebrand troede at kiende den sælsomme Mand, og stirrede saa stivt hen paa ham, saa at han hverken hørte eller besvarede den forbausede Bertaldas Spørgsmaal. Udseelig flappede Undine glad i Hænderne og lod den Fremmede staae, som skyndte sig bort med hurtige Skridt, i det han utilfreds rystede stærkt paa Hovedet, og steg ned i Brønden. Nu var Huldebrand vis i sin Sag; men Bertalda spurgte: hvad vilde Vandfigeren dig, fiære Undine? Den unge Kone smilte og svarede: I

Overmorgen paa din Navnedag skal du faae det at vide, du elskværdige Barn. Videre indlod hun sig ikke.

Var det Kislebrønd? spurgte Huldebrand med en hemmmelig Gysen, da de vare ene. — Ja det var svarede Undine, og han vilde ogsaa love mig en heel Hoben taabeligt Løi. Men imod sin Hensigt har han bragt et høist kjærkomment Budskab. Vil du vide det strax min elskede Husbond, saa siger din Undine dig det; men vil du gjøre mig en Glæde, saa bier du, og deler Overraskelsen med de Andre.

Huldebrand fandt sig gierne i sin Hustrues Duffe. Ak, sagde Undine just som hun vilde til at sove ind: Hvor vil Vandfigerens Budskab glæde hende, den gode, kiære Bertalda.

Ellevte Kapitel.

Bertaldas Navnedag.

Selskabet sad til Bords; Bertalda smykket med Blomster og Edelstene som en Vaargudinde, sine Pleieforældres Glæde; ved Siden af hende Huldebrand og Undine. Da det rigelige Maaltid var endt, og Kagen og Frugterne bragtes op, aabnedes

ogsaa Døren, efter god gammel Skik, paa det Hujets Folk kunde see til med, og glæde sig ved Herfæbets Lystighed. Tjenerne bare Vin og Bagværk omkring til Tilskuerne. Huldebrand og Bertalda ventede med Utaalmodighed paa den lovede Forklaring, og fæstede hyppigt Vinene paa Undine. Men den deilige Kone sad hele Tiden stille, og smilte rolig og inderlig glad hen for sig. Man kunde godt mærke at hun hvert Djeblik havde Lyst til at tale, men opsatte det, ligesom Børn ofte giemme deres kærereste Lækkerbidskener tilsidst. Bertalda og Huldebrand deelte hendes Følelse med bange Haab. Da bad Nogle af Selskabet Undine om at synge en Bise. Glad greb hun denne Leilighed, lod sig strax bringe sin Luth, og sang følgende Ord:

De unge Straae i Dug sig bade,
 Hvad ligger der i Græsset grønt?
 Er det en Blomst med hvide Blade?
 Ak nei, det er et Barn saa skønt.

Med Morgenroserne det leger,
 Hvor kom hun fra, den lille Nø?
 Derfra, hvor Bølgen sig bevæger
 Derude paa den mørke Sø.

De skønne Blomster kan dig smykke,
 Kan fryde dig med Sommerlyst,

Men ingen af dem kan dig trykke
Til trofast, moderlige Bryst.

Først nylig dig Alfader skabte
Og satte dig paa Livets Wei;
Dog af, du alt det Bedste tabte,
Du stakkels Barn, og veed det ei.

En ædel Hertugs Ganger træder
Dig nær — han standser, seer din Sorg!
Til herlig Kunst, til rene Sæder
Opdrager han dig paa sin Borg.

Du kneiser du i Purpurklæde
Som Skønnest i din Fyrstes Land;
Dog o den allerstørste Glæde
Forlodst du paa den øde Strand!

Undine lod med et vemodigt Smil sin Luth
synke; Bertaldas fyrstelige Pleieforældre havde
Dinene fulde af Taarer. Saaledes var det, den
Morgen jeg fandt dig, du arme fader- og moder-
løse Barn, sagde Hertugen dybt bevæget. Den skøn-
ne Sangerinde har fuldkommen Ret! Det Bedste
have vi dog ikke været istand til at give dig.

Men vi maae ogsaa høre, hvorledes det er
gaaet hendes Forældre, sagde Undine; slog Strænger-
ne, og sang:

Stakkels Moder i sit Kammer
Pusler Dag og pusler Nat!
Søger steds, men til sin Jammer
Finder hun dog ei sin Skat.

Huset tomt! Forgivees Klage!
Hvilken Qual som hendes stor?
Hun, som her i Lykkens Dage
Bugged et velsignet Noer.

Utter ude grønnes Bøgen,
Solens Jld har Blomster skabt.
Gode Moder! Lad din Søgen!
Finder ei, hvad du har tabt.

Naar den trøtte Fader iler
Hiem med sine revne Garn
Vildt han giennem Taaren smiler,
Thi han møder ei sit Barn.

Lause, med fortvivlet Lytten
Og med sønderreven Bryst
Sidde de forladt i Hytten,
Uden Haab og uden Trøst.

For Guds Skyld hvem er mine Forældre, hvor ere de? raabte Bertalda ængstelig! Da vaklede den gamle Fisker frem af Mængden med sin Kone. Der! sagde Undine smilende. Og begge de to Gamle hang hæthulkende om den gienfundne Datters Hals, og takkede Gud. Men forskædet og opbragt rev Bertalda sig løs fra deres Omfavnelse. Det var for meget for dette stolte Hierte. Hun havde gjort Regning paa en ganske anden Herkomst; det kom hende for, som om hendes Medbeilerinde havde opfundet dette, for at ydmyge hende; hun udskældte Undine, hun udskældte de to Gamle, og de hæslige Ord: Bedrageriske! leiet Paf! fløi fra hendes Læber. De gamle Folk stode bestyrtede og fortvivlede. Har du da en Siæl? Har du da virkelig en Siæl? raabte Undine. Elsker du ikke dine Forældre, glæder det ikke dit Hierte inderligt at have fundet dem? — Hun lyver — raabte Bertalda. Det er Bagvaskelse; jeg er ikke disse ringe Folks Barn. Mine fyrstelige Forældre, jeg beder Eder! bringer mig bort fra dette Selskab, fra denne Stad, hvor man kun stræber efter at forhaane mig.

Men den gamle ærlige Hertug blev fast staaende, og hans Gemalinde sagde: Vi maae bestemt vide hvordan det hænger sammen; Gud bevare os fra at sætte en Fod ud af Salen før. Da nærmede sig den gamle Fiskerkone, neiede dybt for Her-

tuginden og sagde: J løser mit Tungebaand, høie gudsfrøgtige Frue! Jeg maa sige Eder, hvis denne stemme Frøken er min Datter, saa har hun et Mærke som en Viol mellem begge sine Skuldre, og ligesaadan een paa Bristen af hendes venstre Fod. Hvis hun kun vil gaae ud med af Salen. — Jeg blotter mig ikke for den Bondeqvinde, sagde Bertalda stolt, og vendte hende Ryggen. — Men dog vel for mig? spurgte Hertuginde med stor Alvorlighed. J følger mig ind i Sideværelset, Jomfru! og den gode gamle Kone kommer med. — De Tre forsvandt, og alle de Dvrige bleve tilbage i taus Forventning. Efter en kort Tid komme Qvinderne tilbage, Bertalda var dødbleg, og Hertuginde sagde: Net maa Net forblive! Derfor erklærer jeg, at Bertalda er Fiskerens Datter. Med disse Ord forlod det fyrstelige Par Salen med deres Pleiedatter og Fiskerfolkene, Gæsterne skiltes ad og Undine sank grædende i Huldebrands Arme.

J de første Morgenstraaler, næste Dag, holdt et skønt Kjøretøi uden Herbergets Port, der skulde tiene Huldebrand og hans skønne Hustru til Reisevogn. Ligesom de vilde stige ind, stod en Fiskerpige dem i Veien. Vi bruge ikke dine Vare, sagde Huldebrand, vi reise bort. Da begyndte Fiskerpigen at græde bitterlig, og nu saae de tvende Egtesfolk først at det var Bertalda. Hun var ydmyg

og nedslaaet. Hertugen havde forskudt hende for hendes Ugudeligheds Skyld mod sine Forældre; og hendes Fader vilde ikke vide af hende at sige, før hun blev bedre. Vov dig ud til os giennem den fortryllede Skov, havde han sagt; det skal være det første Beviiis paa, at du bryder dig om os. Men kom som Fiskerpige, ei som Frøken. Nu stod hun der angst og skælvende og sagde til Undine: Tilgiv ædle Frue, at jeg igaar har fornærmet Eder. Huldebrand rørtes til Medlidenhed over den ulykkelige Pige. De godmodige Ægtefolk besluttede for det første at tage hende med til Ringstetten, da de mærkede hendes Angst for Skoven, og Modbydelighed for Fiskerhytten. Efter nogle Dages Reise kom de lykkeligt til Borgen. Bertalda var Undines daglige Omgang; thi Huldebrand havde i Førstningen mange Forretninger. Nu opdagede den godmodige aabenhjertige Undine Bertalda sin hele Historie. Hun betragtede Undine med Ærefrygt, men en Gysen som hun ikke kunde betvinge, skilte hende fra det Djebii af fra hendes Veninde; og samme Dags Aften kunde hun ikke forundre sig nok over, at Ridderen var saa inderlig forelsket i et Bæsen, der efter den sidste Ovdagelse, mere forekom hende som et Spøgelse, end som et Menneske.

Tolvte Kapitel.

Hvordan de levede paa Borgen Kingstetten.

Den som skriver denne Fortælling veed heel vel at man ret kunstmæssigt kunde udvikle, hvorledes Guldebrands Hierte lidt efter lidt vendte sig fra Undine til Bertalda; hvorledes denne daglig kom den unge Mand imøde med mere glødende Kiærlighed, hvorledes de begge begyndte at betragte den unge Hustru som et fremmed Væsen, for hvilket de havde mere Frygt end Medlidenhed, hvorledes Undine græd og hendes Taarer vakte Samvittighedsnag i Ridderens Hierte, uden dog at vække den forrige Kiærlighed; saa at han vel undertiden var venlig mod hende, men dreves dog snart igien fra hende med en kold Gysen, til Menneskebarnet Bertalda. Alt dette kunde man udføre vidtløftigt, veed Skriversen, maaskee burde man ogsaa. Men det vilde smerte hans Hierte altfor meget. Han har oplevet lignende Ting, og flyer selv i Erindringen deres Skygge. Vi ville altsaa ikke saare Følelsen pinligt med at udmale de enkelte Træk, men kun kortelig melde, at det nu engang var kommen saavidt, som sagt er. Den stakkels Undine var meget bedrøvet; de andre To vare heller ikke meget fornøiede; især troede Bertalda, naar der skeedte den ringeste Af-

vigelse fra det som hun ønskede, at føle det skinsyge
 Nag af den fornærmede Husfrue. Hun havde der-
 for ordentlig vænt sig til et bydende Bæsen, som
 Nadine med vemodig Eftergivenhed fandt sig i, og
 som for det meste paa det kraftigste understøttedes
 af den forblindede Huldebrand. Hvad endnu mere
 forstyrrede Borgerskabet, var allehaande sælsomme
 Spøgerier der mødte Huldebrand og Bertalda i Slot-
 tets hvælvede Gange, og om hvilke tilforn i Mands-
 minde intet var hørt. Den lange hvide Skikkelse, i
 hvilken Huldebrand kun altfor vel kiendte Farbro-
 deren Rislebrønd, og Bertalda den giengangeriske
 Vandkiger, treen ofte truende for begge, især for
 Bertalda; saa at hun alt af den Marsag flere
 Gange var bleven syg, og ofte havde besluttet at
 forlade Borgen. Men deels var Huldebrand hende
 alt for kjær, og hun satte sin Tillid til sin Ufyl-
 dighed, da det aldrig endnu var kommet til nogen
 egentlig Erklæring mellem dem; deels vidste hun
 heller ikke hvor hun skulde tye hen. Den gamle
 Fisker havde faaet Budskab fra Herr von Ring-
 stetten, at Bertalda var hos ham; herpaa hav-
 de han svaret med skælvende og næsten ulæselig
 Haand: Jeg er en stakkels gammel Enkemand, thi
 min kiære trofaste Hustru er dødt fra mig. Men
 skøndt jeg nu næsten bestandig maa sidde allene i
 Hytten, seer jeg dog heller at Bertalda er hist

end her. Kun at hun ikke gjør min elskte Undine nogen Fortræd, thi da gav jeg hende min Forhandelse.

En Dag var Huldebrand nylig redet ud, da Undine forsamlende sine Huusfolk, lod en stor Steen bringe hid, og befalede at man skulde bedække den herlige Brønd, som var midt i Slotsgaarden. Folkene indvendte at de saa maatte hente Vand langt nede i Dalen. Undine smilte v modigt. Det gjør mig ondt for Jer, kiære Børn, sagde hun; jeg vilde heller selv bære Vandkrukkerne herop; men Brønden maa eengang for alle spærres; ellers vilde der flyde en langt større Ubehagelighed af. Tienestefolkene vilde ikke være deres hulde Frue imod; man indvendte intet mere, men greb den uhyre Steen, der ligesom løstede sig af sig selv mellem deres Hænder, og svævede hen over Brønden. Da kom Bertalda løbende og sagde, de skulde lade være, kun af denne Brønd hentede man det Vaskevand, som var saa fordeelagtigt for hendes Hud. Men Undine sagde hende venligt imod, og blev ved sit Forsæt. — See engang, raabte Bertalda utilfreds og ængstelig, det stakkels skønne Vand kruser og snoer sig, fordi det skal skilles fra Solen, og fra det glædelige Syn af Menneskeansigterne, til hvis Speil det er skabt. Og Vandet krummede sig virkelig og rørte sig i Brønden, som om det vilde forhindre Arbeidet. Men det hjalp ikke, og inden kort

Tid laae Stenen over Nabningen. Undine støttede sig tankesfuld til den, og skrev med sine skønne Fingre paa Gladen med en indbidende Bædskke, saa at man snart blev Tegn vaer, som aldrig før havde staaet der.

Bertalda modtog om Aftenen den hjemkomne Ridder med Taarer over Undines Opførsel. Han vilde skændte, men Undine sagde: Min Herre og Husbond dømmes ingen af sine Tienere ulørt, mindre sin Egtehustru. Rørt af hendes Huldosalighed tog han hende venligt ved Haanden og førte hende ind i sit Kammer, hvor hun sagde:

Du kender min stemme Farbroder Rislebrønd: han har ofte forskrækket dig og Bertalda her paa Borgen. Det kommer af at han er-sjæleløs, et blot elementarisk Speil af den ydre Verden, som ikke formaaer at gienstraale det Indre. Da seer han nu undertiden at du er misfornøiet med mig, at jeg er barnagtig nok til at græde derover; og at maaskee Bertalda i det samme leer tilfældigvis. Nu bilder han sig allehaande urimeligt Tvi ind, og blander sig i alting uden at man beder ham derom. Det hjælper ikke at jeg skændte og viser ham bort. Han troede mig ikke. Hans arme Hjerte har ingen Ahnelse om hvor behageligt nær Kiærligheds Kummer og Kiærligheds Fryd ere hinanden. Bag Taarer fremtrænger Smilet, og

Smilet lokker atter Taarer af sit skjulte Giemme.

Hun saac taareblændt smilende op til Huldebrand, og den gamle Kiærlighed vaagnede med sin hele Kraft atter i hans Hjerte. Det følte hun; hun trykte ham inderligere til sit Bryst, og vedblev med glade Taarer saaledes:

Da Rolighedsforstyreren ikke vilde lade sig vise bort med blotte Ord, maatte jeg vel spørre ham Veien, og den eneste Dør hvorigiennem han kan komme til os, er hin Brønd. Derfor væltede jeg Stenen over den og skrev Tegnene. Mennesker kunne vel uagtet disse let bortvælde den. Vil du derfor føie Bertalda, saa gjør det. Men sandelig, hun veed ikke hvad hun beder om. Mod hende har især Kixlebrønd vendt sit Had. Og dersom Meget skedte, hvad han har spaaet mig, og som dog vel kunde skee, uden at du meente det ondt — af min Elskede, saa var du jo selv heller ikke uden Fare.

Huldebrand følte dybt i sit Hjerte den ædle Kones Høimodighed. Han trykte hende i sin Arm og sagde: Stenen bliver liggende, og alt skal være saaledes som du vil have det, min hulde lille Undine! Da sagde hun inderligglad over de længe savnede Kiærtegn: Min allerbedste Ven! Maa jeg gjøre dig en Bøn, da du dog i Aften er saa overordentlig mild og god imod mig? See, du ligner

Sommeren! Midt i sin bedste Herlighed sætter den sig flammende tordnende Kroner paa sit Hoved af skionne Uveir, hvormed den først ret er at ansee som en Konning og Jordens Gud. Saaledes skionder du ogsaa undertiden, lynet med Dine, tordner med Tunge; og det klæder dig meget godt, skiondt jeg imellem er urimelig nok til at græde derover. Men vær aldrig saaledes imod mig, naar vi ere paa en Sø, eller hvor vi ere Vandet nær. See da vilde mine Frænder faae en Net over mig. Uden Barmhiertighed vilde de rive mig bort fra dig i deres Brede, fordi de meente, deres Slægt var fornærmet; og min Livstid maatte jeg da hse dernede i Krysta!palladserne, og turde aldrig komme meer op til dig; eller — sendte de mig op til dig, — o da var det endnu uendeligt værre. Nei, nei, min bedste Ven! lad det aldrig komme dertil, saa fier din stakkels Undine er dig.

Alt dette lovede han venligt. Da kom Bertalda med en Flok Haandværksfolk og sagde: Du? Er den hemmelige Samtale til Ende? og kan jeg faae Stenen bort? Men han forekastede hende hendes Uartighed og sagde: Stenen bliver liggende. Med sjensynlig Glæde gif Haandværksfolkene bort, men Bertalda ilede bleg paa sit Kammer.

Hun kom ikke tilbords. Man sendte efter hende; da bragte Tieneren Huldebrand følgende Brev:

„Jeg føler med Beskæmmelse at jeg kun er en fattig Fiskerpige. I den usle Hytte vil jeg bøde for, at jeg nogle Djeblig glemte det. Lev vel med Eders skønne Kone!“

Undine var inderlig bedrøvet. Hun bad Huldebrand ile efter den Flygtende. Ak, hun havde ikke behov at drive ham. Hans Tilbøielighed for Bertalda brød atter heftig frem. Han styrtede ud. En Smaadrenge mældte, hun var flygtet til den mørke Skov. O kun ikke derhen, Huldebrand! raabte Undine. Men da hendes Raab var forgiæves, lød hun sin hvide Ganger sadle, og satte efter ham.

Uden at agte Spøgeriet i Skoven, som paa mange Maader mødte ham, ilte han efter Bertaldas Stemme; thi han hørte den. Han fandt hende ligge afmægtig paa Græsset. Jeg bøder for min Brøde, sagde hun, og maa forgaae her af Angst og Mathed. Huldebrand søgte at trøste hende; men kunde ikke tæmme sin ved Synerne rasende giorte Ganger. I denne store Nød hørte han en Vogn komme langsomt raslende hen ad den broslagne Vej. Han raabte om Hielp. En mandig Stemme svarede og bad ham have Taalmodighed; han skulde snart hjælpes. Og nu lysnede alt to Skimler giennem Bussene; han saae deres Førers hvide Vognmandskittel, og det hvide Lærred, der dækte Varerne, han førte. Med et Ord bragte Rud-

ffen Ridderens Hest til Rolighed. De bleve enige i at Kudffen skulde sætte Bertalda i Vognen, der lod til at være belæstet med det blødeste Bomuld, og at han skulde føre hende til Ringstetten. Ridderen vilde følge med til Hest. Men Kudffen bad ham sætte sig paa Vognen med, og bandt Hestene bagved.

Under den magelige Fart begyndte Huldebrand og Bertalda at fatte sig. Huldebrand skændte, Bertalda var ydmyg; af hendes Dine smilte ham om Kierlighed imøde. Huldebrand forstod hende, han glødede og trykte hendes Haand til sine Læber. Da begyndte Kudffen pludselig at raabe: Fødderne i Beiret Skimler! Skynder Eder! Tænker paa hvem I ere! — Ridderen bukkede sig ud af Vognen og saae nu Hestene gaae midt i skummerde Vand. De svømmede fort, og Vognens Hiul dreves og hvidsledede som Møllehiul. Kudffen var formedelst den alt mere voxende Flod, steget op paa Bukken. Ha raabte Huldebrand forfærdet: Det er Kivlebrønd. — Kunde vel være, svarede denne med høi Latter, i det han med fordreiet Ansigt saae tilbage i Vognen. Men Vognen var ikke Vogn, Skimlerne ikke Skimler meer. Alting gik op i Skum, alting flød hen i susende Bølger, og selv Kudffen svulmede frem til en uhyre Bove, rey den forgiæves arbejdende

Hest ned med sig i Floden, og steg saa igien, og vorte det svømmende Par over Hovedet, liig et Vandtaarn, og vilde just til at begrave dem levende.

Da lød Undines søde Stemme giennem Larmen; da traadte Maanen frem bag Skyerne og hun blev tilsynne paa Høien. Hun skændte og Vandene sank og taug. Og som en hvid Due saae man Undine styrte ned fra Bierget, gribe Ridderen og Bertalda, og bringe dem paa det Tørre. Med udsøgte Forfriskninger fordrev hun deres Afmagt og Skræk. Derpaa hialp hun Bertalda paa den hvide Gang, og saaledes kom de da alle Tre tilbage til Borgen.

Trettende Capitel.

Reisen til Wien.

Efter denne Begivenhed henlevede de Winteren stille og rolig paa deres Slot. Undine var venlig, Bertalda taknemmelig, Huldebrand tilfreds. Saaledes kom Vaaren og Sommeren igien. Da opvakte Trækfuglenes Flugt Reiselysten hos dem. Eengang da de vandrede ved Donaukilderne fortalte Huldebrand om denne herlige Flods Udbredelse og Størhed, alt som den skød sig videre frem. Det maatte være herligt, sagde Bertalda, at seile saaledes ned til Wien. I det samme afbrød hun sig ydmygt

selv, og taug rødmende. Just dette rørte Undine. Hvad hindrer os i den Reise? sagde hun. Huldebrand hvisttede hende i Øret: Kislebrønd! — Jeg er jo ogsaa med, sagde Undine smilende. — Med stor Munterhed og Glæde lavede de sig nu alle Tre til denne Reise. Ak, ingen anede dens sørgelige Udfald.

I de første Dage havde de den behageligste Fart. Alt blev skønnere og bedre, som de flød videre afsted paa den stolte Flod. Men pludselig begyndte den ubændige Kislebrønd i en forresten brist fortryllende Egn at udøve sin Magt. Sagens blev det kun ved Drillerie. Saa snart Undine stødte ned i Bølgerne, blev det roligt; men neppe taug hun, før de skummede paa ny og Glæden var afbrudt. De forskrækkede Færgesolk hvisttede hinanden i Øret, og betragtede Herskabet med Frygt. Ofte sagde Huldebrand sagte ved sig selv: Det kommer der af, naar ikke Lige søger Lige; naar Menneſke og Havfrue slutter en usalig Pagt. — Undine mærkede vel hans Misforstaaelse i hans Miner; dette saavel som den evige Anstrængelse af at holde Kislebrønd i Live, udmattede hende saameget, at hun henimod Aften, venligt vugget af den blidtglidende Baad, faldt i en dyb Søvn.

Neppe havde hun lukket Dinene, saa kom det
 Enhver i Fartøiet for, hvor han end saae hen, som
 om et ganske affkyeligt Menneskehoved lod sig til-
 syne over Bølgerne. Ikke opløftet, som af en Svøm-
 mende; men lodret, som nedpælet i Vandfladen,
 uagtet det svømmede med og fulgte Fartøiet. En-
 hver vilde vise den Anden sit; saaledes opdagede de
 til deres Forfærdelse en uhyre Mængde af de gysel-
 ligste Skikkelser. Ved det Skrig der opstod herved
 vaagnede Undine, og i det samme forsvandt den
 hele fæle Skare. Huldebrand taug og faldt i dybe
 Tanker. Undine bødte sig hen til ham og sagde
 venligt sagte: Var det ikke fornuftigere min Elst-
 te, om vi opgave denne daarlige Reise, og vendte
 hjem til Borgen igien? Men Huldebrand mumles-
 de: Altsaa, en Fange skal jeg være paa min egen
 Borg, og kun aande frit saalænge Brønden er luk-
 ket? O saa vilde jeg ønske at det fordømte Frænd-
 skab — Da lagde Undine bønligt sin skønne Haand
 paa hans Læber. Han taug ogsaa, thi han erin-
 drede sig hvad hun havde bedet ham om tilforn.
 Bertalda, som intet Sammenhængende vidste om
 Undines Herkomst og om Rislebrønd, stirrede ad-
 spredt og tankefuld ned i Vandet. Uden at mærke
 det, havde hun løst en Guld Halskæde af, som
 Huldebrand for nogle Dage siden havde kjøbt hen-
 de, holdt den ud over Baadens Rand og legede

med den paa Vandfladen. Da greb pludselig en stor Haand udaf Donaufloeden, greb Halsbaandet, og forsvandt dermed. Bertalda skreg høit, og en Haanlatter lød under Strømmens Bølger. Nu holdt Huldebrand det ikke længer ud. Han sprang op, skældte ned i Vandet, forbandede Alle som vilde blande sig i hans Slægtsskab og hans Levnet, være sig Havmand eller Havfrue, og udfordrede dem for sit blanke Sværd. Bertalda græd over sit tabte Smykke. Imidlertid holdt Undine sin Haand ned i Bølgerne, mumlede uafsladelig nogle hemmelige Ord; og afbrød kun undertiden sin besynderlige Mumlen, i det hun sagde til sin Egteherre: Min Hjertelsskede! Skænd kun ikke paa mig. Skæld Alting ud, hvad du vil, men kun mig ikke! Du veed jo!—Og virkelig afholdt hun hans af Brede stammende Tunge fra ethvert Ord umiddelbart med hende. Da trak hun et overordentlig skönt Korralhalsbaand op med den vaade Haand, som hun havde holdt under Bølgerne, rakte det til Bertalda og sagde: Tag dette, du stakkels Barn, som en Skadeserstatning, for hvad der er berøvet dig. Men Ridderen sprang imellem dem, rev det skønne Smykke af Undines Haand, slængte det ud i Floden, og raabte rasende: Saa staaer du da uafbrudt i Forbindelse med dem? Nu saa bliv hos dem i alle Hexers og Troldees Navn, og lad os Mennesker være med

Fred, du Troldqvinde, du! — Stirrende, men med taarefuldt Blik saae den stakkels Undine paa ham, i det hun endnu bestandigholdt Haanden udstrakt, med hvilken hun havde raft Bertolda sin venlige Gave. Da begyndte hun at græde alt mere og mere bitterligt, ret som et fuldkommen uskyldigt, og grusomt fornærmet elskværdigt Barn. Endelig sagde hun ganske mat: Ak elskte Ven! Ak lev nu vel! Dig skal de ikke krænke! Kun bliv mig troe, at jeg kan beskiærme dig for dem. Men jeg maa bort! Maa forlade dette unge skønne Liv. O vee! O vee! hv id har du foraarsaget? O vee, o vee! —

Og ud over Baadens Rand gleed hun og forsvandt. — Hun steg i Floden og forflød deri; man vidste ikke ret: sank hun, eller opløste hun sig i Bølgerne? Men snart var hun aldeles usynlig i Donauen; kun hvissede endnu de smaae Bølger hulkende omkring Baaden, og det lød fast som om de sagde: O vee! O vee! O vee! O bliv mig tro, o vee! —

Men Huldebrand laae grædende paa Bænken i Baaden, og den dybe Afmagt hyllede snart den Ulykkelige ind i sit mildere Slør.

Fiortende Capitel.

Ridderens Drøm.

Man maa sige, det er en Lykke for os, at vor Sorg ingen Varighed har. Ogsaa Herr von Ringstetten erfoer dette. Først sørgede han og græd, som den stakkels venlige Undine havde grædt. Bertalda græd med ham, og saaledes levede de stille med hinanden i nogentid, kun i Undines Grindring. Ofte stod hun i Drømme for Huldebrand, klappede ham kærligt hans Kind, og vædede den med sine Taarer; saa han ikke vidste, naar han vaagnede, om det var ham eller Undine, der havde grædt dem. Men med Tiden blev Drømmen altid sieldnere, og de gamle Tilbøieligheder vaagnede paa ny. Een Dag kom Fiskeren pludselig og forlangte sin Datter tilbage, da det var uanstændigt, at hun blev hos den ugiorte Ridder. Dette bestyrkede Huldebrand i sit Forsæt at ægte hende. Den gamle Fisker gjorde Indvendinger: Hvem veed om min Undine ogsaa er død? sagde han. Det samme sagde den gamle Præst Heilmann, efter hvilken Huldebrand sendte Bud. Ogsaa for ham havde Undine viist sig i en Drøm og sagt: Af rød min Elsktes Liv, red hans Siæl. — Det hjalp altsammen intet. Den gamle Præst forlod dem bedrøvet rystende paa Hovedet. Huldebrand kaldte ham en Grillefænger;

og lod en Pater hente fra det nærmeste Kloster, som uden Modsigelse lovede at vie dem sammen.

Næste Dag i Morgendæmringen havde Guldebrand atter en Drøm. Det viftede over ham med Svanevinger, han følte sig grebet af dem, og foer langt over Land og Sø. „Svaneflang, Svanesang!“ maatte han imidlertid bestandig sige til sig selv; det betyder da vel Døden? — Det forekom ham, som han svævede over det Midlandske Hav. Da saa han Undine sidde neden under Vandet, i et Krystallot, grædende med Haand under Kind. For hende stod hendes Farbroder Kislebrønd og skændte paa hende. Men hun bragte ham til at tie med en høi Mine. Boer jeg ogsaa under Vandet igien, sagde hun, saa har jeg dog bragt min Siæl med herved. Du forstaaer ikke min Graad! Ogsaa den er salig. — Og dog, sagde Kislebrønd, maa Du underkaste Dig vort Elements Love, og stille ham ved Livet, hvis han bliver utro, og givter sig igien. — Endnu er han Enkemand, sagde Undine; og har mig kjær. — Dog er han Brudgom, sagde Kislebrønd leende, om et Par Dage holder han sit Bryllup; saa maa du op og bringe Døden til Manden med de to Koner. — Det kan jeg jo ikke, sagde Undine smilende, jeg har jo selv forseglet Brønden for os og vore Lige her neden fra. — Men naar han gaaer ud af sin Borg til et andet

Vand, sagde Kislebrønd, eller naar han vælter Stenen fra Brønden igien; thi han glemmer vist snart den Frygt. — Just derfor sagde Undine, og smilte endnu bestandig giennem Taarer, svæver han i dette Djeblik i Drømme over det Midlandfke Hav, seer herved og hører vor Samtale; jeg har med god Eftertanke just saaledes ordnet det. — Da saae Kislebrønd vredeligt op i Veiret til Ridderen, stampede med Foden, og skød sig med Lynets Fart giennem Bølgerne, hvor han i Harmen opsvulmede til en Hvalfisk. Svanerne begyndte atter at vifte med Vingene, at synge, og at flyve. Det forekom Ridderen, som om han søvede hen over Alper og Strømme til sin Borg Ringstetten, og vaagnede paa sit Leie.

I det samme traadte Kammerfvenden ind, og fortalte, han havde seet Pater Heilman igaar Nat endnu nede i Skoven, hvor han havde bygget sig en Hytte af Grene. Paa det Spørgsmaal, hvad han gjorde her, thi forrette Vielsen vilde han jo ikke; havde han svaret: Der gaves endnu andre Forretninger for en Præst, end Varnedaab og Bryllup; man maatte berede sig paa Alt.

Ridderen gjorde sig allehaande underlige Forestillinger over disse Ord, samt over sin Drøm. Dog, hvad et Menneske eengang har faaet i sit Hoved er ikke saa let at bringe ud deraf igien.

han slog altsaa alle disse Barster i Glemmebogen, og det blev ved det Gamle.

Femtende Capitel.

Hvorledes Ridder Huldebrand holdt sit Bryllup.

Hvem der havde seet Bryllupsfesten vilde sammenlignet den med en Hob blanke venlige Ting, overtrukne med et Sørgeflor. Det forekom alle Gæsterne, som om Hovedpersonen manglede. Hver Gang Døren gik op, troede man at see Undine. Bruden var af alle den Letsindigste, og den munterste; ligst det vel imellem kom hende underligt for, at hun skulde sidde ved Bordenden med den grøne Krands og de prægtige Klæder, medens Undines stive kolde Liig laae paa Dybet.

Selskabet skildtes ad og forlod Borgen. Huldebrand gik tankesfuld ind i sit Kammer, medens Bertalda gik ind i sit, fulgt af alle sine Piger, for at klæde sig af. Hun vilde opmuntre sig, og talde med dem om den Stads hun vilde tage paa næste Morgen. Pigerne glædede sig over at der gaves dem en Anledning, og stemte alle i, hvor herligt deres Herkerindes Skønhed vilde tage sig ud i den valgte Dragt. Bertalda, som sad for Speilet og stirrede

deri, sukkede nu og sagde: Ak! seer I vel hvor Fregnerne begynder at komme der paa min Hals? — Det hialp ikke at Pigerne kaldte dem Skjønpletter, som forhøiede Hudens Hvidhed. — En Feil, sagde Bertalda, bliver det dog altid. Og hvor let var den hævet, blev hun ved, dersom desværre ikke Slotsbrønden var lukket, hvoraf man hentede det hudrensende Vand! — Ak, fattes der ikke andet end det, sagde en tjenstfærdig Tærne leende og smuttede ud af Bærelset. — Hun er dog vel ikke toffet? sagde Bertalda venlig forundret — hun vil dog vel ikke endnu i Aften lade Brøndstenen afvælte? — Da hørte man allerede at Mænd gik over Gaarden og kunde see fra Binduet, hvorledes den tjenstfærdige Tærne bragte dem lige hen mod Brønden, og hvorledes de bare Jernkoben og andet Værktøi til at løfte med, paa deres Skuldre. — Jeg har sagtens intet derimod, sagde Bertalda smilende, dersom det kun ikke varer for længe. Og glad ved Følelsen om, at eet Ord af hendes Mund nu strax formaaede, hvad tilforn saalænge blev hende fornærmende nægtet, skuede hun ned paa Arbeidet i den maaneklare Borggaard.

Mændene hævede Stenen i Veiret med Anstrængelse; under Arbeidet sukkede vel Een og Anden ved den Tanke, at man her tilintetgjorde den elskte samlige Frues Bærk. Men det gik lettere, end de hav-

de tænkt. Det var som om en Kraft nedent fra hjalp til med. Det forekommer mig, sagde Een af Arbejderne forundret, som om Brønden dernede var bleven til et Springvand. — Og meer og meer hævede Stenen sig, og næsten uden Nogens Hielp gled den langsomt med dæmpet Skrald hen paa den broslagte Slotsgaard. Men af Brøndens Åbning steg en høitidelig hvid Vandstraale. De troede nu alle virkelig at det var et naturligt Vandspring, men ved nøiere Betragtning mærkede de, at det var en qvindlig Skabning, indhyllet i et hvidt Flor. Hun græd bitterlig, vreed sine Hænder ængstelig over Hovedet, og skred med langsom alvorlig Gang hen imod Slotsbygningen. Huusfolkene fore tilbage af Skræk, og stode som forstenede; ligesaa Bruden oppe i Vinduet. Da Skikkelsen kom nedent under Vinduet, saae den klynkende op i Veiret, og Bertalda troede at kiende Undines blege Ansigt. Men den Jamrende gik forbi med tunge Skridt, dvælelende, som til Retterstedet. Medens Alle stode saa hvide som Billedstøtter, uden Bevægelse, begav den Vandrende sig ind i Torgen, steg op ad de titbetraadte Trapper, svævede giennem de velbekiendte Haller, hele Veien taus og med Taarer. Af hvor ganske anderledes var hun vandret om her i for-dums Dage!

Ridderen havde ladet sine Tienere gaae bort. Halv afflædt stod han for et stort Speil; Vorkier-ten brændte kun svagt ved Siden af ham. Da bankede der en Finger sagte, ganske sagte paa Døren. Saaledes havde Undine banket før for Spøg undertiden for at skuffe ham. — Det er altsammen kun Indbildning, sagde han til sig selv; jeg maa i Brudeseeng. — „Det maa du; men i den Koldel! hørte han en taareqvalt Stemme sige, uden for Værelset. Og nu saae han i Speilet, hvorledes Døren gik op — langsomt, langsomt — og hvorledes den hvide Vandrerfke traadte ind, og sagte lukkede Slaaen i efter sig. I sit gysende Hierte følte han nu, at det ikke kunde være anderledes. Han skjulte derfor sine Øjne med Hænderne, og sagde: Giv mig ikke affindig af Skræk i min sidste Dødstime. Hvis du skjuler et forfærdeligt Masya under Sløret, saa hæv det ikke; og henret mig, uden at jeg seer dig. — Ak, svarede Vandrerfken, vil du da ikke se mig en eneste Gang endnu? Jeg er saa smuk som jeg var, da du friede til mig paa Sæetungen. — O hvis det var saa, sukede Huldebrand, og hvis jeg kunde døe i et Kys af dine Læber! — Det skal du, min Elskte, sagde hun. Og hendes Slør gled tilbage, og himmelskiskønt smilte hendes forklarede Ansigt. Skielvende af Kiærlighed, og for Døden bødte Ridderen sig hende imøde. Hun kyskede ham

med et himmelsk Kys, men hun slap ham ei igieng; hun trykkede ham fastere til sig, og græd som om hun vilde udgræde sin Siæl. Hendes Taarer trængte sig ind i Ridderens Næse, og gød en sød Smerte i hans Bryst, indtil endelig Aandedrættet standsede, og han som et Liig sank ned fra den skønne Arm, paa Volstret af sit Leie.

Jeg har grædt ham ihjel! sagde hun til nogle Tienere, som hun mødte i det yderste Bærelse; og trængte sig midt imellem de Forfærdedes Hob, ud i Gaarden, hvor hun steg ned i Brønden.

Sidste Capitel.

Hvorledes Ridder Huldebrand blev begravet.

Pater Heilmann kom paa Slottet, saasnart Herr von Ringstettens Død var bleven bekiendt i Egnen. Net saa! sagde han, nu begynder mit Embede, og jeg behøver ingen Hielp. Han vilde trøste Bertalda, som kun følte liden Frygt i sit letsindige, verdslige Hierte. Den gamle Fisker var vel meget besværet, men fandt sig dog med Blidhed i sin Skiæb-

ne; og naar Bertalda udskældte Undine for en Morderke og Troldqvinde, sagde den gamle Mand sagtmodig: Det kunde nu eensgang ikke være anderledes. Jeg seer intet i denne Sag, uden Guds Villie, og der har vist Ingen taget sig Huldebrands Død nærmere, end Ven som maatte dræbe ham, den skakkels forladte Undine. — Derimod hjalp han at ordne Liigbegiængelsen saaledes som det tilkom den Døde. Ridderen skulde begravnes i en Landsby, paa hvis Kirkegaard alle hans Forsædres Gravsteder stode. Skjold og Hielm bleve lagte paa hans Kistelaag, for at sænkes ned i Graven med ham, thi han var den Sidste af sin Stamme. Følget begyndte sit sørgelige Tog, og istemmede Liigpsalmerne i den klare milde Luft. Heilmann gik foran med et høit Crucifix, og den trøstesløse Bertalda fulgte, understøttet af sin gamle Fader. Da blev man pludselig en hvid Skikkelse vaer med et tæt langt Slør, der gik mellem de sortklædte Qvinder som fulgte Enken. Den hævede sine Hænder jammerligt, og vreed dem over Hovedet. De som gik ved Siden af, følte en hemmelig Gysen og undvege, saa at derved opstod en Uorden i Sørgeparrene. Nogle Riddersvende vare saa dristige at tiltale Skikkelsen, og at vise den bort af Liigfølget; men den smuttede hurtig ud af deres Hænder; og strax saae man den med langsomme

Skridt atter i Følget. Ved det nu Tærnerne bestandig undvege den Hvide, kom hun tilfidsst lige bag ved Bertalda. Nu begyndte hun at gaae yderst langsomt, saa at Enken ikke blev hende vaer, og hun holdt sig bag denne meget ydmygt og sædeligt, til de komme til Kirkegaarden.

Her gjorde Følget en Kreds omkring Graven. Da saae Bertalda den ubudne Ledfagerinde, og halv i Brede halv forfærdet bød hun hende forlade Ridderens Hvilested. Men den Slørede rystede blidtnægtende sit Hoved, og hævede sine Hænder med en ydmyg Bøn til Bertalda, hvorved denne følte sig saa bevæget, at hun med Taarer maatte tænke paa den Dag Undine saa venligt havde villet forære hende Koralhalsbaandet paa Donaufloeden. I det samme vinkede Pater Heilmann til Tausshed, fordi man vilde bede over Liget, hvis Grav allerede fyldtes og hvinede sig. Bertalda taug og knælte, og alle knælte, og Graverkarlene med; da de havde klappet Graven til. Men da man reiste sig igien — da var den hvide Fremmede forsvunden. Paa Stedet hvor hun havde knælet flød en Kilde ud af Græsset; den rislede og rislede fort, indtil den havde rundtomkrandsset Ridderens Gravhøi; da gik den sig videre og løb ud i en stille Dam ved Siden af Kirkegaarden.

Endnu i de sildigere Tider siger man, at Byens Indbyggere have viist Kilden, og havt den bestemte Mening, at det var den stakkels forskudte Undine, som paa denne Maade endnu bestandig holdt den elskede Guldebrand i sine venlige trofaste Arme.

Det stille Folk.

I det Aar, da Löven dræbte Ornen, og den italienske Jord drak Uskyldighedens Blod, tilberedte sig Ridder Gerhard von Ravensburg, med endeel andre Riddere der havde ledsaget Kong Konrads Søn til Døden, uden at kunne frelse ham, at reise hjem til det tydske Fædreland. Førgjæves stræbte Karl af Anjou, der havde begaaet Mordet paa den fyrstelige Ungersvend, at holde dem hos sig ved Guld og Gresbeviis. De sanddrue tydske Riddere vendte ham og det smorderiske Neapel Ryggen, glade ved at forlade det troløse Land, ligesaa fattige som de havde betraadt det.

Kun Ridder Gerhard tog et Klenodie med sig, der var ham saameget mere dyrebart, da han ikke havde Tyrannens Gunst at takke derfor, men sit eget Valg. En tydsk Frøken, der hændelsesviis var kommen til Kong Karls Hof, vandt den tydske Ridders Hjerte, og havde intet imod ved hans Haand at vende tilbage til de Egne, hvor hun først saae Lyset. Den platte Udtale i hendes Fædreland kaldte hende Bathe von Meerfeld, men de pæne Gallier og Italienerne forvandlede det til Beatrix, og forbandt det med saa skønne Tilnavne, som nogenstunde qvindelig Skønhed har afløkket mandlige Læber.

Beate var virkelig skøn, rank som en Ceder; Gldblik i de store bydende Dine; elskelig Skiærts og Kiælen Smiger paa de hvælvede Purpurlæber; og de runde bløde Arme vare dannede til Kiærlighedens Omfavnelse. Besynderligt at en saadan Gratie kunde forlade Karls glimrende Hof, for i det raa Sydskland at vogte Gerhards Arne; ogsaa talde Nygtet allehaande om den skønne Beatrix heltemodige Beslutning; hun hvem Karl af Anjou ofte havde kaldet den Guddommelige.

Den Lykke som den deilige Frøken havde gjort, var virkelig ikke meget glimrende. Gerhard var en vandrende Ridder, som de Fleste, der havde forbunden deres Skiæbne med den sidste Epirees af den hohensau-fiske Stamme; og havde Døden ei fort derpaa givet ham det Ravensbergske Stamhuus i Arv, som-hans Broder besad, saa vilde han ikke havt en Straachytte at byde sin Elskede.

Nu besad han rigtig nok Folk og Land; men ilde dog ikke med at bringe sin Frue hjem. Maaſkee frygtede han for den Sammenligning, som den nationaliserte Italienerinde skulde gjøre mellem den forrige Glands og det nærværende Mørke. I de første Dage af deres Egtestand søgte han at fornøie sin Hustru med tusinde Forandringer; tog ikke den lige Veie hjem fra Neapel til Germanien, men sværmede hist og

her omkring, uden at deeltage i den sædvanlige italienske Nidtiærhed, fordi han havde en deilig Elskerinde. Der var næsten intet Hof paa Weien, som han tog forbi; dog holdt han sig længst op hos Biskoppen af Münster. Her havde han næsten opnaaet sin Reises Maal; naar det var godt Veir kunde han der fra Vartaarnet af see Spirene paa sit Fædreneslot. Biskop Otto var hans Lehnsherre, hvad et Par Borge angik; ogsaa gik det prægtigt nok til hos ham endnu, for en geistlig Herre at være; men da det dog ikke var slet saa overflødigt der, som paa de sydligere Steder, tænkte Gerhard saaledes lidt efter lidt at vænne sin Hustru til den ravensbergske Tarvelighed.

Frue Beate mærkede ret godt Forskiellen, og da uforføielige Siæle altid ahne deres Lykke der, hvor den ikke er, saa forekom hende Opholdet ved det geistlige Hof overordentligt længe, og hun bad sin Husbond Dag og Nat at fortsætte Reisen, saa hun dog snart engang kunde tænde Gld paa deres egen Arne, og blive en fuldkommen Fru von Ravensberg. Gerhard fandt sig smigret ved dette Puske, og skyndte sig at tilfredsstille det.

Paa Sanct Gervasii Dag, da de haabede at være hjemme inden Aften, sad Ridder Gerhard i den rummelige Vogn, ved Siden af sin kiære Halvedeel, heel stille og mod i Hu, og kunde længe ikke svare hende paa, hvoraf hans Sorgmodighed reiste sig;

indtil endelig Tusmørket, Fortrolighedens Veninde, udbredte sig over Dalen og de ravensbergske Spire. allerede hævede sig i den friere Taage; da oplod den Sørgmodige sin Mund og sagde:

J maa ikke undres over min hulde Frue, at der overfalder mig Skræk og Banghed, naar jeg tænker paa at jeg har unddraget Eder alle Italiens Herligheder, alle de Palladser, de paradisiske Udsigter, og nu skal føre Eder ind i en gammel Klipperende, hvis bedste Stads maae forekomme Eder fattig, hvis smukkeste Spadseregange ville indklemme Eder Hjertet.

Fru Beate svarede herpaa med en flygtig Latter, og med en Forsikkring, som allerede dengang var giængs mellem Forelskede og unge Ægtefolk: at Kierlighed gjorde Hytten til et Pallads, og den vildeste Ork til et Eden.

Gerhard takkede sin Hustru med et Kys; men hans Dje blev mørkt, hans Pande skyggefuld, og den korte Bei de endnu havde, blev lagt tilbage uden at der taldes et Ord.

Nu var man der. Borgfogden, underrettet om Herskabets Ankomst havde ikke undladt at gaae dem imøde. — Tolv Fakler nærmede sig de Nykomne for at lyse dem op ad Vindetrappen; ogsaa lyste der Kierteglands fra de runde, hvihvælvede Vinduer i Episefalen; og derinde ventede dem et Aftensmaaltid, der vel hverken var italiensk eller fransk, men dog efter

tydsk Maade vel nok tillavet, for at vederqvæge et Par trætte Reifende. — Man spiste godt; men Samtalen var mat; Fru Beate gabede, Ridder Gerhard speilte sig i Pladen paa sit Sværd, og foer op, som af en dyb Drøm, da Huushovmesteren efter fuldendte Maaltid traadte hen for Bordet med blottet Hoved, og udbad sig og sine Medtjenere den Bevaagenhed at maatte antages til Haandkys.

Bønner blev opfyldt; det samtlige Tjenestefolk traadte ind i festlige Klæder og gik det høiadelige Par forbi, som fordem Dyreslægterne Erkefaderen Adam i Paradis, da han gav dem Navne. Fru Beate rakte enhver den hvide Haand at kysse, og smilte til Enhver, og alle glædte sig over den huldsalige Huusfrue. De vare for enfoldige og trofskyldige til at see andet end Velbehag i dette Smil. Imidlertid var der dog Skikkelser iblant dem, som kunde have været et forvænt Øje paafaldende. De fleste af Gerhards Tjenestefolk vare fødte paa Slottet, vare blevne graa der, havde kun havt lidet at bestille i deres Liv med den øvrige Verden, bare endnu de Klæder som de havde havt paa til Gerhards Bedstefaders Wiso von Ravensbergs Bryllup; og talde endnu i den samme Tone, som dengang, Stof nok til Underholdning for mangen Lattermild. Men Beate var for søvrig, Gerhard for estertænksom; og begge følte deres Værdig-

hed for meget, til at nedlade sig her til Kritik. Audiensen varede kun kort, og man lyste Slots-herren og hans Huisfrue tilsengs giennem mange snevre mørke Korsgange, giennem mange høie gienslydende Sale. Sovkammeret, der aabnedes dem, var fast bygget som en Kirke og forsynet med kæmpemæssigt Huisgeraad. Tapeter, der fordum havde været purpurfarvede, faldt i vide Folder ned fra den himmelhøie Hvælving, og endte sig i en breed Fryndse, der, som den ældste Tiener forsikkrede, eengang havde været gylden. Høie Stole, der lignede smaa Troner, stode i Rader langs Væggen; og midt under Loftet brændte en uhyre Lysekrone med syv Børlys. De mærkværdigste Gienstande i hele Værelset var en Seng, bred og rummelig, beskygget af en høitidelig Tronhimmel; og en Dvn, den første og største, Tydskland saae. Dens Jernkiste der slugte hele Træer, hvilede paa fire sorte Marmorstøtter, disse dannede en Sal under den, hvor Kiærlighedsguderne som usynlige fulgte det unge Egtepar, mageligt kunde holdet en liden Aftendands.

Fru Beate havde en besynderlig Følelse paa dette Sted. Hvad man kalder Gru og Rædsel kunde ikke virke paa hendes Siæl, da hun ingen Tro havde til alle slige usynlige Ting. Vel var Tritankeriet dengang ikke synderlig udbredt, men

ligesom, efter Ordspøget, altid Fanden bygger sit Kapel nærved et Guds-huus, saa groede allerede den gang Vantroens Ukrudt nær ved St. Peders Stol; saa lidet som denne Væxt ellers var bekiendt. Fru von Ravensberg var opdraget i Rom, havde tilbragt sine skønneste Dage i Neapel; og derfra skrev sig hendes Grundsætninger i denne Henseende, som hun ikke skiftede for Noget, mindst fra hendes stærktroende Gemal.

Desuagtet havde hun maaskee dog spurgt hvorfor han havde valgt sig dette Sted til sit Nattesleie; men Erindringen om den Forsikring hun igaar havde givet sin Husbond, at enhver Krog vilde være hende et Eden med ham, qualte det paa Læberne. Siden betog den snaksomme Borgfoged hende Uleiligheden; han var med i Følget, og traadte frem med en lang Fortegnelse paa de Herrer og Fruer, som havde sovet her, som vare fødte her og døde her; hvoraf da Beate vel kunde mærke, det maatte være Skik for Slotsejerne at sove i denne øde Hvælving; og hendes Indvendinger, meente hun, vilde da vel desuden ikke have formaet at hæve den gamle Sædvane.

Man gik til Hvile, og den trætte Frue begyndte allerede at lukke sine lyse Dine, da Herr Gerhard vendte sig til hende med det sælsomme Spørgsmaal: Min Hustru, sig mig, paa hvilken

Dag og i hvilken Time er J bragt til Verden?
 Det har jeg hidtil forglemt at spørge Eder om.

Hvorledes? svarede hun leende; jeg troer J vil undersøge min Nativitet? Gud bevare mig og enhver god Christen for saadanne forbudne Kunster, sagde Ridderen, i det han slog et Kors for sig.

Eller, vedblev hun, J vil høre om jeg er et Søndagsbarn og kan see de Spøgelsler, hvilke maa-
 see gaae igien i Eders Borg? Hvis saa er, da viid at jeg er født paa en Mandag, tre Timer efter Solens Opgang i Foraarsjevndøgn, og altsaa duer min Natur slet ikke for Spøgerie. Denne Fødselstid udelukker jo efter Sigende, aldeles fra alt Samqvem med Nandeverdenen; og Folk som have seet Lyset førstegang paa den Tid, er en Medbydelighed for de ushyrlige Hærskarer.

Hvad vil J sige med det? spurgte Ridder Gerhard, med et særegent Blik, i sin spodsksmilende Hustru.

Ik, raabte hun, hvorledes falder J i Aften paa en saa sølsom Samtale. J Morgen, min Bedste, i Morgen meer om disse Ting. Lad os nu sove. Derpaa gabede den hulde Qvinde tre Gange i Træk, og sov ind.

Næste Dags Morgen vakte Ridderen sin Frue med lignende Spørgsmaal: om hvordan hun havde sovet, om intet havde forstyrret hende? Om hun

nu syntes bedre om Sovkammeret, end igaar? Fru Beates friske Rosenkinder vidnede om hendes uforstyrrede No, og hun besvarede Alting til Fornøjelse, kun ikke det sidste. Hendes Afsky for den gammeltdags Stadfestue var afgiort; og hun ønskede den byttet om med et andet Bærelse.

Heel ugieerne fødte Ridderen hende. Tjenestefolkene udførte Flytningen med Murren, og forsikrede, det kunde ikke gaae an, dersom der ikke skulde vendes op og ned paa hele Slottet. Fruen forlangte, at man skulde løse hende denne synderlige Gaarde. Ridder Gerhard trak paa Skuldrene og sagde ikke andet end: han havde ønsket, det var bleven ved det Gamle, og at han vilde anseet det som et Beviis paa hendes fuldkomne Kiærlighed for ham, hvis hun havde fundet sig i det, som hun maaskee ansaae for en Fordom, og ikke havde forsmaaet hans Forfædres Yndlingskammer.

Dette Angreb var for stærkt, Beate fandt sig deri, og forbeholdt sig kun at forandre det eventyrlige Huusgeraad lidt efter nyere Smag, for saaledes at svække Indtrykket lidet af de skrækkelige Gienstande, der sikkert vilde ængstet hende, hvis hun ikke havde været saa stærk en Mand, som hun var.

Nu blev da det Ravensbergske Familiekammer saa aldeles moderniseret, at der intet blev tilbage uden Ovnen, fordi den allene var istand til at var-

me den uhyre Hvelving; og Lysekronen, fordi dens syv store Arme allene formaaede at bortjage den her herskende gyselige Dunkelhed.

Reformationen som Fru Beate havde begyndt, udbredte sig nu fra Sovkammeret af lidt efter lidt til alle Slottets Dele, tog sin Vej ud i Haven, og tabte sig paa Grændsen af en tyk Lund som rundt omgav Borgen, hvis største Halvdeel blev fordømt til Baalet; deels fordi den fordærvede Udsigten hist, udklækkede Kryb og Insekter her, og hindrede Veien til en høi Terrasse, som Beate nylig havde ladet anlægge og hvori hun gierne drælede, for at tilbagekalde sig de italienske Saligheder.

Hvem der især gif Fru von Ravensberg tilhaande ved disse Foretagender, var den brune Camilla, en italiensk Pige, hun havde taget med sig fra de Enge, hvor hun havde tilbragt sin Ungdoms Vaar, og som allene havde den Ære umiddelbar at opvarte Fruens Person.

Allerede dette Fortrin gjorde den sortebrune Italienerinde forhadet af den qvindlige Deel paa Slottet, ligesom hendes Mangel af Skønhed og dog let flammende Hierte tildrog hende Mandfolkens Foragt. Hendes ondskabefulde Sind opbragte dem alle. Hertil kom at hun ikke var istand til at gjøre sin fornærmelige Udfærd god igjen med] ven-

lige Ord, siden hun intet andet Sprog forstod end det romerske. Hvad Under at hun Dag og Nat søgte at formaae sin Herskerinde til at forlade det raae Tydskland og at boe under Hispaniens milde Himmel, hvor der vinkte hende Marmorpalladser istedet for gamle Borge, og hvor Orange-Løvhytter udbredte deres Arme mod hende, for at godtgjøre de graae, med Veedbend omsnoede Almetræer, som stode ved Borgmuren paa Ravensberg.

Camilla undlod ikke at forklage den gamle Borg; hun var den første der gav sin Frue Mys om, at det ikke havde sin Rigtighed med det ovennævnte Sovkammer. Saa lidet som Frue Beate frygtede for Spøgelsler, saa brugte hun dog denne Frygt som et Paaskud for at komme bort. Men Gerhard var ubevægelig og Camilla maatte tie. Kun nu og da hørte man hende sukke i Løndom over Syn og Drømme, som Dag og Nat foruroligede hende.

Neppes lønner det Umagen at have nævnt denne usalige Tærne, thi den Rolle hun spillede paa Ravensberg var saare kort; hun døde snart, og maatte bøde med sit Liv for sin Forvovenhed.

Efter hendes Forslag havde Frue von Ravensberg ladet anlægge et Bad i et af Slottets fjølige underjordiske Hvelvinger, i romersk Smag; men, da Camilla første Gang fulgte sin Frue derved,

snublede hun over noget Usynligt, som kom hende mellem Fødderne, og brak et Been. Og da hun eensgang i Slotshaven ville udrydde en vild Rosenhække med egen Haand, der stod i Beien, sank hun følesløs til Jorden; hendes Ansigt hovnede frygteligt, og hun døde niende Dag derefter, uden at kunne sige før sit Endeligt, hvad der var hændet hende.

De Yngre og Uerfarnere paa Slottet meente at det maatte have været en giftig Orm, der havde beaandet hende; men den gamle Borgfoged og hans Medaldrende rystede betænkeligt paa Hovedet og taug.

Smidlertid var Fru von Ravensberg blevet Moder til en Stamarving, men som døde i Buggen; i hvis Sted hun siden fik en Datter, som de kaldte Helene. Det var om Morgenens, første Pindsedag, da Morgen og Nat rakte hinanden Haanden til Afsked, at hun saae Lyset; og i den Anledning lode Beates Qvindfolk sig forstaae med, at dette vilde have Indflydelse paa den Nyfødte; men det skeedte kun med Binf og halve Ord, hvilke ingen agtede mindre paa, end Moderen selv. Denne, der var alt for omhyggelig for sin Skønhed til at amme Barnet selv, overgav det strax til en Kone, der kunde være det i Moders Sted. Gertrud udførte sin Pligt med saamegen Omhyggelighed og Flid, at hun

vandt sin Frues Fortrolighed. Men en ærlig Siæl er kun istand til at være en Andens Fortrolige saa længe som denne ingen forbudne Ting har at betroe.

Saalænge Taler endnu kun var om smaae Ægtestandstvistsigheder, gif det godt, og Gertrud søgte at jevne alt; men da hun fik meer at vide, fulgte Misbilligelse og Mishag, og Baandet var sønderrevet.

Fru von Ravensberg havde saa tidt fortalt sine fortroligste Venner, at intet uden Kiærlighed til Junker Gerhård og Frygt for Kongen af Neapels Elskovsefterstræbelse havde drevet hende bort fra Hofset, at hun tilsidst troede det selv. Dog forløb hun sig undertiden saaledes for Gertrud, at denne snart indsaac, intet uden trængende Nødvendighed havde bragt Fruen til at indgaae dette Ægteskab. Den gode Kone pleiede da at sige i sin Enfoldighed: Skæet er skæet! og Gud tilgive Enhver sine Synder. Men da Fru Beate lod sig mærke med, at Kiærligheden til hendes Ægteherre begyndte at slukkes; at hun endnu følte sig for skøn til at afblomstre i Mørket, og at hendes Dine ikke vare lukkede for fremmede Ridderses Fortrin — da oprørte sig Gertruds Hierte, og hendes Biembede begyndte at falde hende besværligt. Hun trak sig tilbage fra Beates Naade, og hengav sig ganske til den lille Helenes Opdra-

gelse, hvilken den efterladne Moder ogsaa aldeles overlod hende.

Ridder von Ravensberg var reist til det romerske Keiservalg i Frankfurt og Fru Beate kiedede sig. Noogle gamle Venner vare komne fra Italien til Tydskland; hvorledes kunde de undlade at besøge det Sted, hvor den skønne Beatrix boede? Med de fremmede Riddere droge Liv og Munterhed ind i Ravensberg. Borgens Frue, der efter Landets Skik burde have oppebiet sin Husbonds Hiemkomst i klosterlig Censomhed, kunde neppe for Belanstrændighedens Skyld finde sig i, at de ikke længer toge deres Nattequarteer i den nærmeste Bye; til Siengield var der daglig Banket og Dands hos hende, hvortil hun indbød Ridderne, samt Omegnens Fruer og Frøkener.

Hun havde gjort sig det til en Regel, aldrig at holde Venfskab med andre af sit Køn, end med dem, som i Aand og Skønhed stode adskillige Trin under hende. Alting dreiede sig derfor om hende, som om Middelpunktet. De andre Damers Yndigheder tiende kun hendes egne til Folie; og de vare godhiertige nok til at finde sig deri, og til at skrive alt hvad der skede Fru von Ravensberg til Hære, paa hendes egen Regning.

Dette gav Anledning til mange sølsomme Forviklinger og Kiærlighedshandler. Alle Sale gienløde

af Glædestøi, i alle Kroge hviffedes der forelskede Hemmeligheder.

Gertrud, der allerede nu holdtes for en besværlig Bevogterinde af sin Frue, kunde ikke gjøre andet end trække sig tilbage i et affides Værelse, med den lille Helene. Hun var for from til at nedkalde Himlens Hævn over Borgens Fredsforstyrre, dog kunde hun ikke undlade ofte at sige sagte ved sig selv: Det kan aldrig gaae godt. — Og hun havde Ret. — Paa den sidste Tid løb aldrig nogen Fest paa Ravensberg lykkelig af. Snart kom der Gld i Riksfensforstenen, af den evige Kogen og Syden; snart blev Festens Dronning eller Een af hendes Yndlinge overfaldet af et pludseligt Gldbefindende; snart opstod en panisk Skræk mellem Dandserne, saa de fore fra hinanden og skiltes ad. Naar de da fastede sig paa deres Heste og satte ned ad den steile Fjeldvei, løb det fjelden af uden Halsbrækken. Og saa var der bestandig en underlig Urolighed mellem Hestene. De vrinskede, sloge bad ud, beed og anfaldt hinanden; saa at der aldrig manglede Døde og Saarede paa Valpladsen.

Den største Deel af det lystelige Selskab blev paa denne Maade skræmmet bort, ved de gientagne Eventyr, og kun nogle Udvalgte lode sig holde tilbage af den almægtige Kiærlighed. Men da Een af disse, Junker Florian af Padua, faldt ned af en

Sagtrappe, der gik til den skønne Beatrix Kammer, hvor han, (man vidste ikke hvordan) havde forvildet sig, og fik en Skade der nogle Dage derefter kostede ham Livet, — saa toge alle de øvrige Glædesguder Afsked uden Forskiel, og Borgfruen faldt nu i sin Eensomhed paa bodfærdige Tanker. Hun lod Gertrud kalde, og denne viiste sig med al den Belsættelighed, som Trost og Haabet om at forbedre sin Frue opmuntrede hende til.

Streng Frue! sagde hun efterat Beate angrende havde gjort sit Skriftemaal, — tillad at jeg taler frit; Nøden kræver det; det kan maaskee koste min Hals, dog jeg sætter mit Liv i Fare, for at tie Eder. — Om I gjorde vel i at indbyde fremmede Knægte, paa en Tid da I meget mere som Enke burde hyllet Eders Skønhed i et syvfoldt Slør og oppebriet Eders Husbond, tilkommer mig ikke at afgjøre. Men saameget er vist, at I aldrig kunde valgt et mere upassende Sted til Eders Lystighed, end Ravensborg. Viid, disse Mure ere hellige; og trinidt omkring os vaage tusinde Dine, som ingen Uretfærdighed taale. Paa den Tid da den Ravensbergske Tæt opkom, og vor Husbonds Stammefædre byggede denne Borg, da forbandt sig med dem en Mandeslægt, hvilken strax i Begyndelsen tog Borgen t

Besiddelse tilligemed dem; og gav sig frivillig i Tjeneste hos det ædle Huus, med hvilket den siden blev uadskillelig forbunden. Sagnet forsikkrer, at de den gang synligen vandrede om i denne Borgs Enemærker, og levede i selskabelig Enighed med Husets Beboere, hvilke de viste tusinde Smaatienester, fra den Mindste til den Største. Lidt efter lidt, alt som Menneffene forværredes, indskrænkede sig deres Nabenskab til visse Tider, for visse udvalgte Personer. Man begyndte at see dem med en lille Gysen, men man saae dem ikke ugierne; thi alle kiendte disse Smaaskabningers Elskværd og Uskadelighed. De vare glade Deeltagere i enhver uskyldig Glæde; og Eensomhedens venlige Stalbrødre. Man gav dem Navn af de stille Folk; thi i Mandemunde veed man ikke, at de har tilkiendegivet deres Nærværelse med fornærmelig Støien, eller med at stifte nogen Skade. Kun et ældgammelt Sagn melder noget Sligt om en Herr von Ravensberg, der altfor tidlig glemte sin afdøde Gemalinde; dengang skal der være skeet omtrent hvad der har tildraget sig nu, saa at der ikke blev No paa Borgen, før man havde bortfiernet det Anstødelige, og tilfredsstillet de Usynlige.

Nu maa I vide, at I af flere Aarsager allerede strax ikke var vore Huussinder velkommen; derfor skulde I mindst givet dem Anledning, til end større Misnøie. De havde tiltænkt vor Husbond en anden

Brud, end en halv Udlænding, der blot ved sin Fødselsdag og Fødselstime var dem imod. Ogsaa Eders første Indtrædelse paa Slottet mishagede dem. Det skeedte Sanct Gervasi Dag; og denne Dag var allerede fra de ældste Tider, da endnu de Ravensbergske Skyttsaander vandrede synligt her, en Sorgens Dag; (af hvad Grund veed man ikke) der aldrig turde udmærkes ved nogen Glædesfest. Døm derfor selv, om det kunde behage dem, at tusind Rærter lystte ved Eders Ankomst, og at Tjenestefolkene hyldede Eder med lydelig Jubel! Disse usynlige Væsner betragte sig som Slottets ældste Ejermænd, betragter de Herrer von Ravensberg blot som deres Lehnsmænd, ville have alting efter deres Sind; intet forandret, intet nyt indført; og opbringes ofte ved de ringeste Smaating; saa at vi blot maa takke vor stille enfoldige Levemaade for den Ro vi nyde, og som det der holder dem i godt Lune.

Overlæg nu selv hvad der maatte følge paa de Forandringer, J gjorde her. J forstyrrede de gyselige Kroge, i hvilke de helst opholdt sig; udrøddede Skoven, og Rosenlunden, deres kæreste Spadseregang; trængte Eder endog ind i deres Helligdom, den underjordiske Hvalving; hvilken J, efter den ryggesløse Camillas Raad, lod indrette til et Bad. Af, jeg indseer kun nu altfor tydeligt hvad det var, som fik

denne Nolighedsforstyrrelse til at snuble i den hemmelige Kielder, og hvilken Giftoform der beaandede hende fra Rosenhækken. Hun blev et Offer for sin Selvflogskab; og jeg maa tale, for at redde Eder, at ikke ogsaa I —

Gertrud! Spøggelseerfke! raabte Beate, der hidindtil havde hørt til med høit opspilede Dine; raser du?

Nei, ædle Frue, sagde Ammen; og naar jeg torde, kunde jeg vel endnu fortælle meer.

Tael, sagde Beate; jeg er just oplagt i Dag til at høre Eventyr.

Tilgiv, vedblev Gertrud, det er ikke af Frygt for Eder, at jeg summer mig ved at tale; jeg bliver beluret af andre Dren. Een af Eders Tærner, som yttrede hvad der nu svæver mig paa Læberne, maatte allerede betale med Livet. — — Dog, det skeer af Trofkab til Eder; og jeg siger det endnu engang, for Eders Skyld vover jeg Alt.

Vid altsaa, da I kom ned med Eders første Junker, saae Een af vore Qvinder, den første Nat efter Eders Barsel, Kammergulvet aabne sig og Mandeslægten's Stammemoder stige op. Thi det stille Folk, der ikke er andet end en Slags aandelige Mennesker, fødes og dør ligesaavel som vi. Alfen nærmede sig det slumrende Barns Bugge, kyskede dets Dine tre Gange, og sagde: Gaae, smilend eDreng! søg

din Arvedeel blant Englene; af Herren von Ravensbergs Slægt maa du udslættes, thi til den hører du ikke.

Fordømte Sladderhank! raabte Fru Beate, som kun altfor godt forstod hvad Alfens havde meent med disse Ord; gaa bort fra mine Dine, og drist dig aldrig til uopfordret at træde for mit Ansyn igien.

Gertrud gik med et bedrøvet Hjerte. Klare Bærn, sagde hun, i det hun sluttede den lille Helene i sine Arme, dersom din Moders Had til mig skulde skille mig fra dig, saa overlader jeg dig i de velgjørende Manders Varetagt, hvilke kun seet af mig og Faar, vare tilstæde ved din Fødsel, indviede dig til deres Yndling, og vaagede saa mangen Nat ved din Bugge, naar jeg slumrede. Derpaa overgav hun Bærnet til sin Medtienerindes den gode Mechtildes Omsorg.

Hvad hun havde frygtet for, skeete. Hun fik sin Afsted, og maatte begive sig til sin Mand, som var Foged paa en assides Borg, der endnu tilhørte Gerhard. Her døde hun snart. Var det nu af Græmmelse, eller var det Mandernes Hevn, fordi hun havde opdaget deres Heimmelighed, med den sædvanlige Ammesnakksomhed?

Beate troede det første; men faldt hende ved Midnat det Modsatte ind, at Gertrud var død for hendes Skyld, saa blev hun forunderlig tilmode.

Det gamle Slot blev hende nu mere og mere forhadet. Ingen turde vove sig did at besøge hende. Hun havde ikke Mod til at indbyde Nogen. Men Ridder Gerhard ejede flere Slotte; og man behøvede jo blot at forandre Opholdstedet, for at undgaae alle Ubehageligheder. Der var allerede tænkt derpaa. De italienske Herrer vare endnu ikke bortreiste, et lille nydeligt Landhuus skulde just indrettes og flyttes hen til, uagtet Gerhard havde yttret det modsatte Ønske, — da pludselig den fatale Hændelse indtraf, at den forglemte Egteherre uformodentlig kom hjem igien.

Fru Beate behøvede sin hele neapolitanske Hof-tone, for at komme ud af det ved denne Leilighed. Hendes Herre undrede sig over den forestaaende Fløtning; til Oplysning maatte han erfare, at hun ikke havde kunnet holde det ud for Længsel i hans Fraværelse; og at hun derfor vilde give sig Luft i den vide Verden, uden for de snevre Mure der adskilte dem. Paa Slottet kunde hun ikke blive længer, selv med ham. At sige Eder Marsagen, sagde hun, forbyder Livsfaren mig. Aabenmundighed har allerede skaffet flere Døden i denne Ulykkesborg. O at Gertrud kunde tale, men hendes Mund har Døden for evig luft.

Gertrud død? Den troe Tærne! Hvordan er hun død?

Beate udbrød i en Strøm af Taarer. O sagde Ridderen, nu veed jeg Gertrud har talt for dristigt

om Borgens Hemmeligheder, hvilke' evig burde været fortiet for Eder, da Eders Dine ere lukkede for Nander verdenen. Giv Eder tilfreds, min Dyrebare; og opgiv den Beslutning at forlade Borgen. Bort Hus ses Lykke vil kun blomstre saalænge vi boe her; intet uden Nødvendigheden maa drive os herfra; det vil sige: Keiserens Bud, eller Sværdet.

En klog Qvinde er aldrig raadvild. Beate vidste nu hvorledes hun kunde skaffe Ridderen bort; hun stod endnu altid i en hemmelig Forbindelse med sine italienske Venner, og det var hende en let Sag ved Een af de Fornemste, at faae Keiser Rudolf til hvad hun ønskede.

Det varede ikke længe, saa kom der følgende store Brev, med keiserlig Haand og Seigl: Vor Gunst tilforn! Kiære trofaste Ridder von Ravensberg! Eder er vor Feide med Abbeden af Sanct Gallen ei uvitterlig. Naar vi altsaa til Sagens lykkelige Fremme trænge til vore kiære Undersaatters Hielp, saa ville J ikke vægre Eder ved at væbne Eder med Eders Tienere og Svende, og forene Eder med vor Hær. Eders gode Frue og Børn kunne J ydermere medtage, og for Sikkerheds Skyld overantvorde til vor Huusholdning paa Würzburg. Dermed skeer vor Billie. 20.

Dette Brev fornøiede saavel Ridderen som hans Frue, og alt blev nu indrettet til Reisen. Natten

før denne var berammet kunde Gerhard ikke sove. Det begyndte at røre sig omkring ham i Sovkammeret, Løvesødderne hvorpaa Sengen hvilede bævede, og han reiste sig op fra sin slumrende Hustru fordi han anede Aabenbaringen, saaledes som han havde havt den, første Nat, de laae her sammen.

Gulvet aabnede sig som dengang; men istedet for en heel Alfeslægt der dengang høitideligholdt hans Formæling for hans Dine, saae han nu kun en eneste Skikkelse, der i det den hævede sig op fra Dybet, nærmede sig hans Leie, hævede sig derpaa med en let Svæven i Beiret, og stod for hans Dine paa hans Sengedække. Det var en lille Kone, en halv Aen høi, med Alderdommens dybe Rynker i Ansigtet, og i en Dragt fra Henrik Fugles fængers Tid.

Dværginden neiede syv Gange for Ridderen, der ærbødig blottede sit Hoved, og giengieldte hendes Hilsninger. Du kiender mig, sagde hun derpaa, med sømmelig Tale, jeg helligholdt din Bryllupsdag efter den hos os indførte Lov, der forbinder vor Skæbne med Eders, ved at bortgifte en Datter af min Efterlægt; og jeg fremstillede hende for dig, den første Nat du laae her med din Egtehustru. Lad mig ikke sige meer om hende. I Mennesker ere lykkelige i Eders Uvidenhed. Nu til mit Erins

de. Min Stammedatters Egteskab blev velsignet med et Dige barn paa din Helenes Alder. Begge saae Lyset paa eengang, og de maae ikke skilles ad. Du kan reise hvorhen du vil, men Helene bliver under min Opsigt.

Skal jeg rive Datteren af sin Moders Arme? spurgte Gerhard.

Alfinden betragtede snart ham snart den slumrende Fru von Ravensberg, med en ærbar Mine; derpaa opstog hun en høi Datter. — O de skønne Modersfølelser, raakte hun, som Beate har for Helene. Hun vil lege med hende som en Geed med sit Kid, saalænge hun er liden; men naar hun voxer til, naar hendes Skønhed fordunkler Moderens? Nok — Helene bliver her. Jeg gjør ingen Forskiel mellem hende 'og hendes Tvillingsøster'. Du kan tillidsfuld betroee hende til mig.

Men — sagde Gerhard, min Førstefødte — jeg har hørt noget mumle om det! Hvorledes kan jeg betroee dig mit Barn?

Jeg forstaaer dig, raabte Alfekonen med en Røst, som gienklang i Hvalvingen og som hverken forholdt sig til hendes Størrelse, eller til dette stille Folks Sæder. Jeg forstaaer dig! — Men viid: Du har aldrig havt en Søn! — Hold op at være mig imod, du nøder mig ellers til at opdage dig Ting, som — — —

Et dumpt Bulder, som om Biælkerne i Sparværket knagede, og som om fierne Flamme gnistrede, slugte Alfegvindens sidste Ord. Lysene sluktes, Synet forsvandt, og Gerhard sank tilbage paa sit Leie, i en Tilstand der var en Mellemting af Afmagt og Dødsøvn.

Morgenen frembrød; Hestene vrinskede i Slotsgaarden, et Signal til Afreisen. Svendene traadte ind for at vække deres Herre. De fandt Fru Besate i Natklæder med slagrende Haar, badet i Taarer, staae ved sin Husbonds Seng. Han var paa ingen Maade til at vække. Hun vred sine Hænder, ilte de Kommende imøde og bad dem om Hielp. Nu blev Gerhard snart munter, og lavede sig til at staae op.

Istedet for at bryde sig om den glade Støi, som hans Opstandelse foraarsagede, befalede han at man skulde tridse den store Lysekroner ned; og da han saae at Vordlysene ikke vare brændt længer ned, end der kunde brændes i en Time, sluttede han sig til at deres Slukning, og følgelig ogsaa det som skedte forhen, ikke havde været en Drøm, og at altsaa Alfekonens Forlangende maatte opfyldes.

Der blev altsaa besluttet at Helene skulde blive tilbage, under Alfernes Beskyttelse. Moderen beklagede sig over den grusomme Fader, lod falde et Par Taarer paa sin Datters Kinder, og fastede

sig i Vognen med Sil. — Helene var nu under den
 tro Mechtildes Opsigt ene paa Borgen. Med hende
 glædte sig alle de øvrige Husets Folk, baade syn-
 lige og usynlige, og den Ældste Borgfogden Wer-
 ner, som haabede at Rolighedsforstyrrelsen aldrig
 vilde komme meer, gjorde Anstalter til at alt blev
 igien sat i sin forrige Stand. Det Stavensbergske
 Familievaaben, en hielmet Biergmandsling i blaa
 Grund, som Fru Beate aldrig havde kunnet lide,
 blev uden ny Forgyldning eller Opmaling sat under
 Gavlen af Huset igien over Hovedindgangen. Paa
 Pulterkammeret opsogte man atter de gamle Tapeter,
 tilligemed det øvrige Huusgeraad, for at udsmykke
 den hellige Sovehvælving dermed. I Skovens ud-
 huggede og udrøddede Egne blev plantet unge Naar-
 letræer, og den fordum af hin brune Camilla for-
 styrrede Rosenhække blev bragt i Stand igien.
 Ogsaa den underjordiske Hvælving, som Italiener-
 inden havde indrettet til Bad, skulde tilmures;
 men det blev opsat. Thi endskiønt det aldrig hav-
 de manglet paa Spøgerie og hemmelig Drillen naar
 Beate vilde betiene sig deraf, saa lod det dog til,
 at de godhiertige Bæfener ikke misundte den unge
 Frøken deres Grottes Rislighed. De saae det gier-
 ne at hun blev badet her; og hjalp ofte med at
 tvætte hende, naar Mechtilde var allene med sin
 Pleiedatter.

Førend endnu Fornuften vaagnede hos den lille Helene, vante sig alt hendes Dine til disse smaa Skabninger, der ikke lode sig see for andre, end for hende, Mechtilde og den gamle Werner. De øvrige Borgens Indvaanere troede med en hellig Laushed paa dens Tilværelse, uden at see dem.

De godhiertige Aander vaagede over den lille Helene, lærte hende stamme de første Ord, og hendes Stemme fik en Sødhed, som trængte dybt til Hjertet. Hendes Gang fik en ætherisk Svæven; hendes Legemsdannelse den høieste Fuldkommenhed, og hendes Ansigt, der vel ikke var blændende skönt, fik de meest talende Træk af Uskyld og Hjertensgodhed.

Helene havde intet Begreb om at de yndige Bøjner, som omgiggledede hende, var af et andet Slags Skabninger end hun. Hun holdt dem for en Art mindre Mennesker; og den forstandige Mechtilde lod hende blive i den Formening, indtil en uforsigtig Beninde af den unge Frøken forstyrrede det hulde Bedrag, og derved drog et Skillerum mellem hende og de selskabelige Aander. Helene kunde ikke omgaaes dem saa fortrolig, da hun nu i dem kiendte Skabninger af et høiere Slags. Allferne mærkede Forandringen, og straffede Marsagen dertil med Døden. Ogsaa Helene maatte bøde derfor; de lode sig ikke see meer af hende, men nøiedes med usynlig at berogte hendes Skridt.

Kun eengang, da hun alt var bleven en voksen Pige, havde hun efter lang Tid en lignende Aabenbaring. Naar hun nemlig gik ud i Haven for at spadserere, gik hun for det meeste giennem en lang mørk Gang, hvor der altid brændte en Lampe. I denne Gang stod et lille Steenbilled i Væggens Fordybning, hvilket hun, uagtet den høie Krave og den gothiske Hue altid havde taget for den hellige Jomfru, og bøiet sine Knæe derfor. En varm Sommerdag da Helene var faldet i Søvn i Haven, i Skyggen af den velbekiendte Rosenbust, stod en lille Kone for hende i Drømme, just saaledes som hun kiendte hende fra Steenbilledet, og sagde: Jeg er ikke den Hellige, for hvem du i din fromme Enfoldighed har holdet mig. Men jeg er et Væsen som elsker dig, og som kan virke for dit Vel saavel som Himmelens Dronning. Jeg er Alfernes Stamme moder, som vaager for din Stamme. Steenbilledet i Gangen forestiller mig. Een af dine Forfædre lod mig saaledes udhugge, og sætte hen paa det Sted, hvor jeg havde aabenbaret mig for ham. Vær god og dydig. og forlad mig ikke uden ved Evang, saa skal jeg aldrig forlade dig. — Helene lovede det; og da hun vaagnede duftede Rosen eengang saa sødt, som ellers, og Nattergalen slog i Rosenhækken.

Ridder Gerhard og Fru Beate tænkte imidlertid kun lidet paa deres forladte Datter. Den første var

i en bestandig Vaabentummel, den Anden i den store Verdens Udspreddelse. Saalænge Fru Beate endnu var ung nok til at fængsle de kiære Riddere, vilde hendes yndige Datter kun været hende en Torn i Diet; men alt som hun selv begyndte at blive en afbladet Rosenbusk med Torne uden Blomster, tænkte hun meer og mere paa at hidkalde sin Datter, for at skaffe sig Indflydelse og Opvartning ved hende. Det blev hende let, ved Keiseren, at befale Helene Keisen, eftersom hin, af synderlig Gunst for hendes Forældre, vilde sørge for hendes Lykke. Fru Beate havde allerede udtænkt sig en Svigersøn; en ung italiensk Greve, hvis skønne Landgods i Nærheden af Neapel hun i Tankerne havde udkaarret til sit Enkesæde, for der at nyde Livets Aften, hvor hun nød dets rødmende Morgen.

Hvor ondt gjorde det Helene at forlade sine elskede Løvhytter, sine Mure. Men Alferne forholdt sig under Indpakningen stille og rolige. Det glimrende Hof, de stæiende Fornøielse havde intet Tillokkende for Helenes rolige blide Siæl, og fik det endnu mindre ved Nærværelsen af et Menneske, som man vilde bringe hende til at elske, og som hun foragtede. Junker Guasparo di Capua var at ligne ved de antike Mindesmærker i hans Fædreland; En ruineret Bygning, Levning af en Skønhed, som den vilde foregaaende Tid næsten havde udstøttet.

Hvad Under, at den fortvivlede Pige forsøgte alt, for at undgaae ham; — og da der intet Haab om Frelse var, fik det fortvivlede Indfald, forklædt i Matten at flygte bort til et Nonnekloster? Hendes Dine havde ofte dvælet med Velbehag paa en fattig ung Ridder, der undertiden havde Vaakenvagt ved Slottets Port, som takkefuld og sørgmodig støttede sig til Muren naar hun gik ham forbi, og betragtede sit Sværd. Da rødmede han og foer op som af en Drøm. Da smilte han med et veemodigt Smil, som Helene kun altså vel forstod. — Kunde du betro dig til ham, tænkte hun tit. — Men hendes fromme Siæl følte snart det Usæmelige i at kaste sig i en fremmed Ynglings Arme. Hun flygtede altså ene fra den haarde Moder; thi hendes Fader var reist til en prægtig Turnering hos en af Nabofyrsterne. — Hvor forundret blev hun da ikke, da hun vaagnede af sin Alsmagt under et Træ i den tykke Skov, og fandt den unge Ridder Henrik og en sneehvid Olding med et langt Skæg staac for sig. Skionne Frøken, sagde den Første, frygt ikke! Eders Flugt er ikke opdaget. Tilgiv at jeg har bevogtet Eders Skridt. Kun Omhu for Eders Vel har bevæget mig dertil. Hos denne værdige Eremit kan I med Tillid, uden Frygt, tilbringe nogle Dage, indtil der gives Leilighed til hemmeligt at bringe Eder hen, hvor I ønsker det.

Hvad kunde være Helene Kiærkomnere? Hvad var fornuftigere end at modtage denne Hielp; hvad naturligere end at Helenes og Henriks unge Kiærlighed fra en Gnist blev til en Flamme, ved hans beskedne, korte men daglige Besøg? At han var fattig, og ikke eiede andet end sit Skiold og sit Sværd, gav ham en Yndighed mere i Helenes Dine; thi hun haabede at kunne gjøre ham lykkelig. Men hendes Dyd og hendes Lyvte til Alfernes Moder paalagde hende ogsaa, intet at vove, uden dennes Minde. — Drag tilbage, ædle Ridder, sagde hun en Dag til Henrik; vent min Fader, og tilstaa ham Eders Kiærlighed for mig. Den sølvgraa Valentin har lovet mig sin Beskyttelse, sit Leide. Forklædte som Pillegrimme ville vi vandre til min Fædreneborg igien. Der venter jeg Eder og min Fader. En venlig Mand vil give os Held til vort Forehavende. Henrik trykkede et Kys paa hendes hvide Haand og forlod hende. Hyllet i en bruun Kappe, med en bred Hat over de fulde Lokker og en Pillegrimstav i sin Haand, fortsatte hun Reisen Dag og Nat i Oldingens Selskab, indtil hun atter saae de Kiære Borgspire kneise, indtil hun atter kunde kaste sig i sin gamle Venindes Arme. I Haven ved Rosenhækken forlod Eremitten hende med disse Ord: „Dine Skytsaander kunne paatage sig enhver Skikkelse,“ og forsvandt i Hækken.

Helene havde neppe udhvilet sig nogle Dage, efter Reizens Besværlighed, før en Flok Ryttere en Aften kom galopperende op ad Borgveien. Helene skælvede. Hun saae fra sit Vindue ned i den fliselagte Gaard, og blev Faderen og Henrik vaer blant en Flok Riddersvende. Af deres glade Miner spaaede hun sig sin Lykke. Hun mødte dem paa Vindetrappen, og neppe havde Gerhard omfavnet sin Datter, før han lagde hendes Haand i Henriks med disse Ord: Fattigdom skal ikke hindre den vakke Krigers Lykke! Modtag her Eders Tapperheds og Trofskab's Løn — Helene var henrykt, men hendes Glæde mindskedes, da hun hørte, at den opbragte Moder kom bag efter, førende i den store Vogn; og at hun aldeles ikke vilde give sit Minde. — Vi have en Kamp at bestaae, sagde Ridder Gerhard; men vi maae vinde Prisen. Jeg har mine Aarsager til at troe det med Vished. Gaa paa dit Kammer, mit Varn, og vent rolig til i Morgen.

Saa snart Fru Beate kom til Borgen forlangte hun at see sin Datter; man sagde hende, Helene var ikke vel og sov alt. Den modige Frue forlangte derpaa et Bad. Da hun hørte man havde tilmuret. Badkælderen, blev hun end mere opbragt, lod paa Diebliffet Muren nedbryde, og Badet varme. Men den Ulykkelige kom aldrig ud deraf igien.

Man fandt hende druknet en Time derefter. Vadedet havde langt oversteget sine Bredder; hvor den Mængde Vand var kommet fra, vidste ingen. Men man saae at Sprækkerne i Steenvæggen vare vaade og dugfulde; man forsede sig, bevarede hvad man vel anede i Hjertet og taug.

Borgfruens Død gjorde saa stærkt et Indtryk, at man ei engang ændsede den Nyhed næste Dag, at Junker Guasparo di Capua, der havde fulgt Fruen til sidste Herberge og nu vilde besøge sin tilkommende Brud — havde brudt Halsen, ved at styrte af sin Hest paa Klippeveien. Saavel hans som Fru Beates Liig blev bragt til en Kirke, der laae uden for Ravensbergs Enemærker, og jordet i al Stilhed ved Alteret.

Helenes og Henriks Bryllup var en Glædesdag, som bragte den gamle Ridder Gerhard til at glemme alle Sorger. Man bragte det unge Egtepar i det oftomtalte Ravensbergske Sovkammer. Da alle Lys, paa de syv i den store Messingkrone nær, vare slukkede, og rundt omkring Midnattens Stilhed herskede, aabnede Gulvet sig midt i Stuen, og en munter Brimmel af smaae yndige Væsener trængte sig op. Helene kiendte dem vel igien fra sin Barndom. De omringede med tusind Glædesyttringer et ungt blomsterkrandsset Par, der lod til at spille her den samme Rolle, som Henrik og He-

lene havde spillet Dagen i Forveien. Efterat det lille Brudepar havde modtaget utallige Benviis paa Kiærlighed og Erbødighed, stillede man sig endelig i en pyntelig Orden og begyndte paa et formeligt Bryllupstog, der efter at være gaaet det rummelige Bærelse rundt, nærmede sig de forundrede Ægtefolks Seng, og stod med eet for dem, paa det guldstukne Sengedække.

See her — sagde den titnævnte Stammemoder, til Helene, — see her dit udtrykte Billed i mit Barnebarn, hun som er født paa een Dag med Dig. Endelig er hun blevet sin Elskers Løn, saaledes som du din. Jeg helligholder din Forbindelse med deres; og lover dig al den Lykke, som jeg kan skænke mine egne Bøen.

Da den gamle Moder havde sagt dette, traadte den rødmende Brud sædeligt frem ved sin Brudgoms Haand, neiede for Helene og hilste sin Søster. Helene betragtede den nydelige Skikkelse med Forundring; det yndigste Migniaturbilled af sine egne Yndigheder. Allfinden tog Krandsen af sit Hoved, den var af smaae hvide Circeer og Veronikasblomster, og satte den paa Helenes Finger. Derpaa fiernede sig det lille Selskab bestedent igien fra Silketæppet, der kun lidet var betyngt af deres luftige Legemer, og satte dem til det Brudebord,

som var dækket under den store Kaffelovn, der dannede en rummelig Sal for dem med sine Piller. Her spiste de, loe, spøgte, og vendte sig ofte med fyldte Bægere for at drikke deres Skaal hen imod Sengen, hvor Henrik og hans hulde Hustru hvilede.

Da Helene næste Dag vaagnede havde hun en Guldring paa sin Finger med blaae og hvide Blomster af den fineste Smæltning. Hun bar den til sin Død; og var lykkelig.

Først flere Levealdre derefter forlode Alferne Ravensberg, fordi en Moder af Helenes Stamme uforsigtigviis lod sig overtale til at føde sit Barn i et andet Bærelse end det Sædvanlige. Hun døde med Barnet; og Folkene paa Morgen paastode samme Nat at have seet en lille Jordefærd af Alferne, med smaae sorte Ligkister og Fakler, bryde op igiennem Gulvet, med Sørgefange gaae den store Ligkiste rundt, og begive sig ind i Badkielderen hvor de forsvandt.

Med Alferne forsvandt den Ravensbergske Families Lykke, og den uddøde. Man veed intet videre om dem, end at de omtrent paa de Tider skal have forbundet sig med en anden Familie i Oversøen; og flyttet ind paa deres Stamhuus. Der viser man endnu et Bærelse, hvor de især skal have drevet deres Spil, og den Dvn, under hvilken de pleiede at holde deres Gæstebud. Ogsaa her uddeelte de

deres Gaver: ved et Familiebryllup to Guldringe,
 og ved en Arvings Fødsel to smaae Brød af deres
 Bord, med den Advarsel at forvare begge vel.
 Men Ringen forkom med Tiden, og Hvedebrødene,
 hvilke den forsigtige Slotsherre havde ladet mure
 ind i et Taarn, for at være vis paa deres Besid-
 delse, blev i en stor Ildebrand, da Taarnet revs ned,
 fortærede af Luerne; hvorpaa ogsaa denne Slægt
 gradviis aftog.

Galgemanden.

Richard, en ung tydsk Kjøbmand, en kæk og munter Svend, inddrog en skøn Sommeraften i Venezia, den vidt og bredt berømte Handelsstad. Paa den Tid udbredte Trediveaarskrigen stor Urolighed i de tydske Lande; den unge Handelsmand, der gierne gjorde sig tilgode, var derfor meget glad ved at hans Forretninger en Tidlang kaldte ham til Bessland, hvor det ikke gif saa krigerisk til, og hvor man, som han havde hørt, foruden den kosteligste Viin og de meest velsmagende Frugter til lige fandt saa mange deilige Qvinder, af hvilke han var en særdeles Elsker.

Der seilede han nu omkring paa et lidet Skib kaldet Gondol, i Kanalerne, hvoraf der i Venezia gives mange, istædet for ordentlige brolagte Gader, og havde sin Glæde af at see paa de skønne Huse, og de endnu skønnere Fruentimmer, som stode i Vinduerne. Da han endelig kom henimod en yderst prægtig Bygning, i hvis Vinduer han vel blev de tolv yndigste Damer vaer, sagde den gode Unger-svend til Een af de Gondolierer, som roede ham: Af Gud! kunde jeg dog blive saa lykkelig i mit Liv kun en eneste Gang at tale et Ord med Een af disse deilige Frøkener? — Ei, sagde Noerkarlen,

ikke andet end det? Stig kun ud, og gaa dristig derop. Tiden vil vist ikke falde Eder lang der. Men den unge Richard sagde: Det morer dig nok at faae fremmede Folk til at løbe med Liimstangen? og troer at finde en saa ubehøvlet Svend i mig, der følger dit daarlige Raad, for at lade sig udee deroppe paa Slottet, ja vel endog for at faae sig en banket Trøie? — Herre, sagde Koerkarlen, tør mig ikke at kiende Landets Sæder; giv som jeg siger, hvis J vil have det godt; og hvis de ikke tager imod Eder med aabne skjønnede Arme, saa vil jeg have roet Eder for intet.

Den unge Karl tyktes det vel at være Forsøget værd, og Koerknægten havde heller ikke løiet. Den tillokkende Frøkenfare modtog ikke allene den Fremmede huldsaligt; men den Skjønneste blandt dem førte ham endogsaa ind i sit eget Bærelse, hvor hun beværtede ham med de meest udsøgte Forfriskninger, gav ham mangt et Kys, og tilsidst alt hvad han ønskede. — Flere gange maatte den Tanke opstaae hos ham: Jeg er sandelig dog kommen i det allerbehageligste og forunderligste Land, der er til paa Guds grønne Jord. Men jeg maa dog tillige ogsaa takke Himlen for min Persons og min Lands Fortrin, der giv mig saa afholdt af de fremmede Damer.

Men da han nu vilde gaae forlangte Frøkenen halvtredstindstyve Dukater, og da han forundrede sig derover, sagde hun: Ei unge Siæk! troer I da at have forlystet Eder med den smukkeste Courtisane i hele Venedig, for intet? — Betal kun uden Omstændigheder, thi den der ikke tinger i Torveien, smaa finde sig i den Priis, der bliver forlangt. Vil I derimod komme tiere igien, saa bær Jer fornuftigere ad, og I kan da for saa stor en Sum om det i Dag har kostet Eder, leve en heel Uge herligen og i Glæde.

At hvor fortrædeligt maa det dog være for Een, som troer at have erobret en Prindsesse, naar han mærker at det ikke var andet end en offentlig Bølerske; og ovenikøbet en saa klæffelig Sum loffes ham ud af Lommen. Dog, den unge Svend blev ikke saa fortørnet, som maaskee mangen Anden var blevet; det var ham mere om sit Legems Pleie at giøre, end om at udmærke sit Liv med sieldne Bedrifter og Dyder; derfor lod han sig, efter at have betalt det Forlangte, roe hen til et Biinhuus, for at forslaae de Griller, der endnu gjorde ham Hovedet kruset.

Da nu den lystige Broder bar sig saaledes ad, manglede der ham heller ikke talrigt og fornøieligt Selskab. Mangen Dag forsvandt i Suus og Duus, mellem lutter glade Ansigter, undtagen et Æneste, der

tilhørte en spansk Hovedsmand. Denne tog vel Deel i al det vilde Selskabs Spøg, men for det meste uden at tale et Ord, og med et mærkeligt Udtryk af Urolighed i sine mørke Miner. Smid- lertid var han vel lidt, thi han var en formuende og anseelig Mand, der ikke brød sig om, flere Af- tener i Stad, at beværte det hele Selskab paa sin Bekostning. Desuagtet, og omendskjønt den unge Richard ikke satte saa mange Penge til, som den første Dag han kom til Venedig, gif dog Pengene med, og med stor Bedrøvelse maatte han nu tænke paa, at det fornøielige Liv snart maatte være forbi for ham; hvis han ikke aldeles vilde sætte alting til.

De Andre mærkede hans Bedrøvelse, og Nar- sagen dertil, et Tilfælde som de da ofte oplevede i deres Kreds, og havde deres Spas med den ud- pungede Heldøre, der dog endnu ikke kunde lade være at forøde sine sidste Skillinger paa den søde Fluegift. Da tog Spanieren ham en Aften med sig i Cen- rum, og førte ham med uventet Venlighed hen i en temmelig affides Egn af Byen. Den gode Un- gersvend var nær ved at blive angst og bange, men han tænkte tilsidst: At der ikke er meget meer at hente hos mig, end Fyren, og hvis han vil mig til Livs, saa maa han dog først vove sit eget Skind; og det holder han vel neppe Umagen værdt.

Smidlertid satte den spanske Hovedsmand sig paa Muurstykket af en gammel forfalden Bygning, bad den unge Rishmand gjøre det samme, og begyndte sin Tale saaledes: Det forekommer mig fast, min kiære høist ungdommelige Ven, som om I manglede den Evne, der i høieste Grad er mig til Byrde, nemlig, hvad Djeblik jeg vil, at skaffe mig saamange Penge, mig lyster. Smidlertid vil jeg overlade Eder denne Gave med Tilbehør og andre Fordele, for Kjøveri.

Hvad bryder I Eder om Penge, svarede Richard, i det Djeblik I ønsker at blive den Evne quit at forskaffe Eder dem?

Det hænger saaledes sammen, svarede Hovedsmanden. Jeg veed ikke om I kiender slige smaae Creature, som man kalder Galgemænd? Det er sorte Smaadiævre, indelukte i et lille Glas. Hvo der har saadan Een, kan faae af ham alt hvad han ønsker sig i Livet, Kosteligt og Godt, men især umaadelig mange Penge. Derimod betinger Galgemanden sig Ejerens Siæl, for sin Herre Lucifer, saafremt hin døer, uden at have overleveret sin Galgemand i andre Hænder. Men dette kan kun skee ved Salg, saaledes, at man altid modtager en ringere Sum, end den man har betalt for ham. Min har kostet mig ti Ducater; vil I nu give mig ni igien, saa hører han Eder til.

Medens Richard betænkte sig, blev Høvedsmanden saaledes ved: Jeg kunde gjerne narre Nogen dermed, og sælge ham Galsemanden som et andet Spilleværk eller Legetoi, saaledes som en samvittighedsløs Handelsmand solgte ham til mig. Men jeg maa være betænkt paa, ikke at bebyrde min Samvittighed med flere Synder, og jeg foreslaaer Eder derfor Risbet aabenhjertigt og redeligt. I er endnu ung og livslystig, og kan vel finde hundrede Maader igien til at skille Jer af med denne Tingest, naar han begynder at blive Jer til Byrde, saaledes, som han nu er bleven mig det.

Kiære Herre, sagde Richard, dersom I ikke tog mig det ilde op, saa vilde jeg gjøre Jer opmærksom paa, hvor ofte man alt i denne Stad Venezia har trykket mig ved Næsen.

Ei du unge daarlige Svend, raabte Spanieren harmfuld, du behøver jo blot at tænke paa mit Giestebud i Aftes, for at overbevise dig om af hvad Vigtighed dine ni lurvede Ducater kunne være mig.

Den som øder meget, bruger meget, svarede den unge Risbmand beskedent; og det er kun et Haandværk, ingen Pengeping, som aldrig udtømmes. Hvis I nu har givet Eders sidste Ducater ud i Aftes, kunde I med alt det dog have Lyst til mine næstsidste idag.

Tilgiv, at jeg ikke staaer dig ihjel, sagde Spanieren. Det skeer blot, fordi jeg endnu haaber hos dig at stille mig ved Galgemanden; samt fordi jeg er sindet at gjøre Poenitence, hvilken ved sig Fremfærd kun vilde blive større og vanskeligere.

Maatte det vel tillades mig, at gjøre en Prøve med denne Ting? vedblev den unge Kjøbmand, paa det forsigtigste.

Hvorledes skulde det gaae til? svarede Hovedsmanden. Han bliver jo ikke hos Nogen, og hjælper ingen anden end Den, der rigtig har kist og betalt ham.

Den unge Richard var bange; det saae ud til allehaande paa den øde Plads hvor de sad sammen ved Nattetid, endskiønt Hovedsmanden forsikrede, at han ikke tvang ham til noget, formedelt den forestaaende Bodfærdighed. Imidlertid forestilte Richard sig dog alle de Glæder, han kunde skaffe sig ved Galgemandens Besiddelse. Han besluttede altsaa at vove Hælvten af sine sidste Skilling derpaa; men først vilde han dog prøve, om han ikke kunde asprutte noget af den høie Priis.

Du Nar, sagde Hovedsmanden med Latter, det er dit eget Bedste, at jeg kræve den høieste Sum, og til deres Bedste, som kister ham af dig. Ellers vilde Een af Eder altfor tidlig faae ham for den laveste Mynt der er til i Verden, og altsaa uden Naa-

de fare Fanden i Bold, naar ingen meer kunde fige Galgemanden for bedre Kiøb.

Na det skal have gode Veie, sagde Richard venlig. Jeg sælger vel ikke den underlige Tingest saa snart igien. Dersom jeg altsaa kunde have ham for fem Ducater? —

For mig gierne! svarede Spanieren. Men Du arbejder i Satans Tieneste, og hjælper ham, tidligere end han havde ventet, til den sidste fortabte Mennekesiæl.

Derpaa overleverede han ham, efter sluttet Kiøb, en lille tynd Flaske, hvori Richard ved Stierne-lyset saae noget Sort bevæge sig vildtgiøglende op og ned.

Til en Prøve forlangte han strax i Tankerne de udlagte Penge fordoblede tilbage i sin høire Haand, og strax havde han ti Ducater deri. Derpaa gik han glad tilbage til Værtshuset igien, hvor de andre Evende endnu svirede, og forundrede sig høiligen over, at hine Evende, der nylig havde forladt dem saa bedrøvet nedslaaede, nu traadte pludselig ind med største Munterhed. Spanieren sagde ellers snart Farvel, uden at tage Deel i den kostelige Glædesfest, som Richard havde ladet anrette, saa silde det end var. Den mistroiske Vært havde han betalt forud ved Galgemandens Hielp, som fyldte ham alle Lommerne med Ducater. De sm nok

gad eje sig en Galgemand kunne let forestille sig hvilket Liv den lystige Ungersvend fra dette Øjeblik af maatte føre; det maatte da være, at de vare altfor gierrige. Men selv et mere forsigtigt og fromt Sindelag kan nok tænke, at det ved sig Fristelse maatte gaae heel vildt og ødselt til. Det første Richard havde at gjøre var ved uhyre Summer at vinde den skønne Lucretia — saaledes kaldte hans forrige kostbare Boelskab sig til Spot. Han ledede hende allene for sig, købte sig derpaa et Slot og to Lyststeder, og omgav sig med al Verdens Herlighed.

Eengang sad han med den ugudelige Lucretia i een af sine Lysthaver, ved Munden af en dyb og hurtigflydende Bæk. Der blev spaset og leet meget, af de to daarlige unge Folk, indtil endelig Lucretia uformærkt fik snappet Galgemanden, som han i en Guldkæde bar paa Brystet. Inden han endnu kunde hindre det, havde hun faaet Kæden af ham, og holdt nu den lille Flaske legende imod Lyset. Først loe hun ved de underlige Krumspring, som den lille Sorte gjorde deri, men derpaa raabte hun pludselig med Gysen: Sy, det er jo en Skruptudse! — og kastede Kæde, Flaske og Galgemand i Bækken, der strax skulde Alt for deres Dine, med sine flydende Bølger.

Den stakkels Ungkarl søgte at skjule sin Skræk, at hans Frille ikke skulde mærke det, og endnu ovenikøbet anklage ham for Røvet, som en Troldmand. Han udgav det Hele for en Spas, han vilde have med hende; og skyndte sig saa hurtig bort fra Lucretia som muligt, for i Stilhed at overveje, hvad han skulde foretage sig. Slottet havde han endnu, deslige ogsaa Landstederne, og en skønne Mængde Ducater maatte der være i hans Lomme. Men heel glædeligt blev han overrasket, da han greb med Haanden i Lommen efter Pengene og fik fat paa Galgemanden. Ræden maatte formodentlig ligge paa Flodbunden, men Flasken med Galgemanden var vendt tilbage til sin Herre. — Ha! raabte han henrykt, saa besidder jeg jo en Skat, som ingen Magt paa Jorden kan røve mig. Med disse Ord havde han gierne kysset Flasken, dersom ikke den lille giøglende Sorte var forekommet ham altfor græsselig,

Var det hidtil gaaet vildt og lystigt til, saa gif det nu værre. Richard saae ned med Foragt og Medynk paa alle Jordens Potentater og Regenter, overbevist om, at ingen af dem førte et halv saa fornøieligt Levnet som han. Man kunde næsten ikke mere skaffe alle de Sieldenheder tilveie i den store Handelsstad Venezia, som der daglig forbrugtes paa hans Taffel. Naar et godmodigt Menneske

mellemstunder satte ham til Rette derfor, eller formanede ham, pleiede han at sige: Richard er mit Navn; og Jernskrinet om min Rigdom er saa hardt, at ingen Udgifter sprænger det. Ganske umaadeligt pleiede han ogsaa at belee den spanske Hovedsmand, der havde bortgivet en saa kostelig Skat, og desuden, som man sagde, var gaaet i Kloster,

Men alting paa denne Jord varer kun til en Tid, det fik da vor Ungersvend ogsaa at føle, og det saa meget før, fordi han paa det umaadeligste hengav sig til alle sandselige Nydelser. En dødelig Mæthed overfaldt hans svækkede Legem, hvilken Galgemanden ikke kunde hjælpe ham for, uagtet han vel de ti Gange bad ham om Hielp, den første Dag, han var syg. Døg blev det ikke bedre; derimod havde han om Natten en forunderlig Dream. Det forekom ham nemlig, som om een af de Medicinflasker der stod ved hans Seng, begyndte at dandse meget lystigt imellem de andre, hvorved den uophørlig klinkede dem paa Bugene og Hovederne. Da Richard saae ret derhen, kiendte han Flasken med Galgemanden i, og sagde: Ei Galgemandsling, Galgemandsling! vil du ikke hjælpe mig dennegang? slaaer du endog mine Medicinflasker i Stykker? — Men Galgemanden sang hørs ud af Flasken:

Nu Richardsil, nu Richardsil,
 Nu find dig i din Skiæbne mild
 Og vandre til den evige Gld.
 Ei Sygdom frygter Diævleflo,
 For Døden ingen Urter groe.

Alt min du est, det gjør mig froe.

Og dermed gjorde han sig ganske lang og tynd; og saa fast som Richard end holdt Flasken til, krob han dog ud mellem Tømmelfingeren og den forseglede Prop, og blev en stor sort Mand, som dandsede affkyeligt susende med store Flaggermuusvinger, og lagde endelig sit haarede Bryst paa Richards Bryst, sit grinende Ansigt paa Richards Ansigt, saa fast saa fast, at det kom hin for, som om han alt begyndte at ligne ham, og raabte: Giv mig et Speil, et Speil!

I den kolde Angstens Sveed vaagnede han op; det forekom ham, som om en stor sort Skrubtudse med megen Behændighed kravlede ham ned af Brystet i Lommen paa hans Nattrøie. Med Gysen greb han derhen — og fandt Flasken deri, hvori nu den lille Sorte laae, som afmattet og drømmende.

Alt hvor lang forekom den øvrige Deel af Matten den Syge! Han turde ikke sove, af Frygt for at drømme om den sorte Skikkelse; han turde ikke slaae Dinene op, fordi han indbildte sig at

Uhyret virkelig stod og lurede i een af Krogene. Lukkede han atter Dinene, saa tænkte han, at det nu vel havde sneget sig tæt ind paa Livet af ham, og sprang forskrækket i Veiret. Han ringede vel paa sine Folk, men de sov som Stene; og den skønne Lucretia lod sig fra den Tid af, han var syg, ikke mere see i hans Kammer. Saaledes maatte han da nu ligge allene, i en Angest der hvert Djeblik tog til ved den Tanke: Ak Gud! er denne Nat saa lang, hvor lang maa da ikke den evige Nat være? Nu besluttede han, hvis Gud lod ham leve til i Morgen, at skille sig ved Galgemanden, paa hvad Maade det saa kunde være.

Da det nu endelig blev Morgen, overlagde han, atter noget styrket af det unge Solskinlys, om han ogsaa hidindtil havde benyttet sig tilbørligt af Galgemanden? Slottet, Landstederne og allehaande Pragtsager tyktes ham ikke være nok; han forlangte derfor paa Djeblikket endnu en stor Mængde Ducater under sin Hovedpude, og saasnart han fandt Pungen der, tænkte han med Nolighed paa hvorledes han bedst kunde blive af med Flasken. Han vidste at hans Læge var en Ven af allehaande sælsomme Creature, som man bevarer i Spiritus, og som et Saadant haabede han ogsaa at sælge Galgemanden, da ellers Doktoren, som en from Mand, intet vilde have at gjøre med dette Affum. Rigtignok

begik han herved et Skarnstykke, men han tænkte som saa: Bedre at begaae en lille Synd, der kan afbødes i Skærnsilden, end uigienfaldeligt at tilhøre Lucifer for evig. Desuden er Enhver sig selv nærmest; og min Livsfare taaler ingen Opsættelse. Derved blev det altsaa. Han bød Doctoren Galgemanden, der nu atter var bleven munter i Glasset, og giøglede ret lysteligt, saa at den lærde Mand, for at undersøge en saa stor Natursfaldenhed (hvorfor han holdt den) gierne tilbød sig at betale den, dersom den ikke var for dyr. For dog i det mindste i Noget at handle efter Samvittighed, fordrede Richard saameget han kunde, nemlig fire Ducater, to Rixdaler og tyve Groschen i tydske Penge. Men Doctoren vilde kun give tre Ducater, og sagde at han ellers maatte betænke sig nogle Dage. Da overfaldt Dødsangsten paa ny den syndige Ungersvend. Han gav Lægen Galgemanden, og lod sin Tjener uddele de tre Ducater blandt Fattige. Men Pengene under Hovedpuden glemte han som han kunde bedst, i den Mening at han nu paa dem maatte grunde sin hele tilkommende Lyksalighed.

Imidlertid tiltog Sogdommen voldsomt; den unge Rishmand laae i bestandig Febervanvid, og havde han endnu været plaget af Galgemandens Besiddelse, saa havde det været ude med ham. Nu

kom han sig dog lidt efter lidt, og det var kun Frygten for at have mistet Ducaterne under Hovedgierdet, der hindrede ham aldeles at faae sin Helbred igien. I sine sunde Dieblik havde han paa den senere Tid forgiæves søgt efter dem; og naar han spurgte derom, saa vidste intet Menneske noget deraf at sige. Han sendte Bud til den skønne Lucretia, der skulde have været om ham, i hans Bevidstløsheds farligste Tid; hun lod ham svare, at han skulde lade hende være med Fred; han havde hverken talt til hende eller Noget om Ducater. Dersom ingen vidste noget derom, saa maatte den Snak vel atter være en Febergalskab. Bedrøvet tænkte han nu paa, i det han stod op, hvorledes han vilde sælge Slot og Landstæder, og gjøre alting i Penge. Da traadte Folk ind og viiste ham Beviis med hans Navn og Seigl for at de havde kjøbt og betalt alle hans Eiendomme. Thi i sin Overmod's Dage, havde han givet den hæsliq skønne Lucretia Blanketter, for at hun af ham kunde tilegne sig hvad hun vilde. Nu maatte han altsaa, uagtet sin Afmagt, sanke den Smule sammen, der endnu tilhørte ham, og gaae ud af Huset som en Prækker.

Da kom endnu til syvende og sidst Lægen, med en meget alvorlig Mine. — Ak, Herr Doctor, raabte den unge fortrædelige Svend, vil I ovenikjøbet, efter

Eders Ordensbrødres Viis komme ansættende med store Regninger, saa giv mig kun endnu i Tilgiwt et Giftpulver, dermed rækker J mig min sidste Næring; thi jeg har ikke en Svid mere at kysbe mig Noget for.

Ikke saaledes! sagde Lægen alvorlig. Jeg skænker Eder hele Kurens Omkostninger. Kun et høistsiældent Lægemedel, som jeg allerede har henlagt hist i Eders Skuffe, og som J nødvendig bruger til Eders videre Styrkelse, skal J betale mig med to Ducater. Vil J det? — Ja hiertelig gierne, raabte den glade Kisbmand, og betalte Doctoren, der paa Djeblicket forlod Bærelset. Men da nu Richard tog med Haanden i Skuffen, fik han strax Flasken med Galgemanden mellem Fingrene. Omkring Flasken var der bundet en Seddel, med følgende Indskrift:

Jeg ærligt dig helbrede vilde;
 Du vilde mig min Siæl forspilde.
 Jeg indsaae snart den hele Sag,
 Og dit elendige Bedrag.
 Jeg sender dig din Skat tilbage.
 Til Siengield atter du modtage
 Til Skræk i sidste Djeblick
 Din Galgemand, du Galgenstrik!

Bistnok blev den unge Richard meget forskrækket over at han nu atter havde kysbt Galgeman-

den, og det allerede ifor saa godt Riib; men det gjorde ham dog ogsaa fornøiet igien. Hvorledes han skulde blive af med Tingen igien, det satte ham ingen Griller i Hovedet; han besluttede endogsaa ved Hielp af den, at hævne sig paa den ufor-
 skammede Lucretia.

Og det gjorde han paa følgende Maade: Først ønskede han sig i begge Lommer dobbelt saamange Dukater, som han havde havt liggende under sit Hovedgierde; hvilke ogsaa strax med deres Vægt næsten droge ham til Jorden. Den hele store Sum nedlagde han hos en Advokat, imod et lovformeligt Beviis, og beholdt kun endnu omtrent et hundrede og tyve Guldstykker tilbage, med hvilke han gik hen til den udsvævende Lucretias Bolig. Der blev nu atter drukket, spillet, gjort Narrestreger ligesom tilforn, og Lucretia viiste sig ogsaa meget venlig imod den unge Riibmand, siden han havde Penge. Richard lod nu undertiden Galgemanden gisre allehaande morsomme Tassenspillerkunster, ligesom sidst med Flasken i Vandet. Som nu Qvindfolkenes ere, vilde hun gierne eje saadan en Sieldenhed; og da den listige Skælms, ligesom for Spøgs Skyld, forlangte en Dukat for sin Flaske; gav hun ham den uden Indvending. Handelen var sluttet, og Richard skyndte sig hjem saa hurtig som muligt, for hos Advokaten strax at hente endeel af de hin

betroede Penge. Men der var ingenting at hente! Advokaten gjorde store Dine, og forsikkrede at han ikke kiendte og aldrig havde seet den unge Herre. Da nu Richard vilde tage Beviset af Lommen, fandt han kun et tomt, ubeskrevet Blad Papir. Advokaten havde skrevet sit Beviis med saadant Blæk, som dunster bort efter nogen Tids Forløb, uden at efterlade mindste Spor. Det unge Menneske saae sig altsaa forarmet igien, kun havde han omtrent tredive Dukater, som endnu ikke vare bortredede ved Lucretias Fester.

Den der har en altfor kort Seng maa ligge krum; den som ingen har maa behielpe sig med et Straaleie. Den som ingen Bogn har, maa ride, hvo ingen Hest har, gaae tilfods. Efter nogle Dages dovne Gadestrygen mærkede Richard vel, at paa denne Maade vilde hans Penge snart faae Ende, og han maatte altsaa jo før jo heller finde sig i, fra en Kiebsmand at blive til en Bissekræmmer.

Han saae sig altsaa om efter en Væske til denne Haandtering, og efter at have søgt noget fik han da endelig, for Resten af sine Penge, een, som han betalte med fire Groschen især for hver af Smaatingene. Af hvor suurt blev det ham at bære sin Væske i Remmen, og at falbyde sine Varer paa Gaderne, hvor han endnu for faae Maaneder siden havde viist sig saa strunk og stolt. Imidlertid fik

han dog Mod, da Kisberne ordentlig løbe ham imøde, og ofte bøde ham meer, end han havde vovet at fordre. — Det er dog en godhiertig By! tænkte han ved sig selv; og hvis det bliver saaledes ved, kan jeg efter! en kort Misfommelighed atter blive til en velhavende Mand. Saa reiser jeg tilbage til Tydskland, og nyder et saameget mere behageligt Liv, da jeg veed, at jeg eengang har været i den fordømte Galgemands Kløber, og ene og allene har reddet mig ved min egen Forstand og Estertanke.

Med lignende Tanker smigrede og vederqvægede han sig selv om Aftenen i Herberget, hvor han giemte sin Væske. Nogle nysgierrige Giæster omringede ham, af disse spurgte den Ene: Hvad er det for en underlig Tingest, I har der i Flasken min Ven, som giver saa sælsomme Bukkespring? — Forfærdet skuede Richard hen, og opdagede først nu at han med de andre Flasker ogsaa havde kjøbt den med Galgemanden. Hurtig bød han Spørgeren ham for tre Groschen; — (ham selv kostede den jo kun fire) og da hin ikke vilde, alle de andre Giæster for den samme Priis. Men de væmmedes ved den hæslige sorte Skabning, hvis Nytte han ikke bestemt kunde sige dem, — og da han ikke vilde holde op med at falbyde den, og i eet væk med sin Paatrængenhed afbrød Samtalen, saa

viiste man tilsidst den kiedsommelige Svend, med samt sin Kasse, Døren.

I den største Siceleangst skyndte han sig nu hen til den, der havde solgt ham Væsen, og vilde lokke ham til at kjøbe den lille Satan igien, for en lavere Priis. Men Manden var søvrig, indlod sig slet ikke i den hele Handel, og meente at naar dog den hæslige Flaske skulde til sin rette Ejermand, saa maatte han gaae til Bolersken Lucretia, hun havde solgt ham den Ting mellem andet Snurrepiberie. Ham skulde han lade sove i No.

Åh du gode Gud! sukede Richard ret inderligt, hvem der dog kunde sove saa roligt som du! — Mens han løb over et stort Torv, for at komme hen til Lucretias Bolig, tyktes det ham, som om der Een i Mørket løb bag efter ham med raslende Lænker, og tog ham i Nakken. Forfækket kom han giennem en ham vel bekiendt Bagdør i Lucretias Værelse. Den fæle Skønhed sad endnu ved et muntert Aftengilde mellem to fremmede Bolere. Først udfældte man den uforfæmmede Bissekræmmer. Derpaa affiøbte Herrerne ham fast alle hans Varer til Skibgen, som vel kiendte ham, og loe i et væk. Men Galgemanden vilde ingen kjøbe. Da han flere Gange bød ham til Salg, sagde Lucretia: Sy! herud med den hæslige Tingest. Jeg har allerede ejet den, og den har flere Dage i Mad

været mig til Vækkelse. Derfor solgte jeg den ogsaa til ligesaadan en lurvet Prakker som Denne, der selv har narret mig den paa, for en Dukat. Ved din egen timelige Lykke, Lucretia, du opbragte skønne Kvinde, — raabte den unge Ridsmand angst, du veed ikke hvad du forkaster. Lad mig kun tale fem Minutter allene med dig, og du kiser vist uden Indvendinger Flasken.

Hun gik et Djeblik assides med ham, og han aabenbarede hende den hele sælsomme Hemmelighed om Galgemanden. Men da begyndte hun ret først at skælde og støie. Vil du endnu ovenikøbet holde mig for Nar, du liderlige Tigger? raabte hun. Hvis det var sandt, saa havde du vist ønsket dig noget bedre af Satan, end denne Væske og denne Rem. Pak dig bort! Og skøndt du lyver, vil jeg dog angive dig som en Troldmand og Heremester. Saa vil dine dumme Pralerier bringe dig til at brænde paa Baalet.

Med det samme overfaldt de tvende Bolere Ungersvender, for at tækkes deres Frille, og stødte ham ned af Trappen. Forbittret over denne Skam, og af Frygt for at blive brændt, ilede han nu, alt hvad han kunde ud af Staden Venezia. Næste Middag var han alt over Grændsen, og nu gav han sig til at forbande den, som Marsagen til al hans Ulykke.

Imidlertid kigede Galgemanden ud af Lommen, og da han ved sine heftige Gesticulationer fik

ham uforvarende i Haanden, raabte han: Du vel, du uduelige Krabat! nu skal du dog gavne mig, og det blot for at jeg desto lettere kan blive af med dig.

Og nu ønskede han sig atter en uhyre Mængde Guld, meget meer end forrige Gang, og sreg sig saaledes, i det han med Møje fløbte de tunge Lommer, ind i den nærmeste Stad. Her købte han en prægtig Vogn, tog Lakeier i sin Tjeneste, og ilte nu i Pragt og Velleevnet hen til den store Hovedstad Roma, overbevist om at han der let vilde blive af med sin Galgemand, i saa stor en Mennekesværld, med saa forskellige Dyrer og Sæder. Saa ofte han imidlertid udgav Dukater, lod han strax Galgemanden skaffe ligesaamange igien, paa det han, naar Flasken var solgt, kunde have den hele Sum uformindsket. Dette forekom ham at være en billig Løn for den Angst, som han udstod; thi det var ikke nok med det, at han hver Nat havde de hæsligste Drømme, og at det kom ham for, som om den hæslige sorte Mand bestandig lagde sig paa hans Bryst; — men han saae ogsaa hvorledes Galgemanden hver Dag blev lystigere og gladere; hoppede med en affindig Glæde i Flasken, og var overbevist om sin nærforestaaende Forløsning.

Deppede havde nu Richard ved sin Rigdom og Odselhed gjort de fornemste Bekiendtskaber i Rom, før hans bestandig tiltagende Engstelighed, ikke gav ham Tid til at oppebie Leiligheden, naar han kunde

sælge sin Galgemand. Uden Forskiel, bød han den til Enhver han mødte, for tre Groschen i tydske Penge, og snart blev han som et halvtosset Menneske en Spot for alle Folk. Penge giver vel Mod og Kaffer Venner; han blev ogsaa overalt vel modtaget for sin Rigdoms Skyld, men saasnart han begyndte at tale om Flasken og de tre Groschen i tydske Penge, saa nikkede man venligt til ham og søgte strax derpaa at slippe fra ham; hvorfor han ogsaa mangengang pleiede at sige: Man kunde blive Dævels derover, hvis man desværre ikke næsten allerede var det.

Endelig blev han saa fortvivlet, at han ikke mere kunde holde det ud i den skønne Stad Roma, hvorfor han besluttede engang til Forandring at forsøge sit Held i Krigen, om han ikke der kunde blive af med Galgemanden. Han hørte at to smaa italienske Fyrster laae i Krig med hinanden, og belavede sig alvorligt paa at gaae i Tieneste hos Een af disse. Forsynet med et deiligt forgyldt Pandser, en prægtig Fiederhat, to udsøgte lette Jagtbøsser, et fortræffeligt speilglat Sværd og tvende skønne Daggertter, reed han ud af Porten, paa en spansk Hingst, fulgt af tre velvæbnede Tienere paa dygtige Gangere.

Hvad var naturligere end at en saa vel udrustet Krigsmand, der tilbød sig at tiene uden

Løn, gierne blev modtaget af den første den bedste Rytterhovedsmand? Den raske Richard fandt sig pludselig forenet med en ras Skare, og levede en tidlang saa fornøjet i Leiren, ved Spil og Drik, som hans store indvortes Angst for Galgemanden tillod ham det; og de søle Drømme som idelig plagede ham. Da Skaden i Rom havde gjort ham klog, saa tog han sig nu vel vare for altfor paa-faldende at falbyde sine flette Vare. Han havde tvertimod ikke talt til en Geneste af sine Kamerater derom, for pludselig engang, som i Spøg, at blive af med den.

Da knaldede det en skøn Morgen pludselig fra de nære Bierge. Krigerne, som just i det Samme spillede Tærninger med Richard, spidsede Ørerne. Strax klang ogsaa Trompeterne for at kalde Hæren sammen i Leiren. Nu gif det raske til Hest, raske i ordnede Rækker travede man afsted over Dalen hen til Foden af Bierget. Deroppe saae man allerede begge Magters Fodfolk i Røg og Damp. I Marken saae man fiendtlige Ryttere. Richard var ganske vel tilmode; hans spanske Hingst vrinskede og sprang med ham, hans Vaaben raslede, Førerne raabte, Trompeterne blæste. En fiendtlig Rytterflokk drog dem imøde, for, som det lod, at hindre deres Fart; men den veeg for Overmagten, og Richard og hans troe Tienere vare ikke

de Sidste som jage efter dem, heel glade i Følelsen af at være de Forsølgende og de Frygtede. Da peeb det paa eengang underligt hen i Luften over deres Hoveder. Hestene studsede. Det peeb anden Gang, og en Rytter stærkt saaret af en Falkonetskugvæltede sig, med sin Ganger i Blodet. Nu tænkte Richard: I den store Hob er det bedre; og vilde ride derhen, da til hans Forbauselse den store Hær var lige bag ved ham, og i Begreb med at ride Falkonetskuglerne nærmere. En tidlang travede den gode Ungerfvend endnu med; men da mange Kugler tilsidst baade til høire og venstre sloge ned i Fælleden ved Siderne af ham, og tillige de fiendtlige Ryttere alt komme nærmere med blanke Klinger, da tænkte han: Ha, hvor har jeg dog handlet daarligh i at begive mig herhid. Paa denne Maade er jeg jo Døden endnu meget nærmere, end paa Sygeleiet; og rammer mig et af disse fordømte pibende Bæster, saa er jeg for evig Galgemandens og Lucifers Bytte. Og neppe havde han tænkt dette, før han vendte med sin spanske Hingst, og jog alt hvad Tviet kunde holde hen imod en ikke langt fraværende Skov.

Wild i Hu sporede han saalænge sin Hest under de høie Træer, indtil den endelig stod stille af Mæthed. Da stod han ogsaa mat af, affpændte sig selv sit Pandser og sin Sabelrem, af Hesten tog

han Sadel og Bidsel, og sagde, i det han strakte sig langs hen i Græsset: »Ei hvor lidet duer jeg dog til Soldat, især med Galgemanden i Lommen. — Han vilde nu overlægge hvad der videre var for ham at gjøre, og under disse Betragtninger faldt han i en dyb Søvn.

Efter nogle Timers rolige Slummer forekom det ham, som han hørte en Hviſken af Menneskestemmer, og en Trampen af Mennesketrin; men Hviſlen var ham ſaa nær at han atter trykte Dinene i og gav sig til at ſove igien, indtil en tordnende Stemme raabte til ham: „Er du allerede død, Kærling? Siig det ligesaa godt ſtrar, at man ikke behøver at vde ſit Skud Krudt paa dig. — Han ſlog Dinene op, og blev en Vyſſe vaer, med ſpændt Hane, ſom ſigtede mod hans Bryſt. Det var en ſkummel Fodkarl ſom holdt den. De Andre ſtode rundt omkring, og havde allerede bemægtiget ſig hans Vaaben, hans Heſt og hans Evertsæk. I den ſørſte Siæleangſt bad han om Naade, og ſkreeg: Naar man abſolut vilde ſkyde ham ihjel, ſaa maatte man i det mindſte førſt afkøbe ham den Flaſke han havde i ſin høire Veſtlomme. — Dumme Karl, loe Een af Fodfolket, afkøbe dig den vil jeg ikke, men tage den fra dig, det vil jeg viſt. Og dermed havde han allerede ſaaet fat paa Galgemanden, og puttet ham i Lommen. I Guds Navn, ſagde

Richard, behold den, dersom det Bæst vil blive hos dig. Men det gjør han ikke, uden du kisser ham. Fodfolket loe og drog bort med Hest og Sager, uden at bekymre sig meer om den Halvtosse, som de holdt ham for. — Han derimod søgte i sin Lomme, og fandt ganske rigtig Galgemanden dert igien. Da kaldte han paa dem og viiste dem Flasken. Forundret greb den som havde faaet den i Barmen, og fandt den ikke; hvorfor han atter løb hen at hente den. — Jeg siger dig jo, sagde Richard bedrøvet, den bliver ikke hos dig. Kan du ikke sagtens spendere et Par Groschen paa den. Ha Tassenspiller, raabte den leende Soldat, paa den Maade skal du ikke skille mig ved min velerhvervede Ejendom. Og i det han løb efter de Andre, beholdt han agtpaagivende Flasken i Haanden. Men pludselig stod han stille, og raabte — For en Ulykke — der er den dog svuppet mig bort alligevel. Mens han nu søgte efter den i Græsset, raabte Richard: Kom dog hid! Jeg har den allerede i Lommen. Da nu Krigskarlen saae at det var sandt, fik han først ret Lyst til den naragtige Tingest, der — som sædvanlig naar den blev solgt — viiste sig heel lystig og venlig, fordi dens Forløsning, ved ethvert saadant Salg, nærmede sig mere sin Ende. Men tre Groschen forekom Soldaten at være for meget, derfor sagde Richard utaalmodig: Nu du Mit-

tengryn, hvis du endelig vil, mig kan det være det samme; giv mig da en Groschen, og tag dit købte Gods. Nu blev Handelen sluttet, Pengene betalte, og den lille Satan udleveret. — Da nu Richard i det samme overlagde hvad han skulde tage sig for, og i det samme den Tanke faldt ham ind, at han kunde blive opdaget og henrettet som Deserteur, besluttede han, i sin nærværende trængende Tilstand, at gaae med de fremmede Krigsfolk til den fiendtlige Hær, og tage Tjeneste.

Hovedsmanden tog ikke i Betænkning at hverve en rank, velvoren Karl som Richard var, og nu levede han saaledes en tidlang som Soldat. Men det gjorde ham ofte bedrøvet tilmode. Siden den sidste Fægtning stode Hærene uvirksomt lige over for hinanden; thi der blev underhandlet. Nu var der vel ingen Dødsfare, men der var heller intet Bytte at gjøre. Man maatte leve stille og fredeligt i Leiren, af den lille Lønning og den ligesaa knapt tilmaalte Kost. Dertil kom endnu det, at de Fleste af hans Lige havde i Krigen beriget sig ved at plyndre; og han, den forhen saa forvænte Ridsmand, var nu den Eneste saa at sige, der maatte hielpe sig som en Zigger, medens det gik flot til overalt. Naturligviis maatte dette Levnet snart kiede ham; og da han eengang veiede sin ringe Maanedsløn i

Haanden — for lidet til at leve fornøieligt for, og for meget til at der slet intet skulde foretages dermed — besluttede han at gaae ind i Marktentertelten, for at prøve om Tærningerne vilde være ham gunstigere, end hidindtil Handelen og Krigen havde været.

Spillet gik sin sædvanlige brogede Gang, snart vundet snart tabt, og varede til langt ud paa Natten, i hvilken Tid der ogsaa blev drukket svarligen. Men endelig var Lykken den halvberusede Richard reent ugunstig. Hans Lønning var forspildt, og Ingen vilde give ham en Skillings Kredit. Nu søgte han i alle sine Lommer, men fandt intet, uden tilsidst Patronerne i sin Patrontaske. Disse tog han nu frem, og satte dem paa et Kort; det blev antaget, og just ligesom Tærningerne rullede, saa først den berusede Richard at det var den samme Soldat han spillede med, som han havde solgt Galgemanden til, og som altsaa udentvivl vilde vinde. Han var lige ved at raabe: Holdt! Men Tærningerne vare alt fæstede, og viiste sig til hans Modstanders Fordeel. Vandende gik han bort fra Selskabet i den mørke Nat, hen i sin Telt. En Kammerat, som ogsaa havde tabt sine Penge, men var ædru, tog ham under Armen. Denne spurgte ham undervejs, om han da havde Patroner tilovers i sin Telt? Nei, raabte Richard, havde jeg havt dem, saa havde jeg hentet det Kram, til et Slag endnu.

Ja, sagde Kammeraten, saa maa du see at fiske dig nogle, thi hvis Commissaren kommer til Mønstring, og slet ingen Patroner finder hos en hvervet Soldat, saa lader han ham fkyde. — Satan — raabte Richard, det er dumt. Jeg har hverken Patroner eller Penge. — Nu, svarede Kammeraten, førend i næste Maaned kommer Commissaren vel heller ikke. O saa er det godt, tænkte Richard, saa faaer jeg atter Lønning, og fisker mig saa mange Patroner, jeg vil. Dermed sagde han Karlen god Nat, og gik ind for at sove Rusen ud.

Han havde ikke sovet længe, førend Corporalen raabte udenfor Teltet: Hei! I Morgen holdes Mønstring; naar Solen staaer op vil Commissaren være her i Leiren. — Da blev Richard pludselig aarvaagen. Patronerne stode ham i det halvberusede Hoved. Uengstelig spurgte han sine Teltkammerater, om Ingen vilde laane eller borge ham nogle? Men de kaldte ham en nattesværmende Drukkensbolt; og viiste ham tilbage paa sit Straa. I den største Angest for at blive skudt i Dagbrækningen, giennemsgte han alle sine Klæder efter Penge, men fandt kun fem alvskillinger. Med dem løb han tumlende fra Telt til Telt, og vilde fiske Patroner. Nogle loe, andre skjældte, Ingen gav ham Svar paa hans Begjæring. Endelig kom han til

en Telt, hvorfra den Soldats Stemme tordnede ham imøde, som havde vundet hans Patroner. Kammerat — raabte Richard rørt — du, eller ingen maa hjælpe mig. Finder Commissaren ingen Patroner hos mig i Morgen, saa lader han mig skyde. Da er du Skyld i al min Elendighed. Giv mig dem for nogle, eller laan mig dem, eller sælg mig dem. At give og at laane noget bort, har jeg forsvoret, sagde Krigsmanden; men for at faae No for dig, saa vil jeg sælge dig nogle Patroner. Hvor mange Penge har du endnu? Fem Halvskillinger kun — svarede Richard bedævet. — Nu, sagde Soldaten, for at du dog skal see at jeg er en skikkelig Kammerat — der har du fem Patroner, een for hver af dine Halvskillinger. Læg dig nu paa dit grønne Dre, og lad mig sove. Han rakte ham Patronerne ud af Telten, Richard rakte ham Pengene, og sov efter den udstandne Angst roligt, til om Morgenens.

Mønstringen blev holdet, Richard slap med sine fem Patroner; henimod Middag fik Commissaren bort, og Folkene gik atter i Leiren. Men Solen brændte ganske utaalelig stærkt giennem Teltelærredet, Richards Kammerater gik i Marketentertelten, han selv blev siddende allene, med tomme Lommer og med sit Stykke Kommisbrød, endnu mat og syg af Nusen igaar og Anstrængelsen i Dag. — Ak, sukede han, havde jeg dog kun en

eeneste af alle de Ducater, som jeg tilforn saa taabeligt ødslede bort. — Og neppe havde han ønsket det, før han havde en deilig blank Ducat i sin venstre Haand. Tanken om Galgemanden foer ham pludselig giennem Hovedet, og forbittede ham al den Glæde han følte, ved at eie det vægtige Guldstykke. Da traadte i det samme Kammeraten, der om Natten havde overladt ham Patronerne, urolig ind i Teltet. Ven! sagde han — Flasken med den lille sorte Giggler, du veed jo nok, som du forleden solgte mig i Skoven — er kommen mig bort. Har jeg maaskee af Banvare givet dig den med, istedet for en Patron? Jeg havde viklet Flasken i et Papir, og den laae mellem Patronerne. — Richard søgte ængstelig i sin Patrontaske, og saasnart han havde viklet Papiret op om Een, havde han det smalle Glas i Haanden, med den lille frygtelige Tiener. Nu, det er godt, sagde Soldaten. Jeg vilde nødig miste den Tingest, saa modbydelig den end seer ud; det kommer mig stadigt for, som om den skaffede mig Lykken med mig i Spil. Der Kammerat, tag din Halvskilling tilbage, og giv mig det Creatur. — Hurtig opfyldte Richard denne Begiæring, og Soldaten ilede fornøjet til Markenterteltet.

Men den stakkels Richard var affkyelig tilmoder, fra det Djeblik han havde seet Galgemanden

igiën, ja selv havt den i Hænderne. Fra enhver Fold i hans Telt meente han, at see ham grine sig imøde, og true ham med at kvæle ham i Søvn. Den Ducat han havde ønsket sig, kastede han bange fra sig, saameget han endogsaa trængte til en Hjertestyrkning; ja, Frygten for at muligt Galgemanden, naar den var saa nær, kunde stæle sig til ham igiën, drev ham endogsaa til, da Tusmørket kom, at forlade Leiren, og at løbe hen til Skoven i de tykkeste Skygger, hvor han, udmattet af Skræk og Træthed, sank ned paa et øde Sted. — O vee mig, sukede han smægtende, kun en Flaske Vand! at jeg ikke døer af Tørst. — Og i det Samme stod der en Flaske Vand ved Siden af ham. Først efter at han begiærlig havde drukket et Par Drag deraf, forskede han efter, hvor den kunde være kommet fra? Da tænkte han atter paa Galgemanden, forfærdet følte han efter i sin Lomme, og da han fik fat paa Flasken, sank han tilintetgiort af Forfærdelsen i Udmagtens Søvn.

Medens denne varede havde han den sædvanlige græffelige Drøm om hvorledes Galgemanden trak sig ud af Flasken, lang og altid længere, og lagde sig grinende ved hans Bryst. Han vilde vel være derimod, og sagde, at nu hørte han ham ikke længer til; men Galgemanden sagde med et sølt Smil: Du har jo kjøbt mig for en Halvskilling; nu maa du altsaa sælge mig for ringere Priis, ellers gielder Handelen ikke.

Da foer han i Veiret med kold Forfærdelse, og troede endnu at see hin Skygge, der sammendrog sig og forsvandt i hans Lommeflaske. — Hals rasende kylede han Flasken ned i Afgrunden fra Klippen, men han havde den strax i Lommen igien. O vee, o vee! raabte han høit giennem den tykke Skov; eengang var det min Lyst, min Skat, at den altid kom tilbage til mig igien, fra Bølgerne, fra Afgrunden; nu er det min Jammer, min evige Jammer. Og nu begyndte han at løbe giennem det tykke sorte Krat, rendte i Mørket imod Træer og Stene, og hørte ved ethvert Skridt han gjorde, Flasken klinge i sin Lomme.

Da Dagen frembrød stod han i en lystig veldyrket Dal. Han blev ganske vemodig i den skinnende Morgen og begyndte at haabe, at det kun alt havde været en fæl Drøm, og at det var en ganske sædvanlig Flaske, han havde i Lommen. I disse Tanker tog han den frem, og holdt den i Morgensolen. Ak Gud! der dansede den lille sorte Diævel mellem ham og det venlige Lys, og udstrakte ordentlig de smaae hæslige Arme ligesom Tænger efter ham. Med et Skrig lod han Flasken falde; og strax havde han den i Lommen igien. — Nu var hans eneste Higen og Tragten at opspørge en Mynt der giældte mindre end en Halvskilling, for om muligt at sælge det affyelige Dyr. Bede det om flere Tjenester vilde han ikke;

han tiggede sig frem giennem Italien. Da han nu saae ganske forstyrret ud, og altid spurgte efter en halv Halvskilling, saa blev han snart vidt og bredt bekiendt under dette Navn. Saaledes havde han nu tilbragt flere Maaneder, da han een Dag forvildede sig i en vild Biergegn, og sad stille og bedrøvet ved et lidet Vandfald. Da hørtes der en stærk Hestetrampen, og paa en høi sort Ganger nærmede sig ham en meget stor, yderst hæslig Mand, i ganske blodrøde, prægtige Klæder. Hvi est du saa bedrøvet, Svend? sagde han. Du seer ud til at være Riibmand. Har du kiøbt Noget for dyrt?

Ik nei, tvertimod for alt for godt Riib! svarede Richard med sagte skjælvende Stemme.

Har du maaskee en Galgemand at sælge, sagde Rytteren leende. Tager jeg ikke fejl, saa er du den gale Halve-Halvskilling.

Neppes havde den stakkels Ungersvend besvaret dette med et sagte Ja, før Rytterens Raabe udbredte sig til store bloddryppende Binger, og hans Hest blev en ildsprudende Drage, der hævede sig, som for at bringe den Ulykkelige til sin evige Qual.

Men Rytteren sagde med en mildere Stemme: Jeg mærker nok hvem du holder mig for; men vær rolig! du tager fejl. Jeg har tvertimod isinde at redde dig, og har opsoegt dig flere Dage i Stad, for at affiøbe dig den Galgemand. Hvad

det nu angaaer at faae en lavere Mynt, saa hør og lyd mig: Paa hiin Side Bierget boer en Fyrste, en ung feiendes Svend. Ham sender jeg i Morgen naar han er paa Jagt, et fælt Uhyre paa Halsen. Du angriber dette uden Frygt, redder ham, og til Giengjæld lader du ham slaae dig et Par halve Halvskillinger; dem bytter jeg mig til af dig og giver dig den ene for Galgemanden.

Da Rytteren havde sagt dette, forsvandt han; og saa gyselig denne Aabenbaring havde været, giød den dog Haab i den fortvivlede Richards Hjerte; som jo dog uden dette Løfte havde tabt alt. I sørgelige Tanker vaklende mellem Haab og Frygt tilbragte han Natten med at gaae giennem Skoven over Bierget. Næste Morgen var han paa hin Side; men just ligesom han vilde hvile sig og vedersvæge sig i de friske Morgenstraaler, ved Synet af det skønne blaa Hav, som laae frit for hans Blik — hørte han et ængsteligt Skrig. Han vendte sig om, og saae et græffeligt Uhyre, der havde en ung Mand i en prægtig Jægerdragt under sig. Det var et Monstrum af en Ube, med forfærdelig store Hjortetakker paa Hovedet. Richard studsede i Førstningen, men erindrende sig Rytterens Løfte og Afsæle, løb hen behiørtet ind paa Uhyret med sin Knortekiæp. Hint saae aldrig saasnart Richard, før

det slap sit Bytte, tog hylende Flugten mod Havet, styrtede sig i Bølgerne, og forsvandt.

Hvor taknemmelig den unge Fyrste var stemt mod sin Redningsmand kan man tænke sig. Han trykkede hans Haand, kaldte ham sin Skytsengel og bad ham forlange hvad han vilde af ham, hvis det stod i hans Magt, skulde han give ham det.

Nu da, raabte Richard hæftig, saa lad da i Guds Navn slaae et Par Halve-Halvskillinger gangbar Mynt til mig, om det ogsaa ikke var meer end to.

Da begyndte Fyrsten at lee. Han mærkede at det var den gale Halvehalvskilling der havde reddet ham; thi ogsaa til hans Ører havde Richards Rynge te udbredt sig. Men denne omfavnede hans Knæ, og svor paa, at det var ude med ham, uden de halve Halvskillinger.

Fyrsten svarede endnu altid leende: Staa kun op, min Ven, du har mit fyrstelige Ord, og hvis du holder dig til det, saa lader jeg dig slaae saamange halve Halvskillinger, som du forlanger. Men, skulde du have Lyst til Trediedeelskillinger, saa behøves der ingen Mynten dertil: thi mine Naboer paastaae, at mine Skillinger her i Landet ere saa lette, at man behøver tre deraf uden for mine Grændser, hvis det skal gælde for en ordentlig Skillig.

Hvis det kun er vist! sagde Richard tvivlende.

Nu, svarede Fyrsten, du vilde da være den Eneste, som holdt dem for at være for gode. Men Skulde det være Tilfældet, saa giver jeg dig her mit høitidelige Ord paa, at jeg skal lade dem staae endnu flettere.

Og dermed lod han en Tiener give Richard en heel Pose fuld af Kobberskillinger. Denne løb som han var pidsket til Grændsen dermed, og blev gladere end han i lang Tid havde været, da man i det første Værtshuus paa fremmed Grund ugierne og langsomt byttede ham tre af Fyrstens Skillinger for en rigtig Skilling.

Nu ilede han ud i Skoven igien, til det Sted hvor den sælsomme Nyttter havde sat ham Stevne, ved en Hule bag to visne Cypresser. Hverken Skovens Eensomhed eller de synderligt dannede Steenmasser i Hulen, der langt fra saae ud som truende Ansigter, kunde skræmme ham, ikke heller at Galgemanden blev ham saa tung i Lommen som den var fyldt med Bly. Han ansaae det meget mere for et lykkeligt Forvarsel, og tænkte: Hvad han ikke vil, maa jeg ville. Paa Pladsen fandt han sin Riibers frygteligstore sorte Hest staae ubunden med opstrakt Hoved, uden at røre sig, som en Billedstøtte. I Kilden saae han den fiiirskaarne Nyttter vaske sig Ansigt og Hænder. Men de bleve

saar sorte deraf, som om han havde dyppet dem ned i Blæk, hvilket paa en skrækkelig Maade afstak til de blodrøde Skarlagens Klæder.

Lad alle disse Ceremonier ikke forfærde dig, sagde Rytteren. Hver Fredag maa jeg vaske mig sort i denne Bæk, og dryppe syv Draaber af mit eget Blod paa denne Kiortel, til Trods for ham, som J kalder Eders kiære Skaber. Jeg har forskrevet mig til den Onde med Liv og Siæl. For mig er ingen Redning. Og veed du hvad den Gnier giver mig derfor? Hundredtusind Gyldstykker om Aaret, og den Magt at kunne gjøre adskillige Kunster. Det kan jeg nu slet ikke komme ud med, og derfor vil jeg nu ogsaa købe din Galgemand, hvorved jeg desuden spiller den gamle Nittengryn et Puds. Thi seer du, min Siæl har han alt! Og paa den Maade kommer den lille Dævel i Flasken tilbage til Helved, uden al L  n for sin lange Tjeneste. Da vil den arrige Drage ret bande. Og nu begyndte Rytteren at lee saa stærkt, saa at det gienl  d i Fjeldene, og den sorte livløse Hest ordentlig hyste derved.

Derpaa spurgte han atter, i det han vendte sig til Richard, har du Halve-Halvskillinger Kammerat?

Jeg er ikke Eders Kammerat, svarede Richard halv forsagt halv trodsig, i det han aabnede sin Pose.

Du nu, ikke saa fornem, raabte den kiæmpestore Handelsmand. Hvem var det, som hidsede Uhyret paa Fyrsten, at Du kunde seire?

Alt det Spøgerie var unødvendigt, sagde Richard, og fortalte at Fyrsten, uden Opfordring, paa egen Haand vel ikke havde ladet slaae halve Halvskillinger, men dog Trediedeelsskillinger!

Den røde Mand lod til at blive fortrydelig herover, fordi han havde gjort sig den overflødige Uleilighed at forvandle sig til Uhyre. Smidsertid tilbyttede han sig tre flette Skillinger for egen god, gav derpaa Richard den Ene igien, og fik Galgesmanden, som meget nødig vilde ud af Lommen og laae bedrøvet og fortrydelig sammenknuget paa Bunden af Flasken. Da loe Risberen igien græffelig, og raabte: Det hjælper dig altsammen ikke, Satan! Skaf kun Guld! og det saameget, som min sorte Ganger kan slæbe med mig. — Aldrig saasnart havde han sagt det, før det uhyre Dyr sukkede under en overordentlig Guldbyrde. Dog tog det endnu ogsaa Herren paa Nyggen; og gif derpaa som en Flue lige op ad den lodrette Klippevæg, men dog med saa fæle Bevægelser og Fordreielser, at Richard jo før jo heller skyndte sig ud af Hulen, for at undgaae det flemme Syn.

Først da han var kommet over paa den anden Side af Bierget, og var løbet et langt Stykke,

opsvulmede den hele glade Befrielsesfølelse i hans Hjerte. Han følte at han i sin ulykkelige Forfatning havde afsødet sine forrige Feil, og at fra nu af ingen Galgemand meer kunde tilhøre ham. Han lagde sig glad i det høie Græs, klappede Blomsterne og kyste paa Fingeren ad Solen. Han havde sit hele forrige muntre Mod igien, men den frække Letsindighed og Samvittighedsløshed var forsvunden. Skivndt han med Rette kunde rose sig af, at have spillet Fanden et Puds, gjorde han det dog aldrig. Han anstrængte meget mere sin hele Kraft paa her- efter at føre et fromt, ærligt og driftigt Levnet. Dette lykkedes ham og saa vel, at han efter nogle Aars dygtige Arbeide vendte tilbage til sit elskte Fædreland, som en velhavende Kjøbmand. Her tog han sig en Hustru, og i en velsignet Oldingsalder fortalte han tit sine Børn og Børnebørn Historien om den fordoimte Galgemand, til en nytrig Advarsel!

B e l e n t s S a g a .

Første Capitel.

Kong Vilkin i Vilkinaland var en mægtig Stridsmand. Det hændte sig engang, at han drog med sin Hær i Nusturveg, og da han vilde fare hjem igien, og lagde sig ind under Rusland, da var der et Sted, hvor Kongen selv gik i Land op fra sine Skibe, uden at nogen af hans Mænd vare med ham, ind i en Skov; og der i Skoven fandt han en fager Qvinde. Kongens Hu vendte sig derfor strax til Elskov, og han gik til hende. Men det var en Havfru, der i Søen er et Uhyre, men paa Landet lader som Qvinde. Da nu Kongens Mænd vaagnede og savnede ham, fore de affted at lede efter ham i Skoven, og kom da Kongen til sine Mænd og Skibe. Og saasnart de finge god Bør seilede de ud paa Havet; og da de komme langt ud fra Land, see da kom en Qvinde op ved Bagstavnen af Kongens Skib og klyngte sig saa tungt til Roret, at Skibet stod. Da kom det Kongen i Hu at han monne finde denne samme Kone i Skoven ved Havsbredden; og sagde til hende: Lad os drage vor Bei; hvis du haver noget at tale med os om, da kom i mit Land, og skal jeg der vel favne dig, og vær saa siden hos mig i gode Dage. Nu lod hun Skibet løs og dukkede ned i Søen; men Kongen

foer hjem til sit Rige med sine Mænd. Da han nu havde været et halvt Aar hjemme, da kom en Kone til ham og sagde at hun var med hans Barn. Denne Kone kiendte han fuldvel, og lod hende give et Huus nær sig, og da hun havde været der en kort Tid, fødte hun et Svendbarn, som blev kaldet Wade. Og nu vilde hun ikke blive der længer, men forsvandt, og ingen Mand vidste hvor hun siden blev af. Da Svenden opvorte, blev han en Rise, slægtede sin Moder paa, og var ikke som andre Menneſker. Han var vredladen af Sind, og for den Sags Skyld ilde lidt; hans Fader elskede ham ei meget, dog gav han ham tolv Gaarde i Siælland inden han døde. Og ikke er det bekiendt at han har været en Stridsmand, men han har været tilfreds med hvad Faderen gav ham. Wade Rise aatte en Søn, heed Beslent, som blev en velartet Mand. Da han var ni Vintre gammel, vilde Wade at han ſkulde bestemme ſig til hvilkensomhelst Jdræt. Wade Rise ſpurgte hvor der boede tvende Dverge i et Bierg ſom kaldtes Kallova. Diſſe Dverge kunde bedre ſmedde end alle andre Dverger og Menneſker. Af Jern gjorde de alſkens Sværd, Brynier og Hjelme; af Guld og Sølv alleſlags Klenodier, og af alt Malm ſom lod ſig hamre monne de lave hvadſomhelſt de vilde. Nu tog Wade Riſe ſin Søn, og kom til Grønſund; og da han der intet Skib fandt, biede han en

Stund. Derpaa tog han sin Søn paa Skuldrene og vadede med ham over Sundet, som var ni Alen dybt. Og ikke veed man om deres Færd at sige andet, end at de komme til Bierget. Wade Nise fandt der Dvergene og sagde, at han havde her med sin Søn Belent, og ønskede de skulde tage ham til sig i tolv Maaneder, og lære ham Smeddearbejde, derfor vilde han give dem saa meget Guld, de kunde blive enige om. Dvergene sagde at de vilde tage imod Svenden, og lære ham deres Kunster, hvis Wade Nise gav dem en Mark Guld; og det gjorde han. Nu fastsatte de en Stevnedag om tolv Maaneder, paa hvilken han skulde komme efter Svenden, dermed var Røbet sluttet. Wade Nise foer hjem til Siælland; men Belent blev tilbage, og lærte at smedde; og saa stort var hans Nemme, at han gjorde efter alt hvad de viste ham; og saa vel tiente han Dvergene, at da Wade Nise kom efter ham, da vilde de ikke lade ham fare. De bade Wade Nise om, at Svenden maatte blive hos dem endnu tolv Maaneder, og heller end han skulde fare bort, vilde de give den Mark Guld tilbage, som de toge for ham, og vilde lære ham en halvgang saa mange Kunster til, som han allerede havde næmnet. Dette Tilbud modtog Wade Nise, og fastsattes da atter en Stevnedag. Men siden for-

trød det Dvergene, at de saa dyrt skulde købe hans Tjeneste; sagde derfor til Wade Nise, at hvis han ikke kom paa den rette Stevnedag efter sin Søn, da skulde de have Lov til at hugge Hovedet af denne. Hertil gav Wade sit Minde, og laede sig derpaa til at drage hjem. Nu kaldte han Sønnen til sig i Cenrum, og bød ham følge sig ud af Bierget. Der taltes de meget ved. Wade Nise havde et Sværd, dette Sværd stak han ned i et Riisfær, saa at intet syntes; derpaa sagde han til Belent: Hvis jeg ikke kommer til rette Tid, og der brøster dig noget, og Dvergene ville have Livet af dig, da tag dette Sværd, og værg dig vel og mandeligt; det er bedre, end at blive myrdet af tvende Dverge. Og det vil jeg at mine Frænder skal sige, jeg har opdraget en Søn og ingen Datter. Men ikke tvivler jeg ellers om, at jeg jo kommer til den bestemte Dag. Saaledes adskildtes Frænderne; og drog Wade Nise hjem til sine Gaarde. Men Belent gik ind i Bierget til Dvergene, og lærte en halv Gang saa meget som før. Det varede ikke længe førend Belent kunde alle Dvergenes Kunster, dog tjente han dem vel, og de tyktes godt om hans Tjeneste; men de misundte ham at han var saa fløgtig, og tænkte ved dem selv, at han ikke længe skulde nyde Frugter af sin Kunst, da hans Liv var sat dem i Pant. Da det nu lakkede

hen imod de tolv Maaneders Ende, da vilde Både Nise fare efter sin Søn, heller før tidlig end for silde, da Veien var lang. Han drog da hjemme fra, og reiste baade Dag og Nat, indtil han kom til det Sted, hvor Stevnet var sat; og der kom han tre Dage før Aftale var; hvorfor Bierget var lukt for ham, og kom han ikke ind. Thi lagde han sig ned paa et Sted ved Bierget og besluttede at blive der, i hvad der end hændtes, indtil man lukkede op for ham. Men af den hurtige Reise og lange Bei var han bleven heel mødig, og for den Sags Skyld sov han ind fast og længe. Heller ikke havde han gjort sig det mageligt, men sov hvor han først havde lagt sig, og snorkede saa man kunde høre det langt borte. I det samme kom der en Regn saa stærk, at det var at undre paa; samt et stort Jordskielv, som forarsagede et Fielsfred med meget Vand, Skov, Steen og Jord. Dette styrtede over Nisen, og maatte Både paa den Maade miste sit Liv. Da nu Stevnedagen var, lukkede Dvergene Bierget op, og ginge ud for at see om Både Nise kom efter sin Søn? Velent gif ogsaa ud af Bierget paa Bakken ved Fieldet og ledte efter Faderen, men fandt ham ikke. Og som han nu gif ned af Fieldet, og saae et Skrid, som nylig var nedstyrtet, bares det ham for at det havde

dræbt hans Fader, og at han vilde have ondt ved at finde ham. Men hvad hans Fader havde raadet ham, før de skildtes ad, mindte han sig. Nu ledte han efter Sværdet; og gif han først at lede langs med Fjeldskridet; men siden mindte han sig hvor Riiskjæret var, hvor Både havde stukket Sværdet ned, og fandt Kjæret oversvømmet overalt. Nu tyktes Belent sig være stædt i stor Nød: hans Fader var død, og han selv forraadt til Døden. Som han nu saae sig om, blev han vaer, Sværdfæstet ragede ud af Jorden. Da gif Belent derhen, drog Sværdet, saae paa det og sagde: Hvi skulde jeg nu vælge det som værst er? Han saae i det samme Dvergene stode paa Bierget og saae sig om. Løb da Belent op paa Bierget, med Sværdet under Kiortelfligen, og lod dem intet mærke, men gif dem tæt ind paa Livet, og gav dem Banesaar. Derpaa forsviiede han sig i Bierget og tog alt deres Værktøi, og saa meget Guld og Sølv som han kunde overkomme. Derpaa giordede han en Hest som Dvergene havde eiet, belæssede den med Guld og dyrebare Sager, og tog sig selv en Byrde, saa stor som han kunde bære den. Derpaa vendte han Nord mod Danmark. Da Belent havde reist tre Dage, kom han til et stort Vand kaldet Bisara, hvor han ikke kunde komme over; men en stor Skov var der ved Strandbredden; der dvælede han en Stund, og hvor Naen havde sit Udløb læssede Belent af. Da han nu

engang gif paa Nabakken og saae et stort Træ, fældte han det, frahug Grenene, hulede det ud; og i den Ende som var snevrest og vendte hen hvor Toppen havde været, lagde han sit Værktøi og Klenodier; men der hvor Træet var videst og rummeligst, lagde han sin Mad og Drikke og sig selv, og lukkede saa tæt efter sig, at intet Vand kunde trænge igiennem. Men for Hullerne paa Træet satte han Glar, saa kunstig gjort, at han kunde tage det fra naar han vilde. Da nu Glaret var skudt for, kom der ikke mere Vand ind, end om Træet havde været heelt. Nu laae Bullen ved Naen, og inden i den Belent med alt sit Gods og Værktøi; dreiede han sig da saalænge omkring med Stokken, indtil den rullede ned i Naen, hvorpaa den svømmede ud i Søen og saa paa Dybet, og svømmede atten Dage; og kom den da omsider til Land.

U n d e t C a p i t e l.

En Konge hedde Midungur, han raadte i Jutrland over den Deel som Thiodi kaldes. Nu var det en Dag at Kongens Mænd roede i Søen med et Næt, for at fange Fisk til Kongens Bord; thi fastede de ud Garnet, men da de vilde drage det i Land, var Nættet saa tungt at de knapt orkede Draget; og funde de en meget stor Træbul deri. Denne Bul flæbte de i

Land, og overveiede hvad Ting vel dette monne være? De funde Træet underligen tilhugget, og formodede der maatte være Liggendefæ deri, da det var saa tungt og vel tættet. Sendte de da Bud til Kongen og bade ham komme og see Træet. Da Kongen kom derhen, og saae Bullen, bød han de skulle randsage hvad der var i. Nu huggede de altsaa i Stokken, men der Belent mærkte hvad de gjorde, raabte han, bad dem standse, og sagde: der var Mand i Bullen. Men da de hørte Røsten troede de at Fanden selv var i Træet, og løbe alle bort, hver sin Vej. Da lukkede Belent op, og gik frem for Kongen og sagde: Jeg er Mand, Herre! og ingen Trolde, og vil jeg ydmygen bede Eder, at I giver mig Sikkerhed paa mit Liv og Gods, saa vil jeg til Eder fare, og tiene Eder. Kongen saae at dette var en udlændsker Mand; fæger, fast han var did kommen paa en underlig Maade; gav ham altsaa Sikkerhed og alt hans Gods. Nu tog Belent sit Værktøi og Gods, og grov det altsammen ned i Jorden, tilligemed Bullen; og dette saae een af Kongens Riddere, som Keiginheed. Fra nu af var Belent hos Kong Midungur, holdtes i Ære og var en høvist Svend. Og var det hans Tieneste: han skulde bevare tre Knive, som maatte ligge for selve Konningen, naar han var tilbords. Da han nu havde været der henimod tolv Maaneders Tid, da hændte det sig en Dag, at

Belent gik til Søen, og vil toe Kongens Knive; da faldt ud af hans Hænder hin bedste Kniv. Kongen aatte, ned i Søen, hvor der var saa dybt, at intet Haab var om at finde den. Nu gik Belent hjem og tænkte, Kongen monne ilde lide, at Kniven var tabt, da han dog havde saa lidet at passe paa; og sagde han derfor ved sig selv: Vist maa jeg være en stor Banskægtning, og lidt hjælper det mig, at jeg er kommen af god Æt. Nu havde jeg faaet Tjeneste hos en god Konge; og gav han mig kun lidet at bestille for at forsøge mig; havde jeg passet det Smaa, havde han vel sat mig over mere, men da jeg skulde passe paa det Mindre, glemte jeg det. Og maa nu hver Mand kalde mig en Daare. Der var en Smed ved Kong Midungurs Hof, som hedde Amilias; han hamrede Kongen alt hvad der af Jern kunde gøres. Belent gik til Amilias Esse, men han var ikke selv i Essen; thi han var gaaet tilbords, og alle hans Svende med hannem. Belent satte sig altsaa til at smedde i hans Esse, og gjorde en Kniv, som lignede den der var tabt; og siden hamrede han en Spig med tre Nygge, og lagde den paa Ambolten. Da nu Amilias kom i Essen med sine Svende, og fandt Spigen, spurgte han hvo denne monne hamret have? Ingen kiender sig ved den, og saae de ikke en slig Spig hverken før eller siden. Belent kom til Kongen, og stod ved hans

Bord som forhen, tiente ham, og lod sig ikke mærke med noget. Da nu Kongen sad tilbords, gav Belent ham sine Knive. Kongen tog den som laae for ham, og skar et Brød sønder imod Bordet. Men Kniven giennemskar ikke allene Brødet, men saa meget af Bordet, som den vedkom. Kongen fandt det underligt, at dette Jern monne være saa hvast, og sagde til Belent: Hvo har giort denne Kniv? Belent svarede: Hvo skulde vel have giort den, uden Eders Smed Amilias, som gjør alle Eders Knive, og alt andet hvad I lader smedde. Amilias hørte deres Samtale, og sagde: Herre! Jeg har giort denne Kniv saavel som alle de andre; og ingen Smed haver I jo, uden mig ene, som gjør alt hvad I ønsker og behøver. Da svarede Kongen: Aldrig saa jeg saa godt Jern komme ud af dine Hænder, som dette; og hvo endogsaa denne Kniv haver giort, saa gjorde du den aldrig. Derpaa vendte Kong Midungur sig til Belent og sagde: Har du ikke giort denne Kniv? Han svarede: Saa maa være Herre, som Amilias siger, han har giort den. Kongen sagde: Du siger ikke sandt, og lyrer for mig; men hvis du ikke vedgaaer det, da skal du have min Brede. Belent svarede: Eders Brede vil jeg ikke have, hvis jeg selv maa raade; og fortalte han derpaa hvordan han tabte Kniven, og gjorde en anden istedet. Da sagde Kongen:

Det vidste jeg vel at ikke Amilias havde gjort et saa godt Arbeid. Amilias kunde nu ikke længer tie, men meldte: Herre, det kan være at Belent har gjort denne Kniv, og at den er saa god som du siger; endda kan det ogsaa være, at jeg kunde gjøre ikke mindre godt Arbeid end dette, og at jeg kan hærde andet Jern ligesaa hvast, naar jeg lægger Bind derpaa; og aldrig vil jeg lade mig det sige, at hans Værk er bedre end mit; vil jeg derfor kappes med Belent i Kløgtighed, førend jeg vil kaldes mindre kløgtig end han. Belent svarede: Liden er kun min Kløgt, men med det lidet jeg veed, vil jeg dog ikke unddrage mig fra at prøve, hvilken af os er kunstigst. Gjør du eet Arbeid, saa vil jeg gjøre et Andet, og kommer det da an paa, hvis der er bedst. Amilias meldte: Derom vil jeg vedde! Belent svarede: Ikke haver jeg meget Gods, og dog vil jeg sætte Noget imod hvad dig synes. Amilias sagde: Hvis du ikke haver meget Gods, saa sæt dit Hoved paa Spil, saa sætter jeg mit derimod; og hugger da den sin Vederparts Hoved af, som kløgtigst er. Belent svarede: Sæt saa meget paa Spil som du vil, og gjør hvad du kan bedst; endda hvad vil du smedde? og hvo skal være vor Veldgift? Amilias sagde: Gjør du et Sværd, jeg vil gjøre Hælm, Brynie og Brynhoser. Hvis det nu hænder sig, at dit Sværd bider i disse Vaa-

ben, saa at det skæmmer mig noget, da skal du afhugge mit Hoved; men hvis ikke da skal jeg afhugge dit, og alt dette maa være smeddet inden tolv Maaneder fra nu. Belent svarede: Ja ja! det vil jeg gierne. Tag kun ikke dine Ord tilbage, og hold hvad du siger. Og paa denne Maade stadfæstedes deres Handel, at Kong Midungur gif i Morgen for Belent, og tvende Riddere for Amilias. Og den samme Dag gif Amilias til sin Esse, og alle hans Svende med ham, og smeddede, og blev saaledes ved hver Dag, alle de tolv Maaneder igiennem. Men Belent tiente hver Dag ved Kongens Word, og lod som han ikke vidste det, og saaledes gif et halvt Nar hen.

Tredie Capitel.

Nu var det en Dag, at Kongen spurgte: hvordan Belent vil løse sit Beddemaal, og naar han vil begynde at smedde? Belent svarede: Herre eftersom I raader mig dertil, saa vil jeg nu begynde; men jeg vilde ønske o Konge, at I lod mig gjøre en Esse hvor jeg kunde smedde i. Og det skedte som han bad. Nu da Essen var bygt, gif Belent hen, hvor han havde giemt sit Værktøi og Liggendefæ. Da fandt han Bullen opbrudt, og bort

var taget Bærktøiet og alt Godsset. Dette tyktes han ilde om; og kom ham nu i Hu, at en Mand havde seet, hvor han glemte sit Tøi. Denne maatte have taget det; men han vidste ikke hans Navn. Da gik Belent til Kongen og sagde ham hele Sagen. Kongen synes herom saare ilde, og sagde der skulde ledes efter Manden, og spurgte Belent: om han kiendte ham? Han svarede: Herre, kiende ham gjør jeg, men ikke veed jeg hans Navn. Da lod Kongen stevne Thing, og bød hver Mand komme, som var i hans Rige. Nu var Thinget sat; da gik Belent frem for hver Mand, og huskede sig om, om han kiendte den, som havde taget hans Tøi og Guld. Men Belent fandt ham ikke, og ingen ham liig. Kongen tyktes nu ilde herom, og sagde: Meget mindre duer du til, end jeg troede; og var det billigt at jeg lod lægge tunge Bøjer om dine Fødder, du som har mig saa skammelige spottet. Har jeg nu stevnet Thing sammen for din Skyld, og er her kommen hver Mand, som i mit Rige er, maatte da vel ogsaa Den være her, som dit Tøi haver taget, men du kiender ham ikke. Og vist est du en Daare; og var det ogsaa daarligt af mig, at jeg gik i Borgen for dig. Gik saa Kongen fra Thinget og alt det øvrige Folk med ham. Men Belent tyktes det ilde være; at han baade havde mistet sit Guld og Bærktøi og ovenikøbet Kongens

Gunst. Og nogen Tid derefter da begyndte han at smedde saa ingen mærkte det; det var et Billed i Mands Lignelse, med Haar paa Hovedet. Dette malede han, og gjorde Klæder til det, og dannede det i alting som en staaende Mand. Derpaa gik Velent en Aften hen i Kongens Sal, og satte Billedet i en Krog, hvor Kongen skulde forbi til sit Kammer. Men siden gik Velent ind i Hallen og stiente som andre Svende. Nu vilde Kongen gaae ud, og alle hans Mænd, og da bar Velent en Kerse for Kongen. Da nu Kongen kom i Salen, skottede han til høire Haand, og talde til Billedet, og sagde: Hil dig og velkommen! min gode Ven Neiggin! hvi sidder du der saa ene? Naar kom du? hvordan har du forrettet det Erinde jeg sendte dig i til Svithiod? Men Manden som der stod, taug stille. Da meldte Velent: Herre! saare hoffærdig maa denne Mand være, og neppe vil han svare Eder; thi jeg gjorde dette Billed efter min Høfommelse; og saa hedder Manden, Herre! som tog mit Smeddeværktøi og Guld. Da loe Kongen og sagde: Ikke var der Haab om, at du skulde finde ham her; jeg sendte ham til Svithiod i et vigtigt Erinde. Og vist est du en klog Mand, og listig; og en god Mand est du! Nu faaer jeg vel tilbage dit Liggendefæ og Tøi, som han haver taget; og godt skal jeg gjøre de onde Ord igien, jeg

sagde dig. Da nu Keigin kom hjem, sendte Kongen Bud at han skulde komme, og spurgte om han havde taget Belents Eiendomme? Han nægtede det ikke, og sagde han havde gjort det for Spøg. Da bød Kongen ham bringe frem Tsiet, og nu fik Belent atter sit Gods. Og endnu stod han hver Dag ved Kongens Bord og tjente ham, og lod som intet var, og lakkede saaledes atter fire Maaneder hen.

F i e r d e C a p i t e l.

Belent gik nu hen til Essen og satte sig til at smedde, og gjorde et Sværd i syv Dage. Paa den syvende Dag kom Kongen selv til ham, og var da et Sværd færdigt, hvis Lige Kongen aldrig havde seet. Nu gik Belent med Kongen til en Na; der tog han et Toug, een Fod tykt, kastede det i Naen, lod det drive med Strømmen, satte Sværdsåggen i Naen, og vendte den mod Strømmen. Drev da Touget mod Sværdet, og Eggen skar Touget sønder. Da sagde Kongen: Dette er et godt Sværd! og vilde han selv bære det; thi aldrig saae han saa godt Sværd; kun var det saa stort og tungt, at man neppe kunde løfte det. Da sagde Belent: Dette Sværd er ikke meget godt, bedre skal det worde inden jeg slipper det. Nu vandrede de hjem.

Kongen gik ind i sin Hal, og var tilfreds. Belent skyndte sig til Essen, tog en Fiil, og filede Sværdet i lutter Spaaner; og nu tog han Spaanerne og kom dem i Melk, blandte det med Meel, og rørte det sammen. Derpaa tog han Gjødningsfugle, som havde sultet i tre Dage, tog saa Melet og gav Fuglene det at æde. Derefter kom han Fuglenes Skarn i Essen; og rensede paa den Maade det fine Jern fra Slakkerne, og gjorde et Sværd. Dette var mindre end det første; og varede det tretten Dage. Da det nu var færdigt, kom Kongen og tog Sværdet, og syntes ham det være det væneste han havde seet, og vil tage det hjem med. Da mældte Belent: Herre! dette er et godt Sværd, og dog skal det bedre vorde. Ginge de da ud til Naen, og Belent kastede et Loug for Sværdet, som var to Fodder tykt, og skar Sværdet dette Loug sønder, som det forrige. Nu syntes Kongen fuldkommen vel derom. Men skjøndt det var mindre end det første, var det dog næsten endnu for stort. Belent sagde: det var intet godt Sværd; det skulde blive Halvparten bedre, inden han slap det. Kongen gik hjem til sin Hal og var glad. Belent gik til sin Esse, og filede ogsaa dette Sværd smaa, og bar sig ad med det ligesom han før havde gjort. Da tre Uger vare forgangne, havde han gjort et Sværd, blankt og indlagt med Guld, og Hialtet fagert.

Nu kom Kongen og saae Sværdet, og tyktes han aldrig at have seet bedre Sværd eller skarpere end dette var; og skjønt det var stort, var det dog passeligt, thi de andre havde været for store. Nu ginge de til Naen, og havde Velent ihænde et Toug, som var trende Fod tykt og ligesaa langt, og fastede det i Vandet. Drev da Touget mod Sværdæggen, og skar denne Touget sønder jævnt igiennem, som var den gaaet giennem Vandet selv. Da sagde Konning Midungur: Om man søgte hele Verden rundt, fandt man ikke jævntgodt Sværd, og er dets Lige ikke seet. Dette Sværd vil jeg have med mig hvor jeg er, og stride med det imod mine Fiender. Velent svarede: Dette Sværd under jeg ingen Anden at nyde, end Eder, Herre! derfor det ellers duer noget. Men jeg vil gjøre først en Valg og en Giord dertil, og siden flye Eder det. Kongen var tilfreds, og gif hiem til sin Hal; men Velent gif i Essen, satte sig til at smedde, og gjorde et Sværd, saa ligt hiint, at ingen Mand kunde skille dem ad. Derpaa skød han det gode Sværd under Smedebælgen og sagde: Lig du der Mimmungur! Hvo veed hvortil du kan bruges, inden alt er endt. Velent havde nu holdt op at smedde, og stod hver Dag for Kongens Bord, og tiente ham lige til Stevnedagen. Da nu Stevnedagen kom, da spændte Amilias sig aarle om Morgenens i sine Brynhorn.

ser og gik ud paa Torvet for at røre sig, og for at lade sig see. Da sagde alle Mænd som ham saae, at aldrig havde nogen havt jevngode Jernklæder, som disse. Det var alt tvegiort, og særdeles vel smeddet. Og da det lakkede høiere op ad Dag, da spændte han sig i sin Brynnie, som var rummelig og siid, og alting tvegiort. Derpaa gik han til Kongens Bord, og tyktes ingen Mand at have seet bedre Baaben. Og var Amilias munter og glad, og roste sig og sine Baaben meget. Da nu Amilias kom for Kongens Bord, satte han sin Hielm paa Hovedet, som var blank, stor og tyk. Og Kongen syntes vel om disse Baaben. Da nu Kongen var mæt, og Bordene borttagne, gik Amilias ud paa en Plads, hvor der stod en Stol, og satte sig. Nu gik Kongen ud med alle sine Mænd, og med dem Belent; og sagde da Amilias sig at være færdig til at løse Beddemaalet. Da gik Belent til sin Esse, hentede Sværdet Nimmung, og traadte atter frem for Kongen med draget Sværd. Derpaa gik han bag om Stolen, hvor Amilias sad, hug Sværdsæggen i Hielmen, og spurgte Amilias, om han mærkede det? Denne svarede: Hug til af al Magt; hvis det skal nytte. Da krystede Belent Sværdet, og hug til, saa at sønder gik Hielmen, Hovedet, Brynien og Bugen lige til Beltestedet; og spurgte derpaa: om han mærkede,

det beed? Amilias svarede: det kom ham for, som om koldt Vand var faret ham i Bugen. Belent sagde: Ryst dig! saa kan du bedre mærke det. Nu rystede han sig, og faldt da hver Halvdeel ned af Stolen til sin Side; og endte Amilias saaledes sit Liv. Da meldte mange Mænd: at naar et Menneske hømoder sig allermest, kan han allersnarest synke. Kongen bød derpaa Belent give sig Sværdet; men denne svarede: jeg maa først hente Giorderemmen Herre, som ligger i Smedeessen, og af-tørre Sværdet; saa vil jeg give Eder det. Dermed var Kongen fornøiet. Nu gif Belent til Essen, fastede Nimmung under Smeddebælgen, tog det andet Sværd, skød det i Giorderemmen, og gif saa og gav Kongen det. Kongen meente det var det samme Sværd, med hvilket Belent havde udrettet sit berømmelige Værk, og troede han have et Klenodie, hvis Mage aldrig fandtes paa den hele Jord. Saaledes gif nu en Tid hen, og Belent gjorde sig for sin Kunst berømmelig i al Norden, ja selv hos Børringerne i Myklegaard.

Femte Capitel.

En Dag da Kong Midungur sad tilbords, da trene Mænd for Kongen og sagde, at en stor Hær var falden i hans Rige. Midungur samlede nu Hær allevegne fra, for at møde den fremmede Konge. Da han havde faaet Hæren samlet, bestod den ikke af mindre end tredivetusinde Ryttere. Med denne Magt drog han i fem Dage, inden begge Hære fandtes, saa at der kun var en Dageise mellem dem. Da troede man vel at et Slag skulde holdes Dagen efter. Men om Qvelden, der Kongen havde opslaaet sin Telt, kom ham i Hu, at hiemme laae hans Seiersteen. Thi var det paa den Tid saa, at somme Konger eiede en Steen, der gav den Seier, som havde den hos sig. Men det er uvist, om det var selve Stenens Natur der hialp dem, eller den store Troe de havde til Stenen. Nu syntes Kongen meget ilde om, at hiemme laae Seierstenen. Kong Midungurs Hær var den mindste, og frygtede han derfor, at han kun vilde begynde paa et maadeligt Arbeid, hvis han ikke fik sin Steen. Derfor lod han kalde til sig sine Raadgivere og bedste Venner, og spurgte saa, om Nogen var saa flink at fare efter Seierstenen og bringe ham den inden næste Dag frembrød? Hvo som kunde det, vilde han give Halvparten af sit Rige og sin Dats

ter til Ægte. Men Ingen trostede sig til at prøve denne Færd i saa kort Tid. Da kaldte Kongen paa Belent og sagde: Du min gode Ven Belent! Vil du fare i denne Færd? Han svarede: Herre, hvis det saa tykkes eder, vil jeg fare, om I vil holde det, I haver lovet. Da meldte Kongen: Vel skulle vi alt det gjøre, som vi have sagt. Da tog Belent den Hest som bedst var af alle, saavidt man veed; den hedde Skemming; han havde faaet den Sonden isfra det gode Stod, som Studas hin Gamle havde ejet. Denne Hest var snar, som en flyvende Fugl, og tillige stor og fager. Belent reed bort om Natten, og var een Dag om den Bei, som Kongen havde brugt fem Dage til at drage med sin Hær, og som kun Faae kunde ride i tre. Han kom ved Midienat for Borgen, og fik Seierstenen, reed samme Bei tilbage, og kom til Kongens Telt inden Sol var i Øst. Men da Belent vilde stige af Hesten og lade den græsse, mødte ham syv Mænd, der kom fra Kongens Telt, at vandre deres Heste. De vare Kong Midungs Mænd, færdige at reise hjem, da de havde holdet Nattevagt. Deres Høfding var Kongens Drost, med ham reed tre Riddere og tre Svende imod Belent, og spurgte ham venlig hvordan det var løbet af? Belent sagde, det var løbet vel af, og at han havde med sig

Kong Midungurs Seiersteen. Da meldte Drosten: Min gode Ven: har du her Seierstenen? Sandelig, du est fortrinlig frem for alle Mænd i alle Sager, hvis du haver udrettet dette Verinde i saa kort Tid. Belent svarede: Det veed jeg at jeg har Stenen, og tykkes mig, at jeg haver teet mig i denne Færd, som jeg kunde bedst. Da meldte Drosten: Giv mig nu Seierstenen, saa vil jeg bringe den til Kongen og sige, at jeg har søgt, men dig vil jeg give saa meget Guld og Sølv derfor, som du forlanger, og desuden mit Venskab. Belent svarede: Det stod til dig saa vel som mig at prøve denne Færd; jeg slipper ikke Stenen af mine Hænder; og ikke er det høviff at bede om sligt, naar en Anden er reist efter Stenen, sær da slig Belønning er udsat derfor. Har jeg selv hentet den, vil jeg ogsaa selv bringe Kongen den. Da sagde Drosten: Uaabelig est du, at du bilder dig ind at faae Kongens Datter, uselig Smed, som du est, da dog de som ere af høi Byrd her i Landet, ikke have faaet hende. Hertil svarede Belent: Fast jeg aldrig faaer hans Datter, vil det dog rygtes over alle Land, at Belent har hentet Seierstenen til Konning Midungur. Drosten sagde, vil du ikke give mig den med det Gode, naar jeg byder dig mit Venskab og Liggendesæ, da skal du slippe den med Skam, og faae hvad du mindre er tilfreds med. Drager nu Eders

Sværd, mine Mænd, nu skal han lade Seierstenen, med sit Liv. Da trængte de ind paa ham, men Belent drog sit Sværd Mimmungur, og hug saa hardt mod Drostens Hielm, at Hovedet brast, og han styrtede død til Jorden. Da flygtede de andre Sex. Belent gik nu ind for Kongen, og gav ham Seierstenen, og Kongen favnede ham vel. Da fortalte Belent Kongen sin hele Færd, hvordan han havde været nødt til at dræbe Drosten. Kongen sagde: Hav derfor megen Utak! Du har nu dræbt min bedste Ven og tierceste Tjenestemand; Skynd dig bort og kom aldrig tiere for mine Dine; og gaaer du ikke strax, da lader jeg dig hænge som hin værste Tyv. Belent gik nu bort fra Kongen, men sagde først: Slig Uarsag til Misnøie søger du nu imod mig o Konge, paa det du kan slette vort Mellemværende, hvilket vist ikke hver Mand vil billige, fast det ikke er mig selv saa meget om at gjøre. Gik da Belent saaledes fra Kongen med Banhæder. Og paa den samme Dag mødte Konning Midungur Vikingerne, slog dem, og drog tilbage med Seier.

Siette Capitel.

Belent som ikke var tilfreds med Kongens Brede og sin Fredløshed, tænkte nu paa at hevne sig. Thi drog han eengang hemmeligt til Kongens Gaard, begav sig ukiendt lige til Stegerset, gav sig ud for en Kjøgemester, og lavede sig strax til at stege og syde med de andre Kofke. Men da Maden blev baaret ind for Kongen og Jomfruen, tog hun en Kniv og skar i et Stykke Kiød som stod for hende. Og saa var Knivens Natur, at naar der var noget Usundt i Maden, klang det i Knivskafte. Nu mærkede Jomfruen Svig i Maden, og sagde det til sin Fader. Han blev derover meget forbittret, lod lede efter Gierningsmanden, men de fandt ham ikke den Gang. Da Belent fik at vide hvad Egenskab Kniven havde, sneg han sig hemmelig til Bordet, snappede den bort; og gjorde en anden lige derefter. Derpaa tog han en lækker Ret som skulde sættes for Kongens Datter, og blandte flige Ting deri, at hvis hun aad deraf, da vilde hun ikke kunne leve meget længe, hvis hun ikke fik Belent til Mand. Da nu denne Ret atter stod for hende, da bares det hende atter for, at det var giort med Svig; thi skar hun med sin Kniv; men Kniven sang ikke som sædvanligt. Det tyktes hende underligt. Hun lod sig nu bringe et Stykke raat Kiød, skar hvor

det blodigst var; men da Kniven ikke sang, sagde hun til sin Fader: nu mærker jeg Svigen; min gode Kniv er borte, og den gjort derefter som jeg nu har. Kongen sagde: Kniv som denne kan ingen gjøre uden Velent; og det bekræftede Enhver som var tilstæde. Lod da Kongen lede efter Velent, og da man havde fundet ham i Stegerset, blev han ledet frem for Kongen. Da sagde Midungur: Du vilde svige min Datter, det skal du selv undgielde. Dog skal du ikke miste dit Liv for din Dueligheds Skyld, fast du haver ilde gjort. Og blev han nu sat for Kongen. Derpaa lod Kongen skære sønder Generne paa begge hans Fødder, saavel dem der ligge fremmest paa Benet op imod Knæet, som dem ved Bristen og over Benet ved Haserne; og vare nu begge hans Been unyttige til at gaae paa. Saaledes laae Velent i Kongens Gaard, ilde holden. Da sagde han eengang til Kongen: Herre jeg skal vide at paaskønne, at I kun lod mine Gener overskiære, skiondt jeg havde tilføiet Eder saa meget Ondt. Nu skal jeg aldrig skilles fra Eder, saalænge jeg lever, og ikke vilde jeg det, om jeg maatte. Hertil svarede Kongen: Vist skal jeg dette lønne dig og giengielde dig, og vil jeg give dig Guld og Eølv saameget du forlanger. Lod nu Kongen gjøre en Smedde, og ind i den blev Velent baaret. Der

fab han og smeddede hver Dag for Kongen, Guld og Sølv og alt Malm som hamres kunde. Paa den Tid kom hin unge Eigil, Belents Broder ogsaa til Midungurs Gaard; thi Belent havde Bud efter ham. Eigil var fager frem for alle Mænd; og een Kunst besad han: han skød bedre med Bue end nogen Mand.

Syvende Capitel.

Nu hændte det sig engang da Kongens Datter var gaaet ud i sin Urtegaard med sine Møer, at hun sønderbrød sin bedste Guldring, og torde hverken siige Fader eller Moder det; thi spurgte hun een af Møerne hvad hun skulde gjøre, da det var gaaet saa ilde? Møen sagde: Belent vil snart raade Bod herpaa. Derpaa gik hun til Belent, og sagde hendes Gømsfru havde sendt hende hid med denne Ring, som han skulde bedre. Belent svarede, at han ikke turde gjøre noget Arbeid uden Kongens Bud. Møen sagde: Ikke vil det Kongen ilde tykkes at du smedder det som Gømsfruen byder; og sagtens kan du gjøre hende den Villighed; hun tør ikke lade Ringen see af hendes Fader og Moder, før den er istand. Du vil faae megen Tak derfor, og Kongen vil giengielde dig det,

naar han faaer det at vide. Belent sagde: Ikke nøies jeg, hvad dette angaaer, med din Koes; men hvis hun kommer selv herhen, saa gjør jeg hvad mig tykkes. Men gif nu bort og sagde Kongens Dotter, at Belent ikke vil smedde førend hun kom selv til ham. Hun sagde at dette ikke skulde være nogen Hindring, hun gif hen i Smeddeessen og bad Belent at bøde paa Ringen. Men han sagde: at først vilde han Andet smedde. Slog han da Døren haardt i Laas, og favnede Kongens Datter; og da det var giort, bødte han paa Ringen, inden de skiltes ad, som blev meget bedre end før den var brudt. Men hvad som skedte nu, dermed taug de begge en Tidlang.

Sttende Capitel.

Det var een Dag at Midungurs tvende yngste Sønner ginge til Belents Esse med deres Buer, og bade ham smedde dem Pile. Belent sagde at han havde ikke Tid dertil; og endskiønt, siger han, at I ere Konningens Børn, tør jeg dog intet Arbeid gjøre for Eder, uden Eders Faders Villie og Bud. Men hvis I ønske jeg skal smedde noget for Eder, da maa I først opfylde min Begiering. De spurgte hvad det var? Belent svarede, De skulde gaae baglænds til Smedeessen, naar Sneen var nyfal-

den. Svendene brøde sig lidet om, enten de ginge forlænds eller baglænds; og var da dette om Vinteren, og Natten derefter faldt Sne. Morgenen derpaa kom Kongens Sønner til Essen før Solens Opgang, de havde gjort som Belent vilde; og bade ham smedde. Belent tøvede nu heller ikke længe; han slog Døren i Laas, og derpaa dræbte han begge Svendene, og kastede dem under sine Smeddehælge i en dyb Grav. Op ad Dagen savnedes Kongens Sønner. Ingen vidste hvor de vare gangne hen. Kongen formodede de vare i Skoven at fælde Fugle og vilde Dyr, eller ved Stranden at fiske. Da det nu var Tid at gaae tilbords, blev der ledet efter dem, men de fandtes ei. Nu blev der sendt Bud til Belent, og spurgt om de havde været der? Belent svarede de havde været der, men vare gangne strax igien; han havde seet dem paa Veien hiem til Kongshallen, men de havde deres Buer og Pile med sig, og rimeligst syntes det ham, at de vare gangne ud i Skoven. Da Budene gik bort, saae de Svendenes Fodspor vise hiemad; og havde Ingen Belent mistænkt. Kongen lod lede efter sine Sønner i mange Dage, men de fandtes ikke; og troede han da at vilde Dyr havde sonderrevet dem, eller at de vare druknede i Havet. Belent tænkte ved sig selv, at han nu saaledes havde heynet den Vanære og Skam ham var tilføiet;

da han ikke manglede Grumbød, som han ogsaa her ved noksom beviste ; og tyktes det ham, at han dog nu havde faaet skiellig Hevn, om det end skulde blive derved. Da tog Belent Svendene, skilte alt Rixdet fra Benene, fattede deres Hovedskaller i Guld og Sølv, og gjorde tvende store Drikkekar deraf. Af Skulderbladene skar han smaae Albægere, ligesaa af Hoftekaalerne, og fattede det alt i Guld og Sølv. Af nogle af deres Been lavede han Knivskaster, af andre Fløiter, af andre Nøgler, af andre Lysstager til at staae paa Kongens Bord. Kort, han gjorde et Bordredskab af hvert af deres Been, hvilket virkelig havde været store Klenodier, hvis de ikke havde været gjort med saa stor Svig og List, som de vare. Og havde Kongen disse Klenodier fremme, naar rige og velbyrdige Mænd besøgte ham.

Kiende Capitel.

Nu havde Belent hevnet sin Vanære, da han havde ladet Konning Midungur miste sine Sønner med Skam og Skiændsel, saa at han nu selv maatte æde af deres Been ; og dertil var Konning Midungurs Dotter frugtsommelig, og fulgte for sin Fader og hver Mand, hvis Barnefaderen monne være. Heraf mær-

kede Belent, at det var hans Barn; men han vidste ogsaa at naar dette blev opdaget, da lod Kongen ham dræbe. Thi kaldte han sin Broder Eigil til sig, og bad ham formaae Jomfruen at komme og tale med ham. Nu fundes de, og taledes sammen om mangehaande Ting. Blev da blandt andet sagt, at Belent vil ikke have anden Hustru end Kongens Datter, og at hun ingen anden Husbond vilde eie end Belent. Dermed vare de begge tilfreds. Da sagde Belent: I vor Sammenkomst have vi saa maget det, at jeg formoder Du vil føde et Barn, og troer jeg vist det bliver en Søn. Men det skal du sige ham, hvis jeg finder ham ikke, at jeg har gjort ham Baaben, og gient dem der, hvor Vandet gaer ind, men Vinden ud. Og det var der hvor han hærkede sit Jern. Dermed skiltes de ad. Nogen Tid derefter bad han Eigil skaffe sig allehaande Fier baade store og smaae, thi han vilde gjøre sig en Fiæderham. Eigil gik i Skoven, skød alskens Fugle, og bragte dem. Nu gjorde Belent en Fiæderham, og da den var færdig, saae den ud som Hammen af en Grif, eller Gam, eller af den Fugl Estruds. Belent bad Eigil drage sig i den og forsøge om den duede noget. Da spurgte Eigil: Hvordan skal jeg hæve mig i Veiret? hvordan skal jeg flyve? Og hvordan sætte mig ned igien? Belent svarede: Du skal hæve dig mod Vinden, flyve skal

du baade høit og langt; og sætte skal du dig med Vinden. Da foer Eigil i Fiæderhammen op i Luftten, saa let som den færmeste Fugl; men da han vilde sætte sig, da styrtede han med Hovedet ned til Jorden, saa hastigt, at han ikke vidste af sig selv at sige, saadan hvinte det i hans Ører og Tindinger. Da sagde Belent: Siig mig Broder Eigil, duer denne Ham noget? Eigil svarede: Var det saa godt at sætte sig med den, som at flyve, da var jeg nu i andre Lande, og aldrig havde du faaet den igien. Belent sagde: Jeg skal bøde det derpaa som Korter. Derpaa steg han i Fiæderhammen, ved sin Broders Hielp, og fløi paa et Huus, og derfra op i Luftten og raakte saa: Urigtigt sagde jeg dig, at du skulde dale med Vinden; thi jeg troede dig ikke, at du vilde lade mig faae den igien, naar du vidste den var saa god, som den er. Men det maa du vide, at alle Fugle sætte sig mod Vinden; saadan og naar de stige. Men nu vil jeg sige dig Broder min Beslutning: Jeg vil fare hjem; men hitte vil jeg først Konning Midungur, og tale med ham. Og hvis nu saa er, at jeg taler noget, som Kongen ikke kan lide, og han nøder dig til at skyde efter mig, da sigt under min venstre Arm. Under den har jeg bundet en Blære, som er fyldt med Konning Midungurs Sønerss Blod. Nu veed jeg, at du kan saaledes skyde, at jeg ingen Skade faaer,

om du ellers agter vort Frændskab. Da Belent havde sagt dette, fløi han op paa det høieste Taarn i Midungurs Gaard. Kongen gik just til sin Sal, med mange af sine Mænd, og da han saae Belent sagde han: Est du nu Fugl, Belent? Mange Undergierninger ndretter du forvist. Belent svarede: Herre! Snart er jeg Fugl og snart er jeg Mand; og vil jeg nu flyve bort, saa at du aldrig mere skal faae mig i din Vold, om du end lever nok saa længe. Det var først afgjort mellem os, at du skulde give mig din Datter, og dertil Halvparten af dit Rige; thi stor Baande var du dengang i, og Ufred var for Døren. Men du dømte mig udflæger og fredløs, fordi jeg gjorde mine Hænder frie, og dræbte den, som mig først vilde dræbe. Gik du paa den Maade Narfag til at skille dig ved mig, og belønnede min Tjeneste saare ilde. Men det var ikke det Eneste, som bidrog til at sætte Fiendskab mellem os. Du togst ogsaa og skar Senerne sønder paa begge Fødderne mine; derfor dræbte jeg ogsaa dine Søner begge to; og derom vidner dine Wordkar i hvilke deres Hovedskaller ere fattede. Thi til alt dit bedste Wordtøi brugte jeg deres Been. Og vil jeg her nu aldeles intet fordølge dig. Derfor: alt det Onde du tilsviede mig, som jeg før sagde, det undgialdt din Datter; og det mener jeg, at hun nu er frugtsoommelig; og det voldte jeg, og saa-

ledes lykkedes vor Sammenkomst. Dermed fløi Belent høit op i Luften. Da sagde Nidungur: Du unge Egil! Skyd ham, Belent! Egil svarede: ikke vil jeg gjøre det ved min Broder. Da sagde Nidungur, at Egil skulde times Døden, hvis han ikke skyd. Egil lagde nu Piiil paa Stræng og skød ind under Belents venstre Arm, saa at Blodet faldt til Jorden. Da troede Kongen og alle hans Mænd, at dette monne vorde hans Bane. Men Belent fløi hjem til Siælland, og var nu der paa sine Gaarde, som hans Fader Bade Nise havde eiet. Kongen Nidungur blev syg kort derpaa og døde. Folket tog hans Søn Otvin til Konge; han var venesæl mod Alle, og god imod sin Syster.

31

James P. [unclear]

[Faint, illegible text, possibly a letter or document]

